

ବିଜେନ୍ଦ୍ରମାତ୍ରା

१०८ विकल्पानुसारं प्रत्येकं विषयं उपराज्यं तदा विश्वास्य

തിലോത്തര.

കന്നത്ത് അന്വനമേഖ

V. N. Publishing House,

Ernakulam.

1107

തിലോത്തമ.

കനാം അല്പായം.

വിജ്ഞപ്പരത്തിയ്ക്കിന് ഇമാനബാഡിലേക്കുള്ള റോ പിന്തുക്കുടി ഇതാ ഒരു അശോഗ്രം മതിവേഗം ചെ ടുന്ന്. നേരം സാധാരണമാണ്. ഇരുട്ടാക്കമേഖല കു ശം തന്റെ താഖളത്തിൽ എത്തേൻമെന്നാണ്. ആ പാനമണ്ണം ഉള്ളിലാ. എന്നാൽ, അഴപ്പാഫേഷണം ആ കാർമ്മാകൈ കരിക്കാർനിരജത്വം, അസ്തുമയസൃഷ്ടി വരു ണ്ടത്, ദിക്കലുകൊണ്ടുകൊടുപ്പായി. ഉടനേതനെ മിന ലും കാറം ഇടകലംകൊണ്ട് പേരാതിയം തുടങ്ങി. പെട്ടെന്നിങ്ങനെ ഫോലാറംബായ പ്രത്യേകിക്കോപചംശങ്ക യാൽ നൂഹം പാനമണ്ണ നിരഖഗതിയായിത്തീർന്നു. എ ണ്ണങ്ങനും എങ്ങോട്ടെനും അറിയാതെ കുരിക്കുതിൽ ആ മാലംകൾ അവശ്യനും ചരിക്കേണ്ടതായി വന്നു. കതിര നാതിനു തോന്തിയ വഴികൾ നടക്കുക എന്നായി. അ പദിനെ ചെല്ലുവെ, കതിരയുടെ കാൽമുട്ട് എന്തിലോ ചുന്ന് അടിക്കുകയാൽ ആ മുഹം കാലു മടങ്ങി വീണു പായി. ഒരു കെട്ടിടത്തിന്റെ കല്പിയാണ് കതിരയുടുത്തിയെ നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് മിന്നൽവെള്ളി പുത്തിൽ പാനമണ്ണ കണ്ടു. ഉടനെ ആയാൾ ഭൂരങ്ങി

ആ കെട്ടിടത്തിലേക്ക് കയറി. അവലമാണ് ആ കെട്ടിടമെന്ന് മിന്നലിൽ കുടി ആയാൾ അറിഞ്ഞു. അട പ്രിമിക്കേൺ വാതിൽ ആയാൾ തജ്ജിനോക്കിയപ്പോൾ അതു ഹളകിയില്ലോ. വാതിലിൽ ഉള്ളിൽന്നും തഴ്താ കീരിക്കേന്നു കുണ്ട് അക്കത്തു ആളുണ്ടോ എന്ന് ആ പാർക്കന്ന് ശൈഖ്യംണായി. ആയാൾ വാതിലിനേൽക്കും ഉണ്ടു കൊടു മട്ടിത്തുടങ്ങി. ആ പ്രമുഖം താങ്കുവാൻ വയ്ക്കു തെ ആ വാതിൽ കൊള്ളുത്തുപറിഞ്ഞു തന്നെത്താൻ തുറന്നു. അനന്തരം ആയാൾ അക്കത്തു കടന്നുപ്പോൾ അവ്യക്തമുഖവായ വിശ്വാപനപരംഅവിടെ കേരംശായി വന്നു. വിഗ്രഹസന്നിധിയിൽ കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന് വിളക്ക് വാതിൽ തുറന്നുതോട്ടുകൂടി ഉണ്ടായ കാററാൽ തെക്കുംഘായി ക്ഷമിഞ്ഞു. ധാരോനം അങ്ങ് തിരിച്ചറിയുവാൻ വരും. ധീരനായ പാന്നുമന്ന് ഇണ്ട് വിഷമാവസ്ഥയിൽ ഒരു സ്പീതിമാണണംഡായതു്. ആയാൾ ആ ചെഭവവിഗ്രഹങ്ങൾ നമസ്കരിക്കുക ആല്ലോത്തന്നേ ചെയ്തു. ദ്വിനീട് “ആരാണിവിടെ” എന്ന് ഒരു ചോല്ലും ചുറ്റേപ്പെട്ടവിച്ചു. ഇണ്ട് ചോല്ലത്തിന്ന് മരപടിയായി ആയാർക്ക് ഒക്കുക്കായി വന്നതു് ആഭരണംഗിജുവിത്തമാണ്. ആയാൾ വാതിൽ അടച്ചു് അതിനേൽക്കും ചാരിനിനുകൊണ്ട് ആരാണിവിടെ എന്ന ജിജ്ഞാസയെ ഓന്നുകൂടി വെള്ളിപ്പുട്ടതി.

“പുത്രയന്നാണ് ഇവിടെ എങ്കിൽ ഇണ്ട് ശ്രദ്ധയാൽ യെ വിഗ്രഹത്തിന് മടക്കമെണ്ണുകൊക്കുന്നുവെന്നും ആശുപഥ ചിച്ചു ചെയ്തുകൊള്ളുതെടു. സുരിയാണുകിൽ ഇണ്ട് രാജുപ്പരും അദ്ദേഹംാണാണ്.”

“പ്രദേശം, ആരാന്നങ്ങൾ” എന്ന് സ്കീസപ്പത്തിൽ അക്കമ്മ നിന്ന് മുട്ടവായി ഒരു ചോല്ലും വുറപ്പെട്ടു.

താൻ ആരാൺനാം താൻ തന്നെ അറിയിക്കുക ക്കാതിയങ്ങളായുമല്ലായും യാൽ സ്കീജന്തിന് തന്നെന്നു ഒ പിൽ സർവ്വരാ രക്ഷിതന്നെന്നാണെന്ന്. ഒ.യൽപ്പെട്ട ത്രഞ്ചാനേ ആചാരങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ആ ദേശത്തും തന്നെന്നാം അവിടെ അപ്പോരും വേണ്ടിയിരുന്നതു്. അക്കമ്മ നിന്ന് പിന്നീടിണ്ടായ മരപടിയിൽ സ്ഥിതിയേ താണ്ടു്. പാനമും മനസ്സിലായി. ശ്രദ്ധവമായ ശ്രദ്ധ പ്രേക്ഷപരക്കുമാണിതു്. ആരോ ഒരു യുവതി മരറാ ത സ്കീയോട്ടക്രമി ശിവമംഗളത്തിനായി അവിടെ വന്ന പ്പോരും പെട്ടെന്നാണ്ടായ കാരണം മഴയും, പിന്നതെ ഈ തട്ടും കൊണ്ടു് അവിടെതന്നെന്ന കുട്ടാളിപ്പോയി. ഈ ദുഷ്കരമായ ഭീതം ഉണ്ടായ ആ യുവതി മുൻകണികയായിവിശ്വാസിക്കിടക്കുന്നു. ഇവരുടെ വരവു് അനുചരന്മാരോടും വാഹനങ്ങരോടും കുടിയായിരുന്നവുകില്ലു്, പെരുമഴയും കൊട്ടംകാരഡംകൊണ്ടു് അവർ അക്കമ്മ ചിതറി മറ ഞ്ഞിരിക്കുന്നു്. ഇതാണു് സ്ഥിതിയെന്നറിഞ്ഞപ്പോരും ആ സ്കീക്കൈ പാനമും അന്നതാപംതാടെ ആ ഇട്ടുത്തു് സർപ്പനം ചെയ്തു നിന്നു.

കാരഡ നിലച്ചു് നിലാവു് തെളിഞ്ഞു. കുഴക്കാരൻ എൻ വീടു് അട്ടത്തന്നെന്നാണെന്നു് ആ സ്കീയിൽ നിന്നു് അറിഞ്ഞ പാനമും അങ്ങോടു വെന്നു് ഒരു വിജ ക്കോട്ടക്രമി തിരിച്ചു വന്നു.

അനുബവത്തിലേ ശിവവിഗ്രഹം പള്ളിക്കാണ്ടി
ണ് ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. പാനമന്ത്രം ഇതിനുണ്ട്
സപരംകൊണ്ട് പരിചിതയായ ആ സ്ത്രീയും അവക്കുറാ
ടൊന്തിച്ചുള്ള ആ യുവതിയും വിംബത്തിന്റെ പിന്ന്
ലായി നിൽക്കുന്നു. വെളിച്ചും കണ്ണക്കുപൂഡി ആ യുവ
തി മുട്ടപകംകൊണ്ട് മുഖാമരച്ചു് സന്നതയായി നിന്നു.
അനന്ത്രിക്ഷാങ്കങ്ങളും ശോഭനവസ്തുങ്കങ്ങളും ധരിച്ചിരിക്കു
നു ആ യുവതി ഉൽക്കുചുവശജയരണ്ടാണും, ഭാസിജന
സാധാരണമല്ലാത്ത ശരീരാല്പംകാരങ്കളാൽ മറേറ്റുമീ ആ
യുവതിയുടെ ധാതൃത്യാണും പാനമന്ത്രം ഉണ്ടിച്ചു്
ആയാൾ ധാതൃത്യാണും വിചുരിച്ചു് ആ സ്ത്രീക്ക് മുപ്പത്ര
ബേബാളം വയസ്സായിട്ടാണ്ടു്. ഇം ഇരുവരുടെയും വസ്ത്ര
ധാരണം ബകാളുരിനിവിട്ടു് മിന്തുസ്ഥാനരീതിയായിരി
ക്കൊന്നതുകണ്ടു് ആയാൾക്കു് അനുഭവമായി.

നമ്മുടെ പാനമന്ത്രാവട്ട ഇരുപത്തിന്നു വയസ്സിൽ
അധികമായിട്ടില്ല. ദിംകായൻം വുഡോമൈന്റുംമാണു്
ആ യുവാവു്. ആ രാജപുത്രന്റെ സുകമാരതാങ്ങ്യം
സർവ്വജന സംമ്മാനനമാണു്. അരക്കെട്ടിൽ വാഴും കൈ
യിൽ കൂത്തവും ആ മഹാഭജൻ ധരിച്ചിട്ടാണ്ടു്. തലക്കൈ
ടിലേ വഞ്ചവും, കണ്ണയല്ലങ്ങളിലേ രതാങ്കങ്ങളുംചേരും ആ
സുദാരതയാണും മുവകാന്തിയേ നൃങ്കുടിയും ദർന്നിലു
മാക്കിയിരിക്കുന്നു.

വിളക്കുകാണ്ടിവന്നു് യമാസ്ഥാനംവെച്ചിട്ടു് ആ യ
വാവു് അവിടെ ട്രിട നിള്ളുണ്ടനായിനിന്നു. പരസ്യരാ
പരിചിതരംവേണ്ടാമെന്നു് ഇരുക്കുട്ടക്കണ്ഠം ആറുമധുണ്ടായി
രെക്കിലും ആരാണു് ആല്ലും പ്രളിംതുടങ്ങേണ്ടതെന്നു ശാ

വർ റങ്ങാകലരായി. ഒട്ടകം, ആ യുവാവുതന്നെ മനിച്ച്, അവരാരാണോ സാന്നപന്തുമാം ഫോറിച്ച.

തന്നെ അന്നന്മായി പരിചയപ്പെട്ടത്തുക ഒരു കുള്ളീക്ഷം തന്നെത്താൻ ചെയ്യാവുന്നതാണോ? തന്റെ പ്രേരാട്ടകുടി ജാതിനാമം ചേക്കാവാനാവട്ട, ദേശാവി നീറ പേര് ഉച്ചരിക്കാവാനാവട്ട അനുമതിയില്ലാത്ത ഒരു കലീന എത്തപറത്തിട്ടാണ് തന്നെ പരിചയപ്പെട്ട ത്രാക്ക്. ആ അംഗ്രേജ്ഞന്തിനോ എത്തു ഭാഷയിൽ തന്നെ തതാൻ വെളിപ്പെട്ടത്തുവാൻ കഴിയും? ഈ അശക്തിയാണ് യുവാവിനീര ചോദ്യത്തിനോ ആ ധാത്രിയിൽനിന്നോ വാഗ്രൂപ്പേണ വെളിപ്പെട്ടതു്. ഇതിനിടയ്ക്ക് നമ്മുടെ യുവാവിനീര കൂദാം കരളാം ധാത്രിയിൽനിന്നും വിട്ടു മരിയാതിരേക്കുകോ ആവജ്ജിതമായി. മരിയുനിനിൽനായി മുട്ടപടം അല്ലോ നിക്കി, തന്നെ ആശയങ്ങൾ നോക്കുന്നതു് യുവാവു് യദിയും കണക്ക്. അരുതാട്ടകുടി അത്യാളം കുറുകൾ ആ സൈറസ്റ്റുപ്പുത്തിൽ പതി തെരുപ്പോയി. ഇത്തവജക്കെയും ദ്രോംകൾ പരസ്പരം ഇട സ്ത്രീപ്പോരം ആ സ്വംഗസ്ഥാനരിയായ കുറുക ലജ്ജ യോടെ മുഖം കനിച്ച. ഇതു അവരാഗോപയം ആ ധാത്രി കണക്ക്. ഡിവസനിധിയിലോ കാമലീല എന്നു ഫോറിച്ചകൊണ്ടു് ആ സ്കൂളി മുട്ടക്കാരിയെ നേരു കളിയാക്കി. അപ്പോരം ആ ബാലികയിൽ കാണുമണ്ണായ വേദ്യിത്തങ്ങളാൽ, അവളുടെ മനസ്സു് ആ സുദരശയുഭാവിനാൽ എത്തുമായിരിക്കുന്നവും ധാത്രിക്കു് മനസ്സിലായി. ഈ നീ ഇതു സമാഗ്രമം ഉടൻ അവസാനിപ്പിക്കുന്നെന്നും ആ സ്കൂളി നിയുക്കിയും ചെയ്തു.

കാരം അടക്കാക്കയും നിലാവു് തെളിയുകയും ചെയ്യിട്ടിരുക്കാണ്ടോ ഇനി വിട്ടിലേഷം പോകവാൻ അന്ന് അത്തരംമെന്നോ എന്നു സ്ഥിരി യവാവിനോട് അത്മിച്ച. രാത്രികാലത്തോ ശ്രദ്ധപരതിയായ ഈ തങ്ങിയേണ്ടക്കുടി വിജന്നതിൽ സംശയിക്കുന്നതോ ശരിയല്ലെന്നോ, താനും അണ്ണയായി വരുന്നകാമെന്നും പറയുന്നതോ യവാവു് അതിനോടും.

“തെങ്ങൾ ഇപ്പോൾ വിട്ടിൽവെന്നു കയറിയാൽ എന്നു ഒട്ട രക്ഷയിലാണോ നിങ്ങൾ ഇരുണ്ട പോന്നതോ” എന്നും ഇവഴ്തെ അസ്ത്രം ചോദിക്കുന്നും തെങ്ങൾ മറപടി കൊടുക്കേണ്ടതെന്നാണോ എന്നും അപ്പോരും എന്നു യാത്രി ചോദിച്ചു.

“മാനസിംഹമഹാരാജാവിന്റെ പുത്രനായ ജഗത്സിംഹന്റെ രക്ഷയിൽ” എന്നാണും എന്നും ചോദ്യത്തിനുണ്ടായ ഉത്തരം.

മേലാൺഡ്രാഷ്ടപോരാചയയും സഭായും വാക്കാൽ സ്ഥീകരിയവയും ഒന്നും തെട്ടിലിപ്പോയി. യുവതിയുടെ ദേഹം വിറുമാറ്റിന്റെ പിന്നിൽ മരിത്തു. ധാത്രിയാവട്ടം, തന്റെ പുത്രവയെ തുകിപ്പിച്ചിച്ചു് വിനീതയായി നിന്നുകൊണ്ടോ തെങ്ങൾ ചെയ്യേപ്പായ തെരുക്കളെല്ലാം ചോദുക്കേണ്ടെങ്കിൽ എന്നും എന്നും രാജകമാരനോട് പ്രാത്മിച്ചാം.

“തെരം തോൻ്ത് ചോദുക്കേണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ അത്രാണെന്നും എന്നോട് പറയുണ്ടോ. അപ്പെട്ടി എന്നിക്കു ശിക്ഷിക്കാതിരിക്കുവാൻ വന്നു.”

“എന്നും എന്നും ശിക്ഷിക്കും?”

“നിങ്ങളുടെ രക്ഷയ്ക്ക് വേണ്ടി തോന്തു നിങ്ങളെ വിച്ചവരെ അനുഗമിക്കം.”

എന്താണിനി വേണ്ടതു” എന്ന് ആ ധാത്രിയുടെ മനസ്സു് പ്രത്യാക്കലമായി. ഡൽഹി ചക്രവർത്തിയുടെ കീഴും ഭോഗസ്ഥനാണ് പ്രസ്തുത രാജക്കമാരൻ. താനും തന്റെ ക്രാന്തിയുള്ള യുവതിയും ഇന്നാഴാണെന്നു് ആ രാജക്കമാര നെ അറിയിച്ചുകൂട്ടുയാൽ ആ ധാത്രി വിഷമിച്ചുനിന്ന.

അപ്പോഴേക്കും രാജക്കമാരന്റെ അന്ന ചരമാരായ ക്രതിരപ്പുടയാളികൾ ആ വഴിക്കു് വരുന്നതു കാണുമാറായി. ഒരു തുരു ഭേദമാരാട്ടക്രമിയാണു് വിശ്വചുരുതിൽ നിന്നു് ജഗത്സിംഹൻ പുറപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഉച്ചതിരി എത്തപ്പുറം തനിക്കു് കരച്ചുനേരും തനിയേ സഖ്യരിക്കേ ണമെന്നു്, രാജക്കമാരനു ദോഷി. അങ്ങിനെയുള്ള വരവിലാണു് വഴിതെറി അദ്ദേഹം ഇന്ത അനുബവത്തിൽ എത്തതിയതു്. അന്ന ചരമാരാവുടെ, ക്രതിരയുടെ കൂളയിൽ ചിയെ പിൻപററിക്കൊണ്ടു് സപാതിയേ അനേപണിച്ചു ചെല്ലുകയാണിപ്പോറം. ഇതുകണ്ടു് ജഗത്സിംഹൻ അനുബവത്തിൽ നിന്നു് വെളിയിൽവന്നു് ആ ഭേദമാരെ അഭിക്കേ വിളിച്ചു. താൻ കണ്ണം ആ രണ്ടു ഗൂഢിക്കേണ്ടിയും അവരുടെ വിട്ടിൽ. എത്തിക്കുവാൻ പാലുക്കു തയ്യാറാക്കി കൊണ്ടുവരുന്നതിനു് അദ്ദേഹം അവരിൽ ചിലരെ നിങ്ങാറിക്കയും ചെയ്തു.

രാജക്കമാരൻ പുറത്തുപോയ ആ അവസരത്തിൽ, തുന്തു ഇന്നാരാണിനു് വെളിപ്പെട്ടതിയാണു് എന്താണു ദോഷം എന്നു്. ആ യുവതി ആ ധാത്രിയോട് ചോദിച്ചു.

“നിന്നും അപ്പുനെ പേടിച്ചിട്ട്” എന്ന മാത്രമാണ് അതിനാണ്ടായ മഹവചി.

ഈ സുകളിടെ അഖിവരമാർ കൊടുക്കാറും മരിയുമാണുണ്ടാവും അകന്നപോതിയിരിയെങ്കാക്കിയെല്ലാം. അവങ്ങം ഈ കാലത്തുനെ അവിടെ വന്നുവേണ്ട്. അവരെ കണ്ണപോധാർ, ഈ സുകൾക്ക് ഈനി തന്നീറ സാഹാരും ആവശ്യമില്ലെന്ന് രാജകുമാരൻ അറിഞ്ഞു. ഈനി ഇവരുടെ കാല്പ്പനയിൽ താൻ ഇടപെടുന്നതു ശരിയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനു തോന്തി. അദ്ദേഹം ഉടനെ അവലുത്തിൽ കടന്നു ആ സുകളോട് ആമന്ത്രണം ചെയ്തു.

“നിങ്ങൾ ആരെന്നു് അറിയുന്നതിനു് എനിക്കു കഴിയാതായതിനു് കണ്ണിതമുണ്ടു്. നിങ്ങൾ എനിക്കു ഈനി മരക്കുക സാഡ്യമല്ലു്. എന്നും ഓമ്മയ്ക്കായി തൊന്തു തങ്ങന്നതു സ്വീകരിച്ചുവാലു്” — എന്ന പറഞ്ഞുകൊണ്ട് രഭനാജപലമായ മാല രാജകുമാരൻ കഴുത്തിൽനിന്നു് എടുത്തു് ആ ധാന്തിയുടെ വശം കൊടുത്തു.

“തക്കതായ കാരണംകൊണ്ടാണ് തങ്ങൾ ആരെനു വെളിച്ചേട്ടുത്താത്തതു്. ഈ യുവതിയെക്കറിച്ചു് അ ക്ഷേമയ്ക്കു് അറിഞ്ഞെതു കഴിയു എന്നാണെങ്കിൽ ഈനാഥനാട്ട പതിനാലാംനാറു ആണ്ടു് ഈ അവലുത്തിൽ വരുണ്ടും.”

അങ്ങിനെയാവട്ടു എന്ന സ്ഥാതിച്ചു് ആ യുവതിയെ ഒക്കുടിയും അഭിനിവോഗംതാട നോക്കിയതിൽ പിന്നെ ഇരഞ്ഞിംഗരാജകുമാരൻ കതിരപ്പുരത്തു കയറി അവിഞ്ഞിനു മരഞ്ഞു.

രണ്ടാം അപ്പാധി.

——————

അക്കിമ്പറഞ്ഞു് അന്നതെത സ്ഥിതിചക്രവർത്തി. ത
ക്കുറ ബന്ധവും മഹാപത്രക്കമിയുഖായ മാനസിംഹമഹാ
രാജാവിനെ അരേദിമം ബങ്കാളത്തിലേയും ബീഹാറിലേ
യും ദവണ്ണറായി നിയമിച്ചു്. അന്നു് റീസയിൽ അക്കി
മ്പർചക്രവർത്തിയെ വിഹാരിച്ചു്. പട്ടാണികൾ തല
ചോക്കാരായും അവരെ അമർക്കണ്ടിനുംവണ്ടി മരന
സ്ഥിംഗൾ അങ്ങോട്ടു ചുറപ്പെട്ടു. തശ്ശേര കീഴുള്ളാഗ
സമനായി ബങ്കാളത്തിൽ വാഴുന്ന സയപ്പൊൻ അമാക്കാ
ലം ഭൗമപ്രവലഭത്താട്ടക്കുടി സ്വാമായുത്തിനു വയവണ്ണ
അശ്വക്കതനാഡിനായും റീസാഞ്ചുക്കമണംതാളകാലംമരന
സ്ഥിംഗൾ നിത്തിചവേക്കണ്ണിലായി വന്നപോഴി. മഴ
ക്കാലം കൃഷ്ണത്തിട്ടു പടക്കുടിവരകവാൻ സയപ്പൊന്നു്
കൃഷ്ണിളിച്ചവന്നു് എഴുത്തു കിട്ടിട്ടണ്ടു്. അതുവരേക്കാ
യി ഭാര്യക്കുപരന്നലിതിരത്തു് ജ്യാനബാംഗരാജത്തിൽ
മാനസിംഗൾ താവഴ്ചം ഉറപ്പിച്ചു്.

കല്ലുവാൻ എന്ന വീതനാണു് റീസയിൽ പട്ടാണികളിലൂടെ രാജാവു്. തജനാട്ടു എതിക്കണ്ണവാൻ ആരെ
യും കാണായ്ക്കാണ്ടു് ആ പട്ടാണിതലവവൻ അയയ്ക്കാ
ടക്കാളിയും കൊള്ളുവിച്ചുത്തുടങ്ങി. ശത്രുഗുട്ടെ ഹ്രസ്വകൈ
ഒന്നറം മാനസിംഗൾ പുംബികം അമർവ്വാനാക്കി. അകന്നം തൃജത്തും ഇങ്ങിനെ നാടം കൃഷ്ണനെന്നതായാൽ
ശത്രുവലം നിർമ്മായം വള്ളംവള്ളൻം ടുക്കം ദുഃഖയു
ഡായേക്കി മെന്ന ശക്കിച്ചു് ആ ഉപായങ്ങളെന്നു അനന്തര

കാർത്തിശ്വരത്തിന് ഒരു രാഹു അംഗപട്ടംമാരോടുകൂടി ശത്രുക്കളുടെ സ്ഥിതിഗതികൾ ഗ്രഡംബാധി അറിവത്തുവരു വന്നായി തന്റെ പുത്രനും ജർജ്ജറിംഗണ നിയോ ഗിച്ചു.

ധാരാപുത്രത്തിനാരികെ അനുത്തിനായിരം പട്ടാണി പ്രടയാളികൾ പൂർണ്ണം ചെലുത്തു നില്ക്കുന്നണ്ട്. അവർ പല പല കോട്ടകളും പിടിച്ചുടക്കുകയും പത്രതായി പലതും എക്ട്രിയറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവരുന്നു. അവർ അങ്ങൽ നാട്കളിലേയും തടവില്ലാതെ കയറിക്കയറിച്ചെല്ലുണ്ട്. അതിനോരുത്തവന്നും അവരുടെ ബലം അധികമായികൂടം വലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതും കാർത്തമാണ് തിരിച്ചു വന്ന പുത്രനിൽനിന്ന് മാനസിംഗണ് അറിവു കിട്ടിയതു്.

താൻ ഇനി എന്നാണ് ഇവിടെ ചെയ്യുണ്ടതു് എന്ന ജർജ്ജറിംഗൾ ആലോചന തുടങ്ങി. സാമ്പത്തികവും വന്നാത്രനുവരെ അടക്കിയിരിക്കുകയെന്നായാൽ അതിലക്കുത്ത് ശത്രുവലം അത്രുന്നം വലിച്ചു് ഭന്നിരോധ ചായിത്തിരീന്നുകൾ. ഇപ്പോഴേ എതിരുത്ത് ചെല്ലാമെന്നു വെച്ചുകൂടി അതിനു വേണ്ടനു കോപ്പും കൈല്ലും ഇവിടെ തികഞ്ഞതിട്ടില്ല. ശത്രുക്കൾക്കു രക്ഷാസ്ഥാനമായി പുഡ്യു കോട്ടകളുണ്ട്. വെളിക്കിൽനിന്നുവെന്നും അവരോടു ചെങ്കുത്തുവരും. തോട്ടുകയാണെങ്കിൽ രക്ഷയ്ക്കായി ഇവിടെയെങ്കും ഇടമില്ല. കരതലില്ലാതെ മുന്നാട്ടു ചാടിയാൽ അപകടം നിശ്ചയം. രക്ഷ കാണാതെ നാംപ സത്തിനോഞ്ഞുംയാൽ അസംഖ്യം ധിരേയായനമാനു

எட நாய்மாள் அரைவேமாயி வரிக். ஏனால், ஒரீ
ஸாராஜு எத கெகவிட்கிறுகூட— எனது அரசுதாத்து
கைய். ஏன்னிடியிலிட வேண்டு? ஸயல்வாங்
வகைதுவரை அடக்கியிரிசைக் கெடு அகாஞ்சமாள். அதை
அதை உழை தொழரை முழவாங் கைமிழு தழைவிடு கை
அவகியித் தயிழுபுகிறுகூட— எனது அகாஞ்சு
கைய். அதுகொள்ளு, ஸேநாஸமுஹதித்தினாங் கை
ஒசெரிய விழைத்தை நியேங்கிழு ஶருக்கைத் த
தியை அவிடவிட தென்றுகொள்ளு அக்கிளை, ஸயு
ச்வாங் வகைதுவரை குழிழுஞ்சுக்கயாள் நல்தென்
மான்ஸினால் நியேயிழு.

ஓஜூரூபு அதுபத்தூரைக்குமாய உறுமாளிழு. பதினாயிரக்கணக்கின் ஶர்ட்டெண்ட் ஓஜ்புலேஷன் ஜில் அன்னி நிராம் நில்லைக்குறு ஹூ விலூர்பூதயோ
ஒகுடி அத்தூரூபு ஏதிதித்து செல்வாங். ஶரு வூ ம
தித்து நின் அன்னி பிரின்து அயற்றும்கைதை அது
குமிக்கை செல்குட்டுப்போடுமாது, பொன்றியாக ம
தியைக்கிணாலும், அது யுலுத்தித் தெரு ஒலுபெலும் ஹ
ஒகிவரிக்கூள்கித் தென்கூகும் கதி? ஹூ உயும் அ
விட பலரிலும் உசிக்கமாராயி.

“ஹு வழிரை ராஜபுதரமான் முகிலவிரைாகும்
ஹைக்காயிரிக்கவே ஸபாஜுத்தினாவேள்ளி அதுமத்து
கை செறுவாங் கொழுமிலையோ?” ஏன் மான்ஸின்
கைத் தெங்காஞ்சன் போலை சொலும் டுரப்புக்.

“ತಾನ್, ತಾನ್” ಎನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ತಿಕಿತಸಿರಹಿ
ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಪೂರ್ ಅವಿಷಯ ಪರಾಮಾರ್ಥಿಯಿ. ಸಪ
ಸೆಸಣ್ಣತಿತ್ತ ಉಳಾತಮಾಯ ಹೀಗೆ ಬೆಯಂತು ಕಣ್ಟ ಮಾನ
ಸಿಂಹನ್ ಸಾರ್ಥಕಾಣಿತ್ತಿಂದು. ಇನ್ನಿ ಇವರಿತ್ತ ಈ
ರೆಯಾಣ್ ತಿರಣಣಕ್ಕಾಗಿತ್ತು? ಏಗಿರವುಂ ಇತ್ತಣಿ
ಯ ಅರ್ಥಕಾರ ವಿಶ್ರಣಾಯಾಗಿ ಮತಿಷೆಗಣಿತವನ್ನಿರುವನ್ನು
ರಿತ್ತ ಇತ್ತಾರ್ಥನ್ ಅಡ್ಡಮಾ ನೋಹಿ. ವಯಸ್ಸುಕೊಣ್ಟು ಉ
ಪಸೆಗಾಣಿಕಾತ್ತಿತ್ತ ಚರಿತ್ಯವಾಗ್ನಂ ಇಗರಸಿಂಹನ್. ಅಂ
ವತಿಗಾಯಿರಂ, ಇಂದಿಪತಿಗಾಯಿರಂ, ಪತಿಗಾಯಿರಂ ಎಂ
ನಿಂತಿಗಿಂಥ ಅವವರವಹಿ ವಣಣ ವಿಶ್ರಣಪ್ರಕಾಣಿಕಾತ್ತ
ದ ಸಂಪುರಣಕಾರಿತ್ತು ರಂಡೂ ವೀರಮಾರ್ತಿ ವಾರಿತ್ವಗಿಳ್ಳಿ
ವೇ, ಅರ್ಥಾಯಿರಂ ಡೆಮಾರೆ ಕಿತ್ತಿಯಾಯಿ ತಾನ್ ಇತ್ತಾ ಪುರ
ಪ್ರಾಣಿಕಾಯಾಗಿ ಎನ್ನ ಪರಾತ್ಮಕಾಣ್ಟು ಇಗರಸಿಂಹದ್ದುರ್ತು
ಗೊಂದು ವಾಸ.

ಮಾನಸಿಂಹನ್ ಉಡ್ಪಗರಮಣಿ; ಸರ್ವತಂ ಅರ್ಥ
ತರೆತಾದ ಈ ಸಾಹಸಿಕಗಾಯ ರಾಜಕೂರಾಗಿ ನೋಹಿ.

“ಮಹಾರಾಜಾವೇ, ಅರ್ಥಾಯಿರಂ ಡೆಮಾರೆ ಅಣ್ಟು ಇ
ಂಪುರ್ತು ಎನ್ನಿರ ಕ್ರಿತ ಅಯಂತಾಯಾಹು ಕಣ್ಟುವು
ಗಣ ಕ್ರಿತರೆತಾದ ಹಾಟಿಕಣಾತಿಗಣ ಹೀಗೆ ಯಾತ್ರಿತವನ್ನಿರು
ಎನ್ನ ಇಗರಸಿಂಹನ್ ಪ್ರತಿಜಣಿತವ್ಯಾ.

ಇಂಜಿರಮಾಣಿಲ್ಲೋ ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಜಣಿತವ್ಯಾ ಮಾನಸಿಂ
ಹನ್ ಶಹಿಕಣಾತ್ತಾಗಣ್ಟು ರಾಜಾಪುರಣಾಮಾಯ ಇಗರಸಿಂ
ಹನಿತ್ತ ಗಣಕ್ರಿಯು ವೀರಾವೇಷಮಣಿಯಾಗಿ.

“ತಾನ್ ಪ್ರತಿಜಣಿತವ್ಯಾ ಪ್ರಯತ್ನಿಕಣಾತ್ತ ಇ
ಂಂತೆ ಘುಮಾ ನಾಶಿಸ್ತಿಕಣಾತಾಯಾಹು ಮಣಣಾವಿಯಿಕಣಿ
ತಾನ್ ಅರ್ಥಾಗಾಣ್.”

രാജപുത്രസാധാരണമായി സ്വപ്നഗ്രന്ഥിൽ വെളീവം കിക്കണ്ണ ഇരു സമരങ്ങൾക്കു മാനസിംഹൻ നീറോധി ചുണ്ട്. അദ്ദേഹം പത്രനെ ആദ്യേഷിച്ചു. അതും ഒന്നാഴൊട്ടുട്ടി ശത്രുക്കളെ നേരെ അയച്ചു.

മുന്നാൾ അലപ്പായം.

ജഗത്സിംഹൻ അധ്യലത്തിൽവെച്ചു കണ്ണ ആ സൗകര്യ റിറിമഡിരൂമക്കാരാണ്. വിജ്ഞപ്പം—ജഗത്സിംഹൻ രേഖിക്കിനിന്ന് കരെ കുരൈയായിട്ടുണ്ട് ഇരു റിറിമഡിരം. മുന്ന ഭാഗവും അമൃതയാരാനബിയാലും കി ഷ്ടാനം മഹാപുകാരത്തിലും വലയം ചെളുക്കൊണ്ടാണ് പ്രസ്തുത ദേശത്തിന്റെ കിടപ്പ്. വിശ്വരൂപസിംഹൻ എന്ന. രാജപുത്രഗ്രേഷ്മനാണ് മുന്ന റിറിമഡിരകാജാ വു്. ഇദ്ദേഹം പിതൃക്കോപംകൊണ്ടു് ഇടക്കാലത്തു് പ്രവാസിയായിട്ടുണ്ട് കഴിഞ്ഞതു്. ചെരുപ്പുണ്ടിൽ അപ്പു നെ അനാദരിച്ചു് കാമചാരിയായി നടന്നക്കാണ്ഡിയന്ന വെന്ന മാത്രമല്ലാ, പിതൃവിസ്മയത്തെതു് ഗണിക്കാതെ നിർബലനകട്ടാബ്ദത്തിലെ ഒരു അനാമകന്നുകയെ ഗാണ്യക്കുറിത്രാ വേംക്കുകയും ചെള്ളു. അതോട്ടുട്ടി ഏറ്റവും ഒഴുന്നായിത്തീന് രാജാവു് സ്വപ്നഗ്രന്ഥനെ നാട്ക ചത്തി. കാൽ അന്ന് ഗംഗിനിയായിത്തന്നതിനാൽ തന്നൊടാനി ചു്. ശ്രീക്കുണ്ണക്കപാക്കവാൻ വിശ്വരൂപസിംഹ

നീ കഴിഞ്ഞിലു. ആ രാജകമാരൻ നേരെ ഡൽഹി തിരഞ്ഞെടുത്തു ചങ്കവർത്തിയെ അഭ്യന്തരം പ്രാപിച്ചു് സൈ സ്വന്ദര്ശനം ചെയ്തു വാൻ. മകൻ എങ്ങെ പോയിരിക്കാ യാബന്നനു് അപ്പുന്ന് അറിഞ്ഞിലു. പുത്രവിജയാഗം അ പ്രസന്ന ശ്രാക്തപ്പുന്നാക്കി. അദ്ദേഹം മകനെ പലെട ത്തും ആനേപഷിച്ചതിൽ നിരാശനാക്കാണണായതു്. അപ്പോൾ, തന്റെ സുന്നഷയെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിനു വിചാരമുണ്ടായി. മകന്റെ സ്ഥാനത്തു സുന്നഷയെയെ കിലും കണ്ണടക്കാണ്ണിരിക്കുവാൻ കൊതിച്ചു് ആ നിർബ്ബ നകലജാതയെ രാജാവു കൊട്ടാരത്തിൽ സ്കൂളിക്കാണ്ണവ നീ പാപ്പിച്ചു. ആ ഗണ്ണി ഇഷ്ടത്തിക്കുളന്നപോലെ മോഹനത്രവിണിയായ ഒരു ചെപ്പതലിനെ പ്രസവി ച്ചു്, അതോടുകൂടി മരിച്ചുപോയി. പുത്രശ്രാകാത്തനാ യ മുഖരാജാവു് പിന്നീടു് അധികകാലം ജീവിച്ചിരുന്നി ലു. അപ്പുന്ന് മരിച്ചുപോയിയെന്നു് അറിഞ്ഞപ്പോൾ മാ തുമേ വീരേന്നുസിംഹൻ സ്വപ്നേശാനതക്കു തിരിച്ചു വന്ന ഇഴം. അപ്പോഴെഴുക്കും ആ രാജകമാരൻ ഭേദവ്രതത്തിന്ത്യിൽനി നീ എററവും അന്തല്ലു കുടിയ ഉദ്ധ്രാഗ്രയ്ക്കിൽ അനന്ത മം ഉയൻ്ന് കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആ ഉദ്ധ്രാഗ്രം കൈവി ക്കു് പിതൃചൈതാമഹമായ സിംഹാസനത്തെ വീരേന്നു പ്രാപിച്ചു.

വീരേന്നുനോടൊക്കെമിച്ചു് ഡൽഹിയിൽ നിന്നപോ നീ അന്നചരവർക്കുത്തിൽ ഉഡക്കുട്ട് ഒരുവള്ളാണു് വിമല. കൊട്ടാരത്തിൽ അവരു സ്വപ്നമിനിയോ. പരിചാരി കൈയാ ശ്രൂരാബന്നനു് ആക്കും നിശ്ചയമിലു. സ്വപ്നമിനി യോഗ്യമായ ആളജ്ഞാവൈഭവമൊന്നും അവളിൽ നിന്നു

വെള്ളിപ്പുടാറില്ല. പരിചാരികയ്ക്കു ചേന്ന് അടിമത്തെ മുംഖം അവളിൽ കാണാറില്ല. മുത്തിക്കൊണ്ട് കല്പിനയും അപരക്കൊണ്ട് മരനാജത്യമാണവർ. പുലർ കാലത്തിലെ മുഴുത്തികൾ പോലെയാണ് അവളുടെ ശ്രോതാവിശ്വാസം. അതുകൊണ്ട്, വെറു പരിചാരികയോടെ നാപോലെയല്ലോ കോട്ടാരത്തിൽ ആരക്കു അവളുടെ മുംഖം പെട്ടവന്നത്. എന്നാൽ, പരിചാരികയെക്കൂടാം കൂടുതലായ യാതൊരു അനീതില്ലോ അവിടെ അവർക്കു കണ്ട തുമില്ല. സുമംഗലിവെങ്ക്ഷ്യാലുകയാണ് അവളുടെ നടപടിമുഴുവൻ. എന്നാൽ, അവർക്കു ഭർത്താവു് ഉണ്ണോ എന്നു് ആക്കം അറിതുകൂടാ. വീഞ്ഞേസിംഗൾറു പ്രതിയേ പരിചരിക്കുകയാണ് അവളുടെ ജോലി. അവരും വകുവത്തിയുടെ അന്തഃപുരസ്കൂളികളിൽ ഒരുവാഴ്വായി ഒന്നബേന്നും, തന്റെ പ്രതിയുടെ പരിരക്ഷയ്ക്കു വീഞ്ഞേസ്കൾ നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കല്പിനക്കാണ് അവളുടെ നും അങ്ങുളും വർ. എന്നൊക്കെയോ പരയുന്നുണ്ട്. സത്യം ആരിതെന്തു?

അഭിരാമസപാമിധയാണ് വീഞ്ഞേഗന്നത്തിൽ മരുവാരം. അദ്ദേഹം കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ സ്ഥിരവാസക്കാരനും ലൈംഗികാടനും മാസ്തതരക്കും അദ്ദേഹത്തെ കോട്ടയ്ക്കുകത്തുകാണാം; അദ്ദേഹം രാജാവിന്റെ മുഖവാശന്നാണ് ആളുകൾ പരായുന്നത്. കേരിപ്പുവും വിനതന്നായിട്ട് രാജാവ് എപ്പും അദ്ദേഹം തന്ത്രാട്ട് പെയ്മാറാണെല്ലെങ്കിലും സർവ്വ കാർണ്ണങ്ങളിലും അഭിരാമസപാമിഡുടെ ഉപരേത തെരുവിലെ വീഞ്ഞേസിംഗൾ ശിരസാ വധിക്കുന്നുണ്ട്. ജിനേ

ആയൻ, ധമ്മാത്മാവും, മഹാപ്രാജ്ഞന്മാൻ” ഈ ഡോഗ്രിവച്ചെന്നു് ജനസമ്മതമാണ്. ഭർത്താം ദമ്പദ സമാധാജാവിനു് ഈ തപസ്പിരയത്രവാകി ലഭിച്ച തിങ്കിന്നാണ്. ഈ ഉൽക്കംശപ്പും ഉണ്ടായതു്.

വിമലയുള്ളം അഭിരാമസപാമിക്കം പുരമെ വീരേങ്ങ നോട്ടോക്കമിച്ചു് ഡൽഹിപ്പിൽ വന്നവരിൽ ഗജപതിവി ത്യാദിയുജന്നും അറുന്ദനിയെന്നും ഒവരു രണ്ടുപ്പത്തിഞ്ചു്. അന്തിപ്പരത്തിലെ പരിചാരിക്കയാണു് അറുന്ദനി. ദിന്ദ ജന്. അഭിരാമസപാമിയുടെ ശിഷ്യനാണു്. വിപ്പത്തു സ്ഥാ വെള്ളം വീഴ്ചക്കപ്പമാണു് ആയാളുടെ നേട്ടം.

ഒന്നാം വീരേന്ത്രസിംഹൻ മന്ത്രണാലഘയത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുവെ. അഭിരാമസപാമി അവിടെ പ്രഭാവാർ തുകിലമാരം പട്ടാണികളും തമ്മിൽ ഒല്ലാരായുഖത്തിനു് വട്ടംകൂട്ടുനബവും ശിഷ്യനെ അറിയിക്കുവാനാണു് മുഖവിശ്വരു ആ വരവു്. തുകിലമാരാടോടൊടു, പട്ടാണികളോടൊഡ്റെ പ്രഭത്രകം എതിന്ത്രനിക്ഷേപനതിനു് റിരിച്ചുത്തിലെ നാടവാഴി അക്കതനപ്പും. ഈ കോട്ടയുടെ തുറിൽ ആകെ ഭേദമാർ ആയിരുന്നാളുമെയ്യുള്ളൂ. ഇതു ചെറിയ പടകോണു് മഹരബുലമാരായ തുകിലമാരം യാവുടെ പട്ടാണികളേയാവുടെ ഏതിന്ത്ര ജയിക്കാവത സ്ഥി. ഇവരിൽ ആരോടെക്കും ചേന്നനിന്നാൽ മാത്ര മേ രക്ഷയുള്ളൂ. ഇങ്കൂട്ടരെയും പിണക്കിയാൽ, റിരിച്ചും ഉടങ്ങു തകന്നുചൂക്കാ. ഇക്കാല്യം അഭിരാമസപാമി തന്റെ ശിഷ്യനെ വഴിപോലെ ഗമിപ്പിച്ചു.

“തൊന്തു ഇതിൽ എത്രുക്ക്കുണ്ണിയിവാണു് ചേരേണ്ട തു്” എന്നു് വീരേന്ത്രൻ ചോദിച്ചു.

“யമ്മംപോലെ അങ്ങു” ചെയ്യണം. ചക്രവർത്തി യെ അവഗണിക്കുന്നതു് അധികമാണോ. മുകിലവകുവര്ത്തികളും അധികമായി ഉണ്ടായതല്ലോ ഈ റിഫ്രൈം. അതുകൊണ്ടു് ചക്രവർത്തിയുടെ പക്ഷത്തിൽത്തന്നെ അം ഒരു ചേരേജേതാണോ.”

• വിരേഞ്ഞ അപ്പോൾ കോപായശാനേതനംയി.

“മാനസിംഹനോടല്ലോ ചക്രവർത്തിയോടാണോ അങ്ങു് ചേരേണമെന്നോ തൊൻ പറയുന്നതു്. അമർദത്താർ അങ്ങു് ആപത്തിൽചാടകയും. മാനസിംഹനോടു് അദ്ദേഹം പ്രതികാരം ചെയ്യുണ്ടെന്നെണ്ണക്കിൽ, ചക്രവർത്തിയാണു് അങ്ങു് പിണങ്ങേണമെന്നില്ലോ” —എന്നോ അം ദിരാമൂ തടൻ പറഞ്ഞു.

വിരേഞ്ഞു്:—“ആരാണോ ചക്രവർത്തിയുടെ സേനാനായ കണ്ണു? ആ മാനസിംഹനോ അധികമായി നില്പുക യെന്ന നിത്യപ്രകാരം തൊൻ ഒരിക്കലും ചെയ്യുകയില്ലോ. എന്നെന്നു ഇം കൈ മാനസിംഹനും ചുട്ട ചോരയിൽ ആള്ളിയാലപ്പോതെ എന്നെന്നു ഇം ഉറ്റു ചുട്ടു് ആരാണുതല്ലോ.”

അഭിരാമൻ:—“അപ്പോൾ, പട്ടാണികളും മുകിലനും തമിലുള്ള ഇം യുദ്ധത്തിൽ അങ്ങയുടെ നില എന്താണോ? എത്തെക്കിലമൊരു പക്ഷത്തിൽ ചേരാതെ അവരെ അപേക്ഷിച്ചു് ചെന്നുചന്നായ അംദേഹം ജീവിക്കാവതല്ലോ.”

“എന്നാൽപട്ടാണില്ലപ്പറ്റയിൽ തൊൻചേരേൻക്കും.”

അഭിരാമൻ ഒന്നു് ദിംബംഖായി നിശ്ചപസിച്ചു്. അദ്ദേഹത്തിനും നേതൃത്വം ബുദ്ധ്യകല്പണിതമായി.

“ഞാൻ എറ്റു ചെങ്ങൾമെന്നാണ്” അങ്കു് അംഗാവിക്കുന്നതു്? ” എന്ന് വിരേഖൻ ക്ഷമാപണവു യും ചോദിച്ചു.

അദിരാമൻ:— “മുകിലചക്രവർത്തിയുടെ ഒന്തലോഗസമ നിൽനിന്ന് തിലോത്തമയ്ക്കു് എന്നൊരുപത്രതു് അട അതിരിക്കു നാവെന്നു് ഗ്രഹണ്ടിതിരണ്ണിച്ചേന്നുകും തിൽ ഞാൻ കണ്ണിട്ടണ്ടു്. അങ്കു് മുകിലചക്രവർത്തിയും ചേന്നാശല ഇന്ത ആചത്തിനു് നിവാരണം ചെയ്തു. പാടാണിക്കുളാട്ടചേന്നു് അങ്കു് തിലോത്തമയെയെ നാഡി പ്രിക്കുന്നതു്. അങ്ങെയെ കാണുവാൻ കൂട്ടുവാൻറെ ഭൂതക്ക് പ്രാരൂപഭേദത്രു വന്നനില്ലെന്നതു് കണ്ട കൊണ്ടാണു് ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടു പോന്നതു് അംഗാരം കുക്കാടുകുംനെയും വന്നുതെന്നു കയറ്റി അങ്ങെംബെയും അറിയിക്കേണ്ടതെ സ്ഥാംതാൻ ചെയ്തുകഴിത്തു. ഇനി ഇഷ്ടംപോലെ.”

വിരേഖനിംധൻ വിശ്വമതിലായി. വിഞ്ഞാനം കാലത്രു തിലോത്തമയെക്കരിച്ചു ആയാർക്കു വിചാരം മൊന്നുനായിരുന്നില്ലെങ്കിലും, അവശ്യ കണ്ടതുടങ്ങിയ തുമ്പതയും അവരും അദ്ദേഹത്തിനു് ആത്മാവിന്നുക്കാരം പ്രിയതരയാക്കിട്ടാണു് തീന്തിരിക്കുന്നതു്. അവരുടെവേണ്ടി എറ്റും സാധിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ തയ്യാറാണു്. അതുകൊണ്ടു് തിലോത്തമയുടെ രക്ഷയ്ക്കായി തുകമതംപോലെ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ വിരേഖൻ, ഒട്ടകം, നിശ്ചയിച്ചു.

അയ്യായിരം സപ്പൻനാണുക്കുളാട്ടകുടി ആയിരം കുതിരപ്പുടയാളിക്കുളെ ഉടനെ അംഗച്ചതരാതിരുന്നാൽ ഗാ

നിമദ്ദിരത്തെ അകുമിച്ചുതകക്ക് മെന്ന ശാസനങ്ങളാട്ടു കിയാണ് കല്ലുവാൻറെ കൃതൻ ആഗതനാശത്. പട്ടാ സ്ഥിക്കേഴു-സഹായികവാൻ നിർവ്വാഹമില്ലെന്നും, അവു മെക്കിൽ റിരിമദ്ദിരത്തെ ധപംസിച്ചു കാളിക്കരെനും വീഞ്ഞേൻ മരപടികൊട്ടത്തു.

മറവിൽനിന്നിരുന്ന ജിമല ഇത്തല്ലോം കേരംക്കുക യുണ്ടായി.

നാല്യാം. അലപ്പുായം

തന്റെ അയ്യായിരത്തിനു പട്ടാണികളിടെ അഡ്വ താനായിരുത്താട്ട നേക്കണ്ണൻ നിന്ന യുലംചെയ്യാൽ വി ജയമണ്ണാകയില്ലെന്നു കൈതി അങ്ങിങ്ങു് മരണത്തിരുന്നു കൊണ്ടു് പെട്ടെന്നാകുമിച്ചു മാറ്റാർപ്പുടെയെ അവുന്നേട നേരാളും ജഗത്സിംഹൻ നാലിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. ഇത്തരം യു ലുത്രവിൽ രാജകമാരനു തുടർച്ചയായണ്ണായ വിജയത്താൽ മാന്സിംഹൻ സാദ്രൂപാശികയും കല്ലുവാൻ സന്തപ്പിക്കു യും ചെയ്തു. ജഗത്സിംഹനേയും സൌന്ദര്യത്തേയും നേരി ട്വാനായി പട്ടാണിപ്പുട് ചെയ്യുവനു പരിഗ്രാമമൊന്നും ഫലിച്ചില്ല. നിവെയികമായ നാലുത്താൾ പട്ടാണികൾ ഭീതമായി വിഷമിച്ചു. അവരുടെ ഗതി നാലുപാട്ടം നി താലുമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ഒതുക്കേൻറെ പരാക്രമം കു ണ്ട സംരൂപനായ മാനസിംഹൻ സാഹായ്യത്തിനായി

പതിനായിരു ഭക്താശങ്കുടിയും അയച്ചുകൊട്ടത്രു. ഈ പുണ്യവാദം കൈക്കേണ്ട ജഗത്സിംഹൻറെ വിക്രമം പട്ടാണി കുറക്കണ്ട ദ്രസ്സമായി. ആ രാജക്കമാൻറെ കൈയ്യിനം കമളിനം യല്ലത്തിൽത്തന്നെയായി വ്യാപാരം.

തിലോത്തമയംവട്ട്, ഇപ്പോൾ മനമപീഡിത്യായിട്ടാണ കഴിയുന്നതു്. പതിനാറവയസ്സു മാത്രം മുഖമുള്ള ആ ബാലികയുടു് ഇം പീഡയെപ്പറ്റി ആരോച്ചമെന്നും പറയുവാൻ അറിഞ്ഞുകൂടാ. ജഗത്സിംഹനെ കണിച്ചുപ്പാതെ അവരുടെ മരൊങ്ങ വിചാരവുമില്ലാതായി. പുതുതിക്കിലാവട്ട്, ഇപ്പുജ്ജനത്തിലാവട്ട് അവർ കു സുവാഹാനം തോന്തിക്കില്ല. ചിന്താക്ഷായാണു് അവർ എപ്പോഴും. അവളുടെ ദിവ്യമോഹനക്കളേംബറം വാണിഞ്ഞുടാണി. ഇതും വിമല കണ്ട്.

ജഗത്സിംഹനോട് വിമല ചെയ്തിട്ടില്ല പ്രതിജ്ഞയെ നിറവേണ്ടുന്നതിനു് ഇനി ഒരു രാത്രിമാത്രമേ കഴിയേണ്ടതുണ്ട്. തന്നതാൽ ആലോചിച്ചിട്ട് തന്റെ ഇതിൽ എന്നാണ ചെയ്യേണ്ടതെന്ന നിശ്ചയിക്കാവാൻ അവരുടെ കഴിഞ്ഞില്ല. അവർ ആ പതിനൂറാംനും അഭിരാമസ്പദമിയെ ചെന്ന കണ്ട്, നടന്നടത്താളുമെല്ലാം തുറന്ന പറമ്പയു് ഇനി എന്നാണ വേണ്ടതു് എന്ന ചോദിച്ചു.

“ഈക്കാൽം വിട്ടുകളഞ്ഞതുകൂടു്” എന്നാണ സപ്താമിയിൽനിന്നു മറപടി ഉണ്ടായതു്.

“അഴപ്പാർ തിലോത്തമകു്?” എന്നു് വിന്നായി ദ്രാനമുഖത്താടെ വിമല ചോദിച്ചു.

“ഇക്കാൽം ഇനി ആരാമോന്നം പുതയാതീക്കനാൽ അവർ മരണമാണ്. അവർ കൊല്ലം ബഹുമാനപ്പെട്ടു. അ സുസ്ഥിരതയും മാറ്റപ്പെട്ടു. അ ദേശാട്ട ചാടിയിരിക്കും. കുറച്ചുനാടും ആ വിചാരം അഭിനന്ദന നില്ക്കും. നിങ്ങളായം ഇനി ജഗത്സിംഹമന്ത്രപ്പാദം നി യാതൊന്നും അവഞ്ചാട്ട പറയുതു”. അപ്പോൾ അതു അവർ മരക്കുയും ചെയ്യും.”

“ഇല്ലാ: അവർ, ഇതു ഒരിക്കലും മരക്കുയില്ലും അത്യജ്ഞം അവളുടെ മനസ്സിൽ അന്ധരാഗം ഉണ്ടാക്കണ്ടും. അവളുടെ ചേഷ്ടകരെ താൻ എപ്പോഴും നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കാം. അവർ അവലുതിലേ ആ കാഴ്ച മരംകളുകയുംണക്കിൽ അതു ഓഗ്രമാചിരെന്ന് എന്നിക്കും വിചാരമുണ്ടും. ആനാൽ ജഗത്സിംഹനിൽ അവർ കൂടും നാംക്കനാറും അന്ധരാഗം കുടിക്കുടിയാണു വരുന്നതും. ഈ പതിനും ദിവസംകൊണ്ടുതന്നെ അവർ ആക്കപ്പാടു മാറിയിരിക്കുന്നു. ലീലാവിനോദ്ദേശഭോന്നം ഇപ്പോൾ അവരുടെ റസിക്കന്നില്ല. ഇപ്പുജനത്തിന്റെ സമവാസത്തിൽ അവരുടെ വെള്ളപ്പാണു കാണുന്നതും. കൂളിയും ഉണ്ണം വേണ്ടപ്പോലെയില്ല. ഉറക്കവും അവരുടെ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നു. വിജനത്തിലെങ്ങാണും ചെന്നിങ്ങനെ മെന്തനയ്ക്കി, ദിനയായിട്ടാണും അവർ പകൽ പോകുന്നതും. കാത്രിമഴവൻ അവർ നെട്ടവിർപ്പുകൾ കൊണ്ടു കഴിക്കുന്നു. അവർ ചട്ടു വിള്ളുതും” നാഡു തോറും ക്ഷീണിക്കുന്നു. ഈ നിലയ്ക്കുതന്നെ ഇനിയും അവഞ്ചു വിട്ടാൽ അതു ആപ്പത്തിലാണു കുലാരിക്കുക.

തിരുപ്പത്തമയ്ക്ക് ജഗത്സിംഹനെ മരക്കേവാൻ തുനി ഒ
കിക്കലും കളിക്കയില്ലെന്നു . എന്നും അഭിരാതനുകളിൽന്നു .
അവളുടെ മനസ്സിൽ ആ വിഗ്രഹം ഏതെന്നേനുക്കുമായി
പതിനേതിൽക്കയ്ക്കണം .”

അഭിരാമൻ :— “എന്നാൽ ഏതാണിതിൽ വേണ്ടതു് ?
വിരോദ്ധൻ തന്റെ പുത്രിയെ മാനസിംഹന്റെ
ചുത്രുനു കൊടുക്കയില്ല.”

വിമല :— തുനേവരെ ആ ദേഹം എനിക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഈ പ്രേശം രാജാവു് മാനസിംഹപക്ഷത്തിൽ ചേരു
വാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുകയാണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു്
ജഗത്സിംഹനു് ജാമാതാവായി വരിക്കുന്നതിൽ
അപ്രിയമുണ്ടാക്കുമോ ?

“മാനസിംഹൻ തുതു സമ്മതിക്കുമോ ?”

“രാജകുമാരനു് തുതിൽ ഇഷ്ടംപോലെ പ്രവർത്തി
ക്കുവാൻ അധികാരമുണ്ടെന്നോ ?”

“ജഗത്സിംഹനു് വിരോദ്ധപുത്രി വിവാഹങ്ങാഗ്ര
യക്കുമോ ?”

“കലമാലിന്നും ഈ പ്രേശം എവിടെയാണില്ലാത്ത
തു് ? അയധികാരിക്കുന്ന യഥാവംശക്കാരന്മാരുണ്ടോ .”

“അക്കടിബന്ധുള്ള വംശത്തിൽനിന്നു് ഒരു കന്നുക
മുള്ളിം രാജാവിന്റെന്നുംപ്രാലന്നായമാനസിംഹനെ ശ്രദ്ധിര
നായി വരിക്കുമോ ?”

“എത്രകൊണ്ടില്ലോ ? ഇതു യഥാവംശത്തിൽനിന്നു് എ
തു കലമാണോ താണു തായുണ്ടു് ?”

ഈ തുക്കേട്ടപ്രേശം അഭിരാമസപാമിഡിയുടെ പ്രജ്ഞിക്കുളിൽ
നിന്നു് കോപാഗ്നി ചിതറി.

“എടു, ഭർബ്രതേ, നിന്റെ ഭദ്രം നിന്നെ വി
ക്കപായിട്ടില്ല. പോ, ഒരളിയിൽ!” എന്ന് അദ്ദേഹം
ഗജിച്ച.

പിന്നെ, വിമല അവിടെനിന്നില്ല. ജഗത്സിംഹ
നോട് ചെയ്യ പ്രതിജ്ഞയെ ശരിക്കു നിർവ്വഹിക്കുവാൻ
അവൾ നിശ്ചയിച്ച.

പിററുന്നാടു വൈക്കേണം ആ അനധ്യല്പംഗി
സവിശേഷം അലാറുതയായി തിലോത്തമയുടെ മഹിൽ
ചെന്ന. വിമലയുടെ ഇം പുരപ്പാട്ടകളും രാജകുമാരി
ക്കു “വിസ്തൃതമായി.

“എങ്ങെടുണ്ട് ഇം യാതു?”

“കരെ അക്കലെ ഒരിടതേക്കു.”

തന്റെ കാൽന്തമ്മാണു് ഇം പുരപ്പാടെന്ന് വി
ചാരിച്ച് തിലോത്തമയുടെ മുഖം കൊ വികസിച്ച.

“അക്കലെ എവിടെ?”

“ശൈലേഹപരക്കുതിലേയ്ക്കു്. അവിടെ ഒരു
രാജകുമാരനെ കാണണണ്ടുണ്ട്.”

തിലോത്തമ ചുളുകാണ്വിതയായി; അവൾ മിണ്ണം
തെ നിന്നു.

വിമല:—“അഭിരാമസ്പാമി പരിയന്തു് നിന്നെ ജഗ
ത്സിംഹനു് റിവാധം ചെയ്യവാൻ കഴികയില്ല
നോണു്. നിന്റെ അച്ചുനു് ഇതു് സമാതമാക
ക്കില്ല.”

തിലോ:—പിന്നെ എന്തിനാണു് ഇം യാതു?

വിമല:—“വിദാനപ്രകാരം നാം ആരുഭരും” അദ്ദേഹ
തെരു അറിയിക്കുവാൻ. ഇതു് അറിഞ്ഞതിൽപ്പി

നെ, സ്വന്നം മിതംപോലെ അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളുടെ. നിന്നിൽ രാജക്കമാരന്ന് ദേഹമായ പ്രേമമണ്ണക്കിൽ—”

ഈ വാചകം പുത്തിയാക്കാമെന്നേ, ലജ്ജാകലയായ തിലോത്തമ വിമലയുടെവായ അടച്ചപിടിച്ച്. ത കുറ ലജ്ജയേ ബാലികോചിതമായ പങ്ങൾവാഴിക്കും അവർ പ്രകടിതമാക്കി.

“എന്നാൽ, എന്തിന്നും ഈ സമുദ്രത്തിൽ നീ ഒരു നാശംടി?” എന്ന് വിമല കളിയാക്കിക്കൊണ്ട് ചോദിച്ചു:

“ആവോ! എന്നാടാനും ചോദിക്കേണ്ടാ. ഏ കുറ കാഞ്ഞും നീ ആരോടും പറയേണ്ടാ. ആരുടെ കുറ്റവും നിവൃന്നാടും പറയേണ്ടാ.”

“എന്നാൽ താൻ എങ്കും പോക്കില്ലു്.”

“നീ എങ്കുംപായാലും എന്നിക്കേന്നാണു്?”

“നിനക്കുന്നുകില്ലെങ്കിൽ താനെങ്കും പോകുന്നതില്ല. പറയു? താൻ പോകതും അണ്ടു!”

“പോകണും” എന്ന് ലജ്ജാരൂരതാൽ നമുഖിയായ തിലോത്തമയിൽനിന്ന് നേരിയ സ്വപ്രതിൽ അജ്ഞത്തുണ്ടായി.

“താൻ മഞ്ചിവന്നിടു ഉറങ്ങാവു്” എന്ന് എല്ലിച്ച് വിമല പറപ്പുട്ടു. അതുവരെ ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവർ അതു് പെട്ടുന്നു നിന്തി. തിലോത്തമയുടെ മുഖമലഞ്ഞ പിടിച്ചുയത്തി, എന്നും നേരും പുറയിക്കിപ്പോലെ ഒട്ടിട നോക്കിയതിൽപ്പിനെന്ന്, അതുചുണ്ണം

മായ നേതുങ്ങൾക്കുടുക്കിയാണ് അവർ അവിടെ നിന്നു
പോയതു്.

അക്കരത്തിനു് പുരത്തുകടക്കിവൊഴുക്കിം അശോമ
നിവനു്, മഹാരാജാവു് വിളിക്കുന്നവുനു് വിമലയോട്
പറത്തു. സ്പർയംകൂത്തായും അഭേദ വേഷത്തിൽനിന്നുനേ
ഞാണു് വിമല രാജാസന്നിധിയിൽ ചെന്നതു്. പത്രങ്ക
ത്തിൽ ഭാസിജനമല്ലുത്തിൽ വിത്രമിക്കുന്ന വീഞ്ഞേൻ
സ്വ്യംഗ്രൂഹിണിയായും വിമലയെക്കണ്ടു് വിസ്തിച്ചു്
“എങ്ങാംട്ടുകിലും പുരബ്ലൂടിരിക്കുയാണു്?“ എന്നു്
ചോദിച്ചു്.

വിമല:—“അഭേദ. അങ്ങേയ്ക്കു വല്ല കാൽവുമുഖംകും
കലിച്ചാലും.”

വീഞ്ഞേൻ:—“തിലേശത്തമയ്ക്കും ശലംമല്ലു? അവരുടെ
എന്നു സ്വഭാവില്ലായിരുന്നവല്ലോ.”

വിമല:—“അവരുടെ ഇപ്പോൾ ഒരുംഗ്ഗുവാ തന്നു.”

വീഞ്ഞേൻ അങ്ങുള്ള ഭാസിക്കലെ ഓരോ കാൽം ധ
രത്തു്, ഉടനെ അകററി. തന്നു കാത്തുകൊണ്ടു വെള്ളി
യിൽ നില്ക്കുന്നമന്നു സംശയിച്ചു വിമല അശോമനിയെ
അപ്പോൾ ഗമിപ്പിക്കയുണ്ടായി.

“ഈനു് എന്നാണു് ഈ ഏപ്പുട്ടു്?“ എന്ന എ
ല്ലാവരം ചോയതിൽപ്പിനു വീഞ്ഞേൻ വിമലയോട്
ചോദിച്ചു്.

“ഈതു കേരളക്കുന്നുമോ?” എന്ന ചോല്ലുത്താട്ട ഫീ
നല്പുജിൻറെ മോഹനാസുപ്രഭയാഗം പോലെ വിമല
വീഞ്ഞേനു നോക്കി നിന്നു.

“പറയു, കേരംക്കട്ട്.”

“കേവലം കാമചാരിനിയാണ് ലൈ താൻ. സദേശ
തത്തിലേയുള്ള ചെല്ലുകയുണ്ട് താനിപ്പോരം.”

ഇതുവരെ പറഞ്ഞു വിമല അവിഭേദനിന്നു പെട്ടെന്നു മറഞ്ഞു.

—(0)—

അവത്രം അപ്പോധ.

തന്റെ യാത്രയിൽ അഴുനിയെ കുടകാരിയാ
ക്കാമെന്നാണ് വിമല കുന്നതിയിന്നുത്തു. തന്നെ ജഗ
സ്ഥിരമാർക്ക് കാണുന്നതായാൽ ആളുവിയമെന്ന് അവരും ഒ^ര
രക്കൊണ്ട് അവക്കു വിമലയുള്ള് അപ്പോരം വിഭേദിവി
നു. വിമലയെ അനുചരിച്ചുവാനും ഘൂർഖരിച്ചിതനാ
യ ജഗസ്ഥിംഗനു ദൗ കാണുവാനും അവർക്കു അഭി
ലാഷ്ട്രണായിരുക്കിയില്ല, അവക്കുടെ സാമ്രാജ്യം കൊന്തു
സില്ലിക്കു മാനിയായി വരുമെന്ന കണ്ട് വിമല അവ
ക്കു മടക്കി. “എന്നാൽ, ദിന്ദിജനെ കുടകാരാക്കിയാ
ലോ?” എന്ന് അഴുനി അപ്പോരം ചോഡിച്ചു.

അതു് വിമലയുള്ള സന്ദേശമായി. നേരനോക്കു
യിട്ടാണ് അങ്ങമിയുടെ ഇന്ത ചോല്യം ഉണ്ടായതെ
കീലും വിമലയുള്ള അതു കാഞ്ഞമായിത്തീന്. വെറും മറ
മണിന്നാണ് ദിന്ദിജൻ. അന്നും അന്നും അ
നുഗമിച്ചുകാഞ്ഞം. ആയാളും കണ്ട് ഉപദ്രവമെന്നു
മണിക്കയില്ല. എന്നാൽ, ആ വില്ലും മുഖമാണ് തന്റെ
കുടകു ഇന്ത രാത്രി വരുമോ എന്നായി വിശ്വദ്വാനി.

ആയാളെ പാട്ടിലാക്കണം കാൽപ്പം താൻ കൈയേറു വെന്ന പറഞ്ഞു് അശോകൻി അപ്പോർത്തുന്ന അഭിരാമസ്ഥമിയുടെ മംഞ്ഞിലേക്കു നടന്നു. അവിടെയാണു് ദിന്മാരു്. ഇന്ത്യാദൈ സൗകര്യാസ്ഥപാമി എന്നാണു് വിമല വിളിക്കാടിള്ളതു്.

കൂദനും സുചിത്രഘനമായ വിത്രുന്നാണു് ദിന്മാരു്. പതിനുവുകാലുതെ ശിക്ഷണം കഴിഞ്ഞിട്ടു്, ‘രാമ’ശ സ്മൃതേന്താടു് ‘അരം’ പ്രത്യയം ചേത്താൽ അപമെന്താക്കം ചോദിച്ചപ്പോൾ ‘രാമാല്ലാം’ എന്നു ഉത്തരംകൊടുത്തെന്നാഥകുട്ടി ഇം ശിഷ്യൻറെ പേരിൽ മുകൾ സംരക്ഷിക്കാൻ അനുമതി നിന്നു കിട്ടിയ സ്ഥാനപ്പോരാണു് ഒരപ്പതി റിലൂംഡിന്മാരു്. വ്യാകരണം മുഴവൻ ഇക്കാനെ കലക്കിക്കിച്ചപ്പോൾ, ഇനി, തക്കം പറിഞ്ഞെന്നെന്ന നിയൈക്കിച്ചിട്ടാണു് ദിന്മാരു് അഭിരാമസ്ഥപാമി കൗപ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആ ശരണാഗതവസ്ഥൻ മറ്റു ശിഷ്യമാക്കിടയിൽ ദിന്മാരും ഗമ്മാനം കൊടുത്തു. അനന്തരം ആയാളുടെ വിശ്വിതതം മുഴവൻ സുന്ദരിയായ അശോകനിയുടെ ഭന്ധായി. അശോകനിക്കു് ദേരേഖ്യാക്കി നു ഇന്ത്യാദൈ ഒരു പാതമാകയും ചെയ്തു.

അശോകനി അംഗു് ചെല്ലുംബോൾ ദിന്മാരു് വാതി ലടച്ചു് അകത്തിനും ഉണ്ടൻ കുഫിക്കയാണു്. ഉണ്ണി നീടയിൽ സംസാരിച്ച കുടാതു ആ ബ്രാഹ്മണൻ, തന്റെ ‘രാധിക’ സ്വന്വേഷാഗതരായി വിളിക്കുന്നതു കേട്ടിട്ടും ഒന്നും മിണറിയില്ല. സ്ഥിതിയെന്നനിരിത്തതു അശോകനി ആയാളേ ഒന്നു കളിപ്പിക്കിവാൻ നിയൈക്കിച്ചു് വിശ്വാം വിശ്വാം ഓരോ പരിധാസ സ്ഥാനപ്പോർ ചെയ്തു

വിജിച്ചതുടങ്ങി. റസിക് പ്രള, ശ്രൂംഗാരമുത്തി, വിചവ കുവത്തി എന്നിങ്ങിനെയുള്ള സംബന്ധാധികാർ തെരു തെരെ പുരപ്പടപ്പോൾ ആരാധകൾ ഒന്ന് മുള്ളക്കയെക്കി ലു ചെയ്യാതിരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതില്ല. പിന്നെ ഒന്ന് പേടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടായി അശേഷമനിയം പുരപ്പടം.

“അങ്ങും ഗ്രീക്ക് മണ്ണനായിരുന്നിട്ടും ഇങ്ങിനെയോ പ്രവൃത്തി? ഇതു തോൻ സ്വാമിയെ അറിയിക്കും. അകി എൽ ആരാഡാം? അതാ വേരാരാധാം.”

ബിള്ളജൻ സംഭ്രംഭത്താട ചുറ്റുമൊന്ന് നോക്കി വിണ്ടും ഉണ്ട് തുടങ്ങി.

“എന്തുകുമമാണിതു! ഇടയ്ക്കു സംസാരിച്ചിട്ടും പി നെയും ബ്രാഹ്മണൻ ഉണ്ടാം കഴിയ്ക്കുന്നോ?” എന്ന് അശേഷമനി മിരട്ടി.

“തോൻ സംസാരിച്ചവോ” എന്ന പെട്ടെന്ന് “ആ വില്ലുകിയിൽനിന്നു ചോദ്യം പുരപ്പടം.

“ഉച്ച്; ഇതാ ഇപ്പോൾ സംസാരിച്ച്” എന്ന പി രണ്ടു അശേഷമനി പോട്ടിച്ചിരിച്ചു.

ബിള്ളജൻ ഉണ്ടാനിന്തി എഴുന്നേള്ളുവാൻ തുടങ്ങിയ പ്രപാദം അതു അയ്ക്കുന്നിതെന്തെ. സംസാരി ക്ഷേക്കുകൊണ്ടു തനിക്കു ഇനിഉണ്ടക്കുടെനായി ബ്രാഹ്മണൻ. ഉണ്ടിബ്ലൈക്കിൽ താൻ ഇതാ പോകുയായി എന്ന അയ്ക്കി അഡിച്ചു. ആദേശാധികാരിയെ പിണ്ണക്കിയയ യുള്ള ബിള്ളജൻ വരു. ആയാൾ അവരുടെക്കാളവണ്ടി വീണ്ടും ഉണ്ടാനുടങ്ങി.

“മതി: നിത്രു” എന്ന് അയ്ക്കുന്നിയിൽനിന്നു കല്പന പുരപ്പടം. ഉടനെ ആയാൾ എഴുന്നേറ്റുവന്ന് വാ

തിൽത്തുറന്നു. അർദ്ധനി അക്കരുക്കടങ്ക് വിണ്ടം ആ ഗ്രൂപ്പ് മാനന പിടിച്ചിരുത്തി എച്ചിലുംതീറിറിച്ചു. അവളുടെ ഉട്ടിപ്പുഡി ആ ശാരംക്ക് ഭക്തമായി. തന്റെ രാധിക യും അതാണു പ്രിയമെക്കിൽ അങ്ങിനെ ചെയ്യാതെ ആ ശാരംക്ക് നിവൃത്തിയെന്നു!

ബിള്ളജനക്കാണ്ട് അർദ്ധനി ഇങ്ങിനെ പാവകളി പ്ലിക്കവാൻ, നേരംവെക്കിത്തുടക്കുകയാൽ വിമലയും അ വിഭവാറുത്തി. രണ്ടുസുന്ദരവിത്രമക്കറു തന്റെ മുമ്പിൽ കാണായിവന്നപ്പോൾ ബിള്ളൻ മഹേഷാനുത്തനായി. കളിച്ചനില്ലെവാൻ കാപമല്ലായ്ക്കൊണ്ട്. വിമല ആഭ്യർ ഫേ കാൽത്തിൽ പ്രജവശിച്ചു.

“മേ സിരേക്കു, അങ്ങേക്ക് തൈപ്പളിൽ അന്നരാ നമ്മേണാ, പറയു.”

ബി:—“എന്നാണതിൽ സംഗയം?”

വി:—“തൈപ്പരപരയുംപോലെ അങ്ക് നടക്കമോ?”

ബി:—“നിങ്കുയമായും.”

വി:—“തൈപ്പളിക്കവയം ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നിലിക്കുന്നതു” അങ്ങയോടുകൂടി സാധവിട്ട് പോകാനാണ്.

എന്നാ, അതു സമ്മതമല്ലോ?”

ബി:—“പറയും സുഖനായങ്ങനിന്നു പോയി.

വി:—“പറയു. വേഗം പറയു.”

കിംകത്തവ്യവിമുസനായ ബിള്ളൻ കണ്ണ തുംബിച്ച് വായ പൊഴിച്ച് നില്പായി.

വി:—“തൈപ്പര അങ്ങേക്ക് വേണമെങ്കിൽ തൈപ്പേണ്ടോ കൊഞ്ചമിച്ച് അങ്ക് വരുന്നാണോ, ഇല്ലയോ?

മിറുജൻ:—“എന്നാണ് പറപ്പേണ്ടതു്.”

വിമല:—“ഹൈപ്പോൾതന്നെ. തൈദരം ഹതാ പറപ്പട്ട
വനിതിക്കുന്നതു് കാർഷനില്ലോ?

വി:—“ഇനിപ്പോഴോ?”

വി:—“അങ്ങേക്കു് മടിയുണ്ടെങ്കിൽ തൈദരം വേരെ ആ
ക്കു ഉണ്ടാക്കിക്കൊള്ളാം. എന്നാലും, തൈദരം മനസ്സു്
അങ്ങയിൽതന്നെ നില്ക്കും.”

മിറുജൻ ഉടനെ തയ്യാറായി. എങ്കിലും പിന്നെയു
ഥണ്ടായി ശക.

“നാം എപ്പോൾ ഇവിടെ മടക്കിവരാം?”

വിമല:—“നാം എങ്ങാണോ ചെന്ന മുഖം വേഗം” അ
യുംതന്ത്രക്കന്നാരായി സുവിച്ചു് വാഴ്ചേന്നും എന്നു
നിനിങ്ങോടു തിരിച്ചു് വരുന്നോ?”

“എൻ്റെ ഇം പാതുക്കുണ്ടോ?”

“ഹതെല്ലാം ഇങ്കു് കിടന്നക്കാളിട്ടും, വേണ്ടന്നു
പാതുക്കുണ്ടെങ്കിൽ അങ്ങു ചെന്ന വാങ്ങിക്കാം.”

“എൻ്റെ പുസ്തകങ്ങളോ?”

“അതു വേണ്ടമെങ്കിൽ എടുത്തേതു്.”

ആകെ രണ്ട് പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രമേ മിറുജനാളി. ഒന്ന് വ്യാകാശവും മറ്റൊരു നിയമപുസ്തകവുമാണ്. വ്യാകാശം ഷാഖിനമോകയാൽ അതു് എടുത്തില്ല. നിയമഗ്രന്ഥം മാത്രമെടുത്തു മിറുജൻ പറപ്പാടായി.

“ഈൻ്റെ ഹതാ നിങ്ങളാണെ പിന്നാലെതന്നെയു
ണ്ടോ.” എന്ന് അംഗീകാരി അവിടെനിന്നു പതുക്കെ മാറി.

കുച്ച കുറഞ്ഞു ചെന്നപ്പോൾ “അംഗീകാരിഎവിടെ?”

എന്ന ദിനും ചോദിച്ചു. “ഞാൻ മാത്രമായാൽ പോ മെന്നണണ്ടാ” എന്ന എതിർച്ചോദ്ധരതാട്ട് ആയാൾ നി ദ്രുംബുന്നായി. “അംഗ്രോ, എൻ്റെ പാതയും കൂടാം ഇടയെല്ലാം നെടുവീപ്പിടകയുണ്ടായി.

കുട്ടി ശ്രീരാമുഖം നക്കുത്തലുകാശം പോലുമില്ല. പാടങ്ങളിൽക്കൂടിയിള്ള ഗതി. ഇരുവയം കൂം മിഞ്ചന്നില്ല. തന്റെ പാതയുംപുറിയാണ് ദിനും വിചാരം. വിജനമായ ആ അന്യകാരത്തിൽ സ്വന്തം ആഹ്വാസത്തിനായി ആയാളുടെക്കാണ്ട് വലുതും സംസാരിപ്പിക്കുന്നതിന് “പിശാചിനെ അങ്ങുയും ഉയരിക്കാം? ” എന്നാൽ ചോദ്ധരം വിമല എടുത്തിട്ടുണ്ട്.

ആതു മതിയായി ദിനും പേടി വളരുവാൻ. ആ യാർ രാമനാമജപം തുടങ്ങി.

“ഈ വഴിക്കു പിശാചുകൾ ധാരാളമായുണ്ട്. കരിക്കൽ മുങ്ങുവരും ക്ഷേദ്ധപരമും ക്ഷേത്രത്തിനിന്നും വരു വേം അംഗീരായ പേരാലുണ്ട് കീഴിൽ ഉണ്ടെന്നായ ഒരു പിശാചിനെ കണ്ടു.....”

വിമല ഇങ്ങിനെ പഠിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ, പരമ ദിനനായ ദിനും അവളുടെ ചേലയ്ക്കുവിനെ മുമി ചു കിടക്കിടെ വിറച്ചുതുടങ്ങി. കുട്ടിക്കാരൻ്റെ പേടി മുംഭാവസ്ഥയെ സമീപിക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ വിമല ആ വിശ്വം മാറ്റി; പിണ്ണ ഉണ്ടായതു് ഗാന്ധാണ്. വി മലയുടെ ദിവ്യഗംഗത്താൽ ആനന്ദമണ്ണനായി ദിനും നടന്ന.

ഇക്കിനെ ഒരു ചെന്നപ്പോൾ വഴിയിരിക്കു ഒരു കോപ്പുണിക്കതിരെ ചാവാഡായിക്കിടക്കുന്നതു് അവർ കുഞ്ഞാണ്. തുപയ്ക്കുക അപ്പോൾ വിമലായെ പീഡിപ്പിച്ചു. പിന്നീടു് ആ വഴിയിൽത്തന്നെ എറുതൊ ഒരു ഭേദമായ തലപ്പാവു വീണുകിടക്കുന്നതും കുഞ്ഞാരാശി. വിമല അപ്പോഴും കുന്നാവിവശാംശി.

മഹാസ്തുതി ദിക്ഷാദിം തൈത്തെളെ വിളക്കി തുടങ്ങാം. വഴിയിലെങ്കാം കതിരക്കുന്നുകൾ കുടുമാലു് പതിനേതിരിക്കുന്നതു വിമല അപ്പോൾ കണ്ടു. റിറിമ ഓരേതെ അഭിമുഖിക്കിച്ചുണ്ടോ അവയുടെ ഗതി എന്നോ അവരും അറികയും ചെയ്തു.

അപ്പോഴേയും അവർ ശൈലേഹപ്രസന്നിയിൽക്കു സമീപിച്ചുകഴിത്തു. ഇന്നി ദിനും ഒക്കററണ്ണമെന്ന വിമല കണ്ടി. അതിനു ആ തീരു തന്നെ തരമുണ്ടായി ക്കൊടുത്തു. വിമല അനു പിശാചിനെ കണ്ടതായിപ്പു രണ്ടു ആ പേരാലിനെക്കുറിച്ചുണ്ടോ ആവാഴുടെ ഇപ്പോൾ അതെ വിചാരം. അവിടേയും ഇന്നി എത്ര മുരുങ്കു് എന്നു ആയാൾ ചോദിച്ചു. ക്കേരുത്തിനാരികെ നില്ക്കുന്ന പേരാലിനു് ചുണ്ണിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് വിമല യോ തുരന്തപ്പോലെ ശ്രദ്ധാ പറയ്ക്കുട്ടവിച്ചു. ആ ദുക്കളും തിരികെ വെള്ളത്തൊരു എന്നു അപ്പോൾ അവർം കാണുകയുണ്ടായി. ഭേദമായിരിക്കാം അതെന്നു അവരും ശക്കിച്ചുവെക്കിലുാണു മറച്ചു്, ആങ്കു കാണണ്ടു പിശാചാബാണെന്നു ദിനും പേടിപ്പിച്ചു. പിന്നെ ആശാരെ അവിടെ എങ്കാം കണ്ടതേയില്ല. ആയാൾ പിന്തിരിത്തു ഒരു ദാട്ടു.

ആതുകൊണ്ട് തോൻ തുറന്ന പറവെരു ചോക്കന്നതാണോ” എന്നുള്ളിയും വിമലയിൽനിന്നു മട്ടെ പ്രാലൃഥായി.

“തോൻ നിങ്ങളുടെ ഭാസഭാസനാണോ” എന്നു റഹിംശേഹർ് കു മട്ടക്കത്തിപ്പുംയി!

തന്റെ ക്ഷുദ്രത്തിലേ പോൻമാല അഴിച്ച് വിമല ആ ഡിപായിയുടെ കണ്ണത്തിൽ അണിഞ്ഞു. അങ്ങിനെ വിശ്വാഹന്തിയയുമായി. റഹിംശേഹർ് കു സപ്രേത്തിനു പുറംതന്നെ പോക്കിക്കുറ്റിത്തു.

രാഗചുഡ്യുക്കമരയ ആപ്രാശകയായി വിമലയുടെ പിന്നതെ മട്ട്. തന്റെ തേര്താവിനു വല്ല അധിക വും ഭവിക്കയാണ്കിൽ അതു തന്നക്കേണ്ടതു് ഭാംഗ്രൂഡുടെ ദയമ്മല്ല? കൊട്ട മഴവൻ പിടിച്ചടക്കിയതുകൊണ്ട് വി ജീയമാകയില്ലെന്നും ആപരത്തു വേരെയെന്നുണ്ടെന്നും, അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടു മാത്രമുണ്ടും സുവാകയുള്ളുവെ നും വിമല അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ആ ആപരത്തു് എന്നൊ ഞന്നാറിയുവാൻ റഹിംശേഹർ് കു നും ഗുണ്ണുംബായി. ജഗത്തിംമൾ പതിനായിരം ദേഹാരാട്ടകൂട്ടി ഇങ്ങോ. കിടത്തു് ഒഴിച്ചിരിക്കുന്നവെന്നും, പട്ടാണിപ്പുട മഴവൻ കൊട്ടയ്ക്കുത്തായാൽ അഭേദ്യമാം കൊട്ടയെ വളയുമെന്നും, ഇം എപ്പും ഇവിടെ സവ്വം മഹിച്ചാട്ടിള്ളതാണു നും അവരും പറവെരു. അതു വിശ്വാസ്യമാണോ എന്നു് ആ കാമലേഖിതൻ ശക്തിചുംതയില്ല. തന്റെ കാമിനിയിൽനിന്നു കേട്ട’ആ കാര്ത്തം സത്യംതന്നെയെന്നും അവൻ ഉറച്ചു. ഇതു നല്ലും വത്തമാനം ഏസന്നു ധിപ്പെന അറിയിച്ചാൽ താൻ സമ്മാനിതനാകമെന്ന സദ്ഗൈശമാണോ” അവനിൽ മുന്നിട്ടു്. “ഇതോ തോൻ

വന്നോക്കാം.” എന്ന പറത്തുകൊണ്ട് ആ കാമോനു
തന്റെ അധികാരിയുടെ മുമ്പിലേക്ക് ഓട്ടമായി.

“എന്ന മരക്കുതെ!” എന്നും, “വേഗം തിരിച്ചു
വരണ്ണ” എന്നും വിമല വിളിച്ചുപറത്തു.

“എന്നാണെന്ന തന്റെ മരക്കുകയില്ല” എന്ന പ്രതി
ജനങ്ങളുടെ അവക്ക് പറത്തു.

എട്ടാം അദ്ധ്യായം.

റഫിംഷ്യർക്ക് മരത്തുപോയ ഉടനെ, കോട്ടയി
ലെ ഒപ്പത്രു് വിരേഞ്ഞെന ഉഖാത്തിക്കും വാനായി വിമ
ല വിരേഖാട ഓടി. “അംളും മോ, അംളും തും”.
എന്ന ഗജ്ഞനം പട്ടാൺികളിൽനിന്ന് അവിടെയെങ്കിലും മു
ഴങ്ങുന്നു. അതിനിടയിൽ പേരുന്നുണ്ടെന്നു മറവിളിയും
തുല്പമായി ഉയരുന്നു.

കിമലാ വിരേഞ്ഞാലയത്തിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും
അവിടെത്തെ കാല്യം കൈകുടനുപോയിരിക്കുന്നു. വാതി
ലുകൾ ചൊളിച്ചു് പട്ടാൺികൾ അകത്രു കടന്നുകളി
ത്തു. വിരേഞ്ഞൻ എകനായി ശത്രുക്ക്ഷേഷാട്ട് ചോത്തി
നില്ലാണുപ്പാർ. അംഗേമം ചോരയിൽ മുങ്കിയിരി
ക്കുന്നു. പെട്ടുന്ന പച്ചക്കുടി എതിക്കുകൊണ്ട് ആ
നില്ലാം ക്കീണിച്ചുപോയി. അംഗേമം തത്തിന്നീറ
വാദ ഒരു പട്ടാൺിയുടെ പ്രഥമരഹരി കൈയിൽനിന്നു
തെറിക്കുകയും ചെയ്തു. റിറിമസിരനാമനാലു വിരേഞ്ഞ
സിംഹൻ ബന്ധനസ്ഥനായി.

തിലോത്തമയെ രക്ഷിക്കുവാൻ വഴിയുണ്ടാ എന്നാണ് വിമലയുടെ പിന്നതെ സ്നാട്ടവും ഓട്ടവും. ഒരു സ്നാൽ, അങ്ങോട്ടുള്ള മാർഗ്ഗം സുഗ്രമമായിട്ടല്ലോ കണ്ടതു്. സ്വയ്യതു പട്ടാണികൾ നിരഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവക്കു് അധിനമാണിപ്പോരം കോട്ട. ഈ സമിതിയിൽ തിലോത്തമയെ രക്ഷിക്കുണ്ടതു് എങ്കിലെന്നുണ്ടാണ് വിമല ഉഴുന്നനില്ലവേ, എത്താനും ഭേദമാർക്ക മററരാറിട്ടതു് കൊള്ളുന്നത്തി ആ വഴിക്കു് വരുന്നതു കണ്ടു. ഭൗതികാന്തയായ അവരും ഉടനെ അങ്ങോരു പെട്ടിയുടെ മറവിൽ ഒരും തീച്ചി. ആ ഭേദമാർക്ക് അവിശയമായി കൊള്ളുത്തുട്ടുണ്ടി. വിപരിയെയ്യൽം സമജമായുള്ള വിമല ആ പട്ടാണികളും ഒരു ശുദ്ധ കൊള്ളുത്തിയിൽത്തന്നെ ഉള്ളിനിക്കും നതറിന്തു പത്രക്കു നീങ്കി നീങ്കി വാതിലിന്റെ വെളിയിലേക്കു കൈ ചൂടും. ആ ചാട്ടത്തിൽ നീലുറയ്ക്കും മുരുപ്പും അവ ഒരു രംഭം പിടിച്ചുനിൽത്തി. അവരും ഉദ്ദീശ്യങ്ങളായി തിരിന്തുനോക്കി. റഫിംഷ്യലിക്ക് ഇതാനില്ലെന്നു. പെട്ടെന്ന മനസ്സുണ്ട് പിടിത്തവും ഇനിയെത്തു ഉപായമെന്നും ആ ധീമതിക്കു് ഉടൻ തോന്തി.

“നീ ചാടിപ്പോകയാണബുള്ളു്?” എന്ന ചോദിച്ച കൊണ്ടു് രഹിംഷ്യയിൽ പിടി മുടക്കി.

“പത്രക്കുപ്പുറയു. അവരാകും അറിയേണ്ടി. നമക്കു പോകാം” എന്ന മനസ്പരിഞ്ഞിൽ പറഞ്ഞു് ആ പട്ടാണിയുടെ പിടിയെ വലിച്ചുകൊണ്ടു വിമല ശുഭനാട്ടു നടന്നു.

അവൻ വിജന്നതിലായപ്പോരും ആ കൊണ്ടിക്കഴിയുള്ളും കുടക്കണ്ണൂരും വിമലയിൽ വീണ്ടുംണായി.

“හුණුවිගෙයාංසූ නියමිත සේවය! ගුරුගෙන තකියේ විජ්‍ය නියමය පොකුයෙලු බෙදුවුත්. එම ගුණෙහා ඩිජික්ලිංඩ්‍රෝඩ් නිර්තු ගැනක නා? ” ගුරු ගාම්ප බිමල රාජ්‍ය මුද්‍රා ක්‍රමය පැවත්වා ගැනීම පොළීයු. රහිත:— “ප්‍රාථමික ප්‍රාග්ධන ප්‍රාග්ධනයින් නිශ්චිත සේවය කළු යුතු යුතුයි. ඉඟෙන තොක් මකයි බැංගාලාක් යැපුළා නියමය නැවතියි යුතුයි. ගුරු ගාම්ප පොයි වෙළා ගොකි ක්‍රාන්කාංස් ගුරුගේ නුත් බැඳුවු.”

விமலா:— “காற்றுகாத்திடைநிடும் காளைதாக்டேபுரம் நினைவு ஏதென் மங்கிரிச்சு மென்ற தெர்க்கு வழியில் ஸ்கூல்பெப்புடு. தன்கால்ரஸம்பே புதுச்சூரி என்க சுக்கியுடை. இனி, ஏதுதாயாலும் நினைவு ஏதென்ன விடக்கு. நமுக்கு ஹெப்புருஷே ஹவிடெனின்” என்கொண் போயேக்கிறே.”

റഫിറ്:—പ്രത്യേകവൈന അറിയിക്കാതെ എന്നിങ്ങ് സ്ഥലം വിട്ടുകൂടാ. നമ്മുടെ ധാരു നാളു രാവിലേ കിരാക്കാം.”

விமல:— “ ஏனால், ஏன்ற அதைவெட்டி அதை என் வெளி கொண்டு வருகின்றேன், நம்முடைய வெளி வெளி எடுத்து வூக்கின்றோம்.”

അതിലേക്ക് റമിംബെഴ്യു് കു വശഗനായി വിമല
കു അനന്തരമിച്ചു. ഒന്നാട്ടചെപ്പുന്നതിൽ അവർക്കു്
ഈപ്പോൾ രക്ഷകിട്ടി. കൊള്ളയിൽ റമിംബെഴ്യു് കിന്ന
കിട്ടിയ ധനക്കാണ് ഈ സുസ്ഥിരയെന്ന വിചാരത്താൽ

മറ്റ പട്ടാണികൾ വിമലഞ്ച കണ്ണ് കുന്ന ഏകാതികമാ തം ചെയ്തിട്ട് അവരുടെ വഴിക്കും മാറിപ്പോക്കേയുള്ളൂ. കുട്ടകാരൻനു തുണ്ടായാൽ വിമല സ്പന്തം ശയ്യാഗാം തതിൽ നിർബ്ബാധാ, പ്രവേശിച്ചു.

“ഹതാ, ഹതാണ്” എൻ്റെ കലവര. ഹതിൽ നിന്ന് വേണ്ടന്നതെല്ലാം എടുത്തേക്കണാം. ഹതിൻ്റെ മുകളിലാണ് കിട്ടപ്പെട്ടതി. അവിടെവെച്ചിട്ടുള്ള ആദ്ദേണങ്ങളെല്ലാം തൊന്തം എടുത്തു കെട്ടിയേക്കാം.” എന്ന് റഫിന്റെ ക്ലിനേ വിഹ്രസിപ്പിച്ചു അവരു പുറത്തുകഴിവനു. ആ പട്ടാണിപ്പോയി ആ അറയിലേ അനുഭ്വവിപ്പാളിലേക്ക് ഒന്ന് ഒന്നാക്കം ചോഴക്കം വാതിലട ചു എടുന്നതു കേരളക്കായി വന്നു. ആ വഞ്ചിതന്റെ തടവിലായി.

ആ ആലയത്തിൻ്റെ മുകളിലാണ് തിലോത്തമ. വിമല അംതിവേഗം അങ്ങോട്ട് പാതയു. പട്ടാണികൾ അവിടെ എത്തിക്കാഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ജഗത്സിംഹ തിലോത്തമായോഗത്തെ ആ ആചാര്യസന്ധിയിൽപ്പാലും കെട്ട മുക്കേതാട നോക്കിനില്ലോവാൻ വിമലയും ബെയ്തുരുണ്ടായി. ജനയപ്പുതിയതുടി അവരു അവരെ നോക്കി. ജഗത്സിംഹൻ തിലോത്തമായോട് യാത്രപരക്കാണാണപ്പോരം. മഞ്ഞതിനേയും തിലോത്തമായ വിവശയായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഹാലത്തിൽനിന്ന് സേപ്പഡബി എക്കുളും, നേരുങ്ങളിൽനിന്ന് അന്തുക്കണങ്ങളും ജഗത്സിംഹൻ ഉടയുണ്ടു. ഇതു കാമവഗ്രാം അവിടെയുണ്ടായിരിക്കുന്ന ചോരമായ ശരുവാധരൈക്കുറിച്ചു യാതൊന്തം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടില്ല.

വിലെ ഉടനെ അകത്തുവാടി അവീടതെ ആച്ച തതിനെ അറിക്കിച്ചപ്പോൾ ജഗത്സിംഹൻ "അതു" വി ശ്രസിക്കാവതായില്ല. അപ്പേപ്പാഴക്കം അവിടെയും പ ട്രാൻസിക്കർ എത്തിക്കഴിത്തു. അവരുടെ ശസ്ത്രം കെട്ട പ്പോഴേ ജഗത്സിംഹൻ ഉണ്ടാക്കു. വിശ്രദിപ്പം-ശത്രുവ ക്ഷണായിച്ചുന്ന് വിമലയിൽനിന്നു കെട്ടപ്പോൾതിലോ അതു മുൻപിലിത്യായി മഞ്ചവത്തിനേൽ വീണുവായി. ശീ തോപചാരത്തോടെ വിമല അവക്കു ഉടൻ അണ്ടത്തു.

"ഈനി എന്നാണ്" രക്ഷാമാർഗ്ഗം? : ഇതാ ശത്രുങ്ഗ നാർ സമീപിച്ച കഴിത്തു."

പെണ്ണുംളോടൊപ്പും താൻ ശത്രുക്കളാൽ ബലംനാ യേക്കമല്ലോ എന്നാത്ത്" ജഗത്സിംഹൻ ഡോക്കൽ നായി.

"തൊൻ ഒരു പെണ്ണാണെങ്കിലും, തിലോത്തമയ്ക്ക വേണ്ടി ജീവത്രും ചെയ്യവാൻ ശക്തയാണ്" എന്ന വിമല കൂട്ടിരോടെ പറത്തു.

"അവധിക്കവേണ്ടി മരിക്കുവാൻ എനിക്കുംസന്നോ ഷംതനനു. എന്നാൽ നിക്കുളെ ഇവിടെ തനിക്കെയ വിട്ട് താൻ എങ്കിനെ പോകം! പുരത്തുകടക്കുവാൻ അവസരം കിട്ടിയെങ്കിൽ നിക്കുളെ രക്ഷിക്കുവാൻ താൻ ആളും. തിലോത്തമ ഇങ്കിനെ കിടക്കുവോരു എങ്കി നെ നാം ധ്യാനത്തോ പോകം? താൻ ഇവിടെതനനു നിന്നു മരിച്ചുക്കാം; അതുകൊണ്ട് നിക്കുംകുളുക്കുക്കു?" എന്ന് ജഗത്സിംഹൻ ഫ്രപിച്ച.

"തിലോത്തമയെ എടുത്തുകൊണ്ട്" താൻ അങ്ങ ചു പിറ്റുടാം" എന്ന് കൈയേറ്റ് അതിനുണ്ടാം വി

മല ചെയ്തു. എന്നാൽ, അവർ യാതില്ലെങ്കിൽ എത്തിയ പ്രോഫേഷൻ നാലു പട്ടാണിമാർ എതിര്ത്തുവന്നു. കാലം തെററിപ്പോയി.

അവർ നശ്വരപ്പെണ്ണം ചേന്ന് ജഗത്സിമഹാൻറെ നേരെ വധ്യം പ്രയോഗിച്ചു.. രേക്കതിക്ക് അവരീലോ അവൻറെ നൈന്തല്ലത് കമാരൻറെ ദാരം പിടിയരെ താണകഴിഞ്ഞു. വാരം ഉള്ളിയെടുക്കി നുംബേ, മരുന്നു വൻ ചാട്ടിയ കണ്ണം ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തുന്നോദ്യാഫേക്കിം ആ കുന്നതുരു കുരുതലോടെ ഗ്രഹിച്ചു് അതിനെക്കാണ്ടു നേര കമാരൻ അവൻറെ കമകഴിച്ചു്. മററിയവയം ഒരോക്കാലത്തു് വാസ്തവിശ്രദ്ധേയ കമാരൻറെ വെട്ടോര് ഒരു വൻ ആ ക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ വിഷിന്നുകരായി. മരിവൻറെ വെട്ട് കമാരൻറെ ഭജത്തിനേക്കു എററപ്പോറി മുംബയി? കമാരു രോഷ്ടതോടെ കമാരൻ ഒരേവെട്ടാൽ ആ ശിഖാഗ്രവിൻറെ തല ഉള്ളിൽനിന്ന് വേർപ്പെട്ട തതിവിഴ്ത്തി. ; കൈകുറിഞ്ഞ പട്ടാണി, അതുകണ്ണ് രണ്ടാമതും എതിര്ത്തുവന്നു. അവനെ ചവിട്ടിമരിച്ചു് അവൻറെ കണ്ണരക്തപാനത്തിനായി സപവധ്യത്തെ നിയോഗിക്കുന്നോദ്യാഫേക്കിം പട്ടാണിപ്പുട ആ മുറിഞ്ഞവൻ നിരയുന്നതു് ജഗത്സിമഹൻ കണ്ണം. എകനായി ഇതു അസംഖ്യം പേരോട് എതിക്കുക നിഃപ്രയാത്രനെയെന്നറിഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തിനു് അങ്ങു് അടങ്കിനിന്നേണ്ടിവന്നു.

ശരീരത്തിൽ പലേടത്തുരും തറിവേലുഡാൻ ചോര യോഴ്ക്കിക്കാണ്ണാൻ രാജകുമരൻറെ നില. രക്തപ്പഴിയമായ വസ്തുതോടെ തിലോത്തമ വിമലയുടെ മട്ടി

യിൽ വോധംകെട്ട് കിടക്കുന്നു. പട്ടാൺികർ ഉള്ളിലും പറത്തുമായി അബദ്ധങ്ങളം നിരണ്ടു. “വെള്ളതു ചൂഡണമെന്നിലെക്കിൽ കീഴ്ക്കുകിടക്കുന്നുക” എന്ന് അവരിലേംരാം വിളിച്ചുപറഞ്ഞുപോരും. ജഗത്സിംഹ നിൽ വിണ്ടം രോഷാഗ്നി ഉജ്ജപലിച്ചു. അപൂർണ്ണവ നെ അദ്ദേഹം ഒരു ഉഞ്ചിൽ വെട്ടിവിളി. എന്നിട്ട് തന്റെ വാർം തലയ്ക്കുമീതെ ചുഴിറിക്കൊണ്ട് “ഒരു രാജപുത്രൻ എങ്കിനെന്നയാണ്” മരിക്കുന്നതെന്ന് ഭൗക്കി കൊള്ളുവിന്ന് എന്ന ഗജ്ജിച്ചു അദ്ദേഹം മരണാട്ടവാ ടി. തന്റെ മരണം നിശ്ചയമാണെന്നും, അതിലുക മരു ആവുന്നുതോളം ശത്രുക്കുള്ള കൊല്ലുകത്തേനുജു നും നിശ്ചയിച്ചു അദ്ദേഹം സ്വന്നക്ഷയം നോക്കാതെ ആരഞ്ഞാതെ വെട്ടുതുടങ്കി. ഓരോവെട്ടിനും ഒരേ പട്ടാൺിവിത്രം നൃത്യമായി. ശത്രുവയ്ക്കും നാഥവും മരു കലെക്കലെയിളക്കി. ദേഹത്തിൽനിന്ന് രക്തം വാന്നവാൻം ജഗത്സിംഹൻ തള്ളുന്നപോയി. ഇത്തീയം ബലം ക്ഷയിച്ചു. വയും കൈപ്പിടിയിൽനിന്ന് സ്വാംപതിച്ചു.

“കൊല്ലുതു! പുരാഖ്യേരുപ്പുനായ രാജക്കമ്മരനെ ജീവനോടെ പിടിക്കുന്നും” എന്ന ആജ്ഞയെ ചെട്ടുന്ന് അവിടെ മുഴുവാം. അപ്പോഴേക്കും ജഗത്സിംഹൻ നൃജിതനായി ഒരു പട്ടാൺിപ്പിണ്ണത്രിനേൽ വിഴമാ രാഖി.

“രാജക്കമ്മരനെ ആരാനും തൊട്ടുപോലും ചെയ്യാൽ അവൻ വശ്വരനാണും” എന്ന് ഗജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് ഉസ്താംവാൻ അവിടെ എത്തി. വിശ്വകിട്ടശിനാ രാജ

കമാരനെ അദ്ദേഹംതന്നെ എടുത്തു് അങ്ങളുള്ള മണ്ണത്തി ഗേൽ കിഞ്ചിത്തു ശ്രദ്ധപ്പള്ളായി ഒരു ഭേദനെ നിയോഗിച്ചു സ്ഥീജനം എവിടെ എന്നു് അനേന്പച്ചനമായി.

“എ സ്ഥീകരണ ഇങ്ക് കാൺനില്ലല്ലോ. അവരെ തുടർന്നെതരതുകണ്ടപിടിക്കണം. ആ പരിചാരിക്കു മാസമത്തുംഖാണോ. - അവർ കൈവിട്ടപോയാൽ എ നിക്ഷേ അതു സകടമായിത്തീണും. വീഴ്ക്കുപുത്രിയോട് ആരം മന്ത്രാദക്ഷേക്ടു് കാൺക്കുള്ളമഞ്ഞതു്” എന്നു് സെസന്റായിപനിൽനിന്നു് അങ്ങളുപ്പോൾഡണായി.

ഭേദം അവിഭേദയല്ലോ തിരഞ്ഞെ നടന്നതുടങ്ങി. വിമല എ മണ്ണത്തിന്കീഴിൽത്തന്നെ തിലോത്തമയോ കൊന്നിച്ചു് ഒഴിച്ചുകിടക്കണണ്ടോ. അതു് അബദ്ധാന്വയൻ കണ്ടപിടിച്ചു. അവരെ ഉസ്താൻസാന്പെന്പുറ്റകം വിച്ചിച്ചു ചുറ്റുവരുത്തി. തിലോത്തമയെ താങ്കിയെടുത്തു വിമല എ മണ്ണത്തിനേൽ ഇരുത്തി. മുൻകായിൽനിന്നാണ് തിലോത്തമ “വിമലേ, നാമിച്ചുരാം എവിടെയാണോ!” എന്നു് ആത്മനാഭം ചുറപ്പെട്ടവിച്ചതിനും “യെപ്പെടേണി; മുട്ടപടം ഇപ്പോൾ നിക്ഷയ്തു്” എന്ന മാത്രം വിമലയിൽനിന്നു് മറപടിയണായി.

കൂപ്താം അപ്പും

ജഗത്സിംഹനു നാംജന്യുണ്ടായപ്പോരു മഹാർഹമായി സ്വത്തിരം അലംകൃതമായ വിചിത്രാഗാരത്തിൽ, സുരഖിലമായ സുവശ്രദ്ധിത താൻ കിടക്കുന്നതായി അറിതു. ഒരവർം മണ്ണത്തിനാരികെ നിന്നു് അദ്ദേഹ

குறை விழுங். மரைஙவர் அது ஸ்ரீயித்தனை லூ
. கூங்கொள்ளு அடுத்திருக்க இரிவுகள் ஒத்து
உத்தாக கெட்டு. வேரைஙவர் அதுசென் கோசுவான்
எக்காரு வித்தயாயி நியேல் நிலை. வெட்டுப்பாயி
அமுகோகை உடுத்த சுமஞ்ச ஏரார், தாழே விதித்திடு
ஒத் திருக்கங்கூட்டுத்திருங்க லூதங் தாங்கூலவங்கள்
வெட்டுகொள்ளு பட்டுக் கூடுதல் வாயிக்கொ. எடுக்க நிலைப்பு.

“ ഇതെന്നാണ് അവസ്ഥയെന്ന് അറിയുവാൻ രാജക്കമാരണ ഒന്ന് ഇളക്കിനോക്കി; ഉടലെല്ലാം വല്ലാത്ത നോവ്.

അപ്പോൾ, അതികെ മരിക്കുന്ന ശ്രീ “അദ്ദേഹം മുഴക്കുന്നാണ് എന്നു കരതേ! ” എന്ന് സാന്തപ്പമുണ്ടും മുഖക്കുന്നാണ് എന്ന പ്രവർത്തിച്ചു.

தான் ஹஃபூஸ் டி எவிடென்யாஸ்ஸ் ஜர்ஸிங்மான் அரியுவான் குழுமத்தில். அவர்களுடைய நம்பங்கள் ஸ்டாகின்மாய் பரிசுரமைத்தாங்குடியுள்ள நெண் கிடந்தியிலிக்கண்டு எற்றமாறு. அஷ்ட்வத்தி என்ற மனஸிலாகி. ஒது வாசிசேஷாலும் ரூபீக்ஷ வாந் அரிகேல்லூ ஸ்ரீ ஸம்திக்கணில். ஹாக்குகேயோ மின்கேயோ சென்றால் ரோந் வாஸிக்ஷ மென் அவர்கள் செய்கின்றன. அவசிடெட் பேர் அயின் என்னாள்.

பார்த்தியதைக் கற்றுக்காரனமாஸ் அவையில், பிரூ
ஸெட்டங்குவிலேவும் எது ஒவ்வதினில் ஸபூள்ளுவிலுகா
கிசுகள். திலோத்துச்செல் மலீகாபுஸ்தாந்து, விம
லாய் ஸுஞ்கானிக்ஸுமரத்தாந்துமென்னாலே அவையில்
யே சென்னாமரத்துவோடு, உபவி கொடு. விட்டிலெ கெ

വിളക്കപോലെയാണ് വിമല. അവിളിത്തല്ലപോലെ തിരുവാത്തമ വിളങ്കുന്നു. അയിഷയുടെ ശേഖ്യാവട്ട അംഗുംഗങ്ങൾക്കുപോലെയാണ്.

എ അപവതിയെ ആക്രമിച്ചുപോലെയാണ് നോക്കിയ പ്രാശ്നങ്ങൾ ജഗത്സിംഹനും തിപ്രോതമാസുരൻ യുണ്ടായി. മമ്മതിൽ ശസ്ത്രമേറരുപോലെ അദ്ദേഹം പെടുന്ന പിടിത്തവേദ്യം. രക്തസ്ഥാനത്തിനു വേഗം കൂടി. അദ്ദേഹം വീണ്ടും മുർച്ചിതന്നായി.

ജഗത്സിംഹൻ്റെ മുറിവുകളിൽക്കൂടി പൊട്ടന്നന വേച്ചാര ചാട്ടന്നതു കണ്ട് അയിഷ നില്ക്കുമ്പോൾ എഴുന്നേറു. താഴെ മുതിക്കുന്ന അദ ഉസ്താഡ്വാനാണ്. ഒരു യുവാവും അയിഷ്ചുരുട്ടുടുക്കാതെതു മുട്ടയ്ക്കിടെ നകൻരക്കാണ്ഡിരിക്കയാണെപ്പോരും. “വൈദ്യരു നേ വിളിക്കു” എന്നും അയിഷയിൽനിന്നും കേരംക്കുക അായ ഉസ്താഡ് ഉടൻ എഴുന്നേരു പുരതേതക്കു പോയി. അയിഷ യമോചിതും ശ്രീതോപചാരത്തിൽ എപ്പുണ്ട്.

വൈദ്യരു വന്നു ഒരപ്പയല്ലോരത്താൽ കുതനി ദ്രോഗനം നിത്തി. മേലിൽ ചെയ്യുണ്ടുന്നതു് ആയാൾ അയിഷയെ മഹിസുരിക്കയും ചെയ്തു. ജപം കറിനമായുണ്ടെന്നും, ജഗത്സിംഹൻഡി ജീവിക്കുന്ന കാൺതതിൽ തനിക്കു് അതു ഉസ്തില്ലോമാണു് വൈദ്യരുന്നു അഭിപ്രായം. എക്കിലും, അയിഷ ആശ വിട്ടില്ല. അവാൾ നാന്നിമേഷയായി ചരിച്ചരിച്ചുകൊണ്ടു് അഭികൈത്തവനു തന്നു. മുട്ടയ്ക്കിടെ വൈദ്യരുന്നു സമാധിവുമുണ്ടായി. ഉസ്താഡ്വാന്റെ തന്നു അ സ്ഥാനത്തുനിന്നു ഉറച്ചിട്ടുണ്ടു്.

നേരം പാതിരാധായി. അമ്മ വിളിക്കുന്നവെന്ന് താസി! വന്ന പറക്കാൻ അയിഷ് എഴുന്നേറു.

“നിങ്ങൾ ഈനി തുന്ന് ഇരുദാട്ട യാണോ?” എന്ന് ഉസ്താൻ അനന്തരമിച്ചു ചോദിച്ചതിനും “ഞാൻ ഉടനെ വരും” എന്ന് അയിഷ് പറത്തു.

ഉസ്താൻ:—“അയിഷ്, ഇതും സൈംഗില്ലും നിങ്ങളില്ലാതെ തീർന്ന മറ്റാരിലും കണ്ടിട്ടില്ലും ശത്രുവിനെ ആപത്രതിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുക, നിങ്ങളില്ലാതെ ഇതു മേഖലയെന്നൊടുക്കി മറ്റാരാണ് ഫൗക്ക്!”

ശായിഷ്:—“സ്നീസംഘമായ ശീലമല്ലേ ആതുരത്തുനും ഏൻ്റെ ധമ്മം തീർന്ന അന്തായിക്കുന്നതിൽ നിങ്ങൾ അതുകൊപ്പുടുന്നുതു! നിങ്ങൾക്കെല്ലുകൊണ്ടാണ് ഇതു ശത്രുവിൽ ഇതു അനന്തരമായി രക്ഷിക്കുതു! ഇതേമാത്രത്തെ ഇതു ഭരവസ്ഥമിലാക്കിയതു! നിങ്ങളാണല്ലോ. എനിട്ടും, നിങ്ങൾതന്നെ ഇതേമാത്രിന്റെന്നും സുവർത്തിണായി ഇതുവും പംട്ട പെട്ടുതെന്നുകൊണ്ടും?”

ഉസ്താൻ:—“നിങ്ങളെപ്പോലെ മനസ്സുലിവുകൊണ്ടല്ലോ, സ്വന്തമാണുഡിയാലാണ് തീർന്ന ഇതു രാജകമാരനെ രക്ഷിക്കുന്നതു. ഇതുവിംഗ്രഹിക്കുന്നതു കൊണ്ടാണ് വലിയേരു നേട്ടുമാണ്. ഇതേമാം മരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും” തുടങ്ങിക്കിഴക്കു ഇണ്ടുമാനം ഉണ്ടാക്കാനില്ല. മുകിലബൈസന്തുതിൽ ഇനിയും എത്രയത്രയോ വീരമാരുണ്ടു്. എന്നാൽ, ഇതേമാം ജീവിച്ചാൽ ഇതേമാത്രത്തെക്കൊണ്ടും” മാനസിംഗ്രഹനും അംഗവരെയും തുടങ്ങിക്കിഴക്കിവാൻ കു

എയും.. പുത്രനെ വിശ്വകർമ്മന്തിനുവേണ്ടി യാന്
സിംഹൻ തൈപ്പരം നിധയകിക്കാവോലെ ഉടനേയ
ടാതിരിക്കയില്ല. ഈ ഗ്രേജുയുവാവിന്റെ മോ
ചന്ദ്രതിനായി അക്കബർ ആ ഉടനേടിയെ സമു
തികയും ചെയ്യും.. അതിനു പുറമേ, ഈ ഭേദമെ
തോട്ട് ഉഭാരചുവം പെരുമാരന്നതായാൽ ഒരു
അള്ളിൽ ഇതേമൊ സംഗ്രഹണായി തൈപ്പരിക്ക്” അ
നങ്കുലമായ കാൽനിധയയത്തിനു പരിഗ്രാമിച്ചുക്കു
മെറ്റുമണ്ണഞ്ചു”.

അയിഷ്:—“നിങ്ങളെല്ലാലെ സപാത്മബ്ലികളാണു”
സവ്വത്രമന്നിരിക്കിൽ ലോകത്തിൽ സൗത്തില്ലും
വകാണ്ട കാൽമെന്തു്?”

ഉസ്മാൻ:—“എൻ്റെ സപാത്മബ്ലിക്കു്”, അയിഷ്,
നിങ്ങളും വിഷയമാണു്.”

അയിഷ് ഉസ്മാൻവുംബുൾ്ലുറ മുഖ്യത്രക്കു സബർഗ്ഗരവം
ഒന്നു നോക്കി.

ഉസ്മാൻ:—“ആശ നില്ലുന്നതുകൊണ്ട് മാത്രമാണു എന്നു
ജീവിച്ചുപോകുന്നതു്. ഈ ആശ ഫലവത്താകു
ന്നതിനു് ഇനി എത്രകാലം വേണ്ടിവരും?”

അയിഷ്:—“അംഗീനോട്” ചോദിക്കു. നിങ്ങളുടെ ഏ
തു് അതുംയെയും അദ്ദേഹംതള്ളിക്കൊണ്ടില്ലപ്പോ.”

ഉസ്മാൻ:—“ഈാൻ അദ്ദേഹത്തോട് ചോദിച്ചു. നിങ്ങ
ളുടെ ഇഷ്ടത്തിനു് വിരോധമായി നില്ലുവാൻ അ
ദ്ദേഹത്തിനു് ദൈത്യമില്ല. നിങ്ങളുടെ മനസ്സു്
എക്കറിനേയാണുനു് തോൻ അറിഞ്ഞതിട്ടുമില്ല.

അയിഷ്:—“സ്തോം അവിക്കു വാൻ പുരാഖ്യന്നണ്ടോ
കഴിവു്?”

ഉസ്താൻ:—“നിങ്ങൾ എന്നതുമാതിലാണ്” ഇങ്ങനെ യെ
രയുന്നതു്?”

അയിഷ്:—“ഞാൻ നിങ്ങളെ സ്റ്റോമിക്കണഡിക് എന്ന,
അതുമാതിൽത്തനെന്.”

ഉസ്താൻ:—“നിങ്ങളുടെ പ്രിയകാന്തനായി അല്ലോ?”

അയിഷ്:—“അല്ലാ: എന്നെന്നു പ്രിയസോദ്ധനായി.”

ഉസ്താൻവാൻ നിറ്റുണ്ടുനായി. ഇതു കസുമതനു
വിൽ പ്രാശ്നാണാവ്രത്തുനെത്തനേയാ അടക്കിയിരിക്കുന്നതു്
എന്നു് അഭ്രംഖം വിഷാദിച്ചു.

അംമമരയ കണ്ണട്ടിൽപ്പിനെ അയിരാ തിരിയെവ
നു് വീണ്ടും ജഗത്സിംഹനെ പരിചരിച്ചുതുടങ്കി. ആ
രോഗിയുടെ തലുത്തിൽനിന്നു്.അവർ അക്കന്നതേയില്ല.
ഇടയ്ക്കിടെ വൈദ്യുന്നവനു് ഓരോ പ്രതിവിധികൾ നട
ത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്.

ഒന്നും പുലന്നു. രാജകുമാരൻെന്നു രോഗത്തിനു് ശ
മനമൊന്നും കണ്ടില്ല: ഉച്ചയായപ്പോരു ജപരം ഒന്നുകു
ടി വലിച്ചു. വൈക്കേനരമായപ്പോഴേക്കും ജഗത്സിം
ഹനിൽ ചില ഭസ്തുക്കണങ്ങൾ കണ്ടു് അയിഷയുടെ മുഖം
വിവിശ്രംഖായി. ഇതു് ഒരു ആത്പത്തിസന്ധിയാണെന്നു്,
ജപരം ഉടനെന്നു് എറിയും കാരണതുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു്
നും ഇരുന്നു ജപരം തീരെ നില്ക്കുണ്ടെങ്കിൽ, ദാ
ണ പേടിക്കുവാനൊന്നുമില്ലെന്നും വൈദ്യുന്ന അഭിപ്രാ
യപ്പെട്ടു. ആയാൾ നാഡിയുടെ വികാരത്തെത്തനെ
നോക്കിക്കൊണ്ടിരിപ്പായി. രണ്ടിലൊന്നു് ഇപ്പോരു തീ
ച്ചപ്പെട്ടുമെന്ന വിചാരനേരോടെ അയിഷയും ഉസ്താൻവാ

ନଂ ଜଗତୀଙ୍କମଳର ଇବତ୍ତନିଙ୍କ କଲ୍ପିତକାତେ
ନିଙ୍କ.

କଥିଲେ ଏହି ଯନ୍ତ୍ରଣାରୀଙ୍କ ବିଜତିଯାଏଇ. ତି
ବ୍ୟୁତଶ୍ଵରପ୍ରୟୋଗରଙ୍କାଳେ ଜଗତୀଙ୍କମଳ ହିନ୍ଦିଜୁପର
ନାହିଁ. ସମ୍ମ୍ୟକରିଛନ୍ତିକାହାକୁଟି ପାଣି ତୀରବିକୁ
ଦେଖିଯୁବେ ମଧ୍ୟ, ନୂଲକୁଣ୍ଡଳମାନୀ. ହୁନିର୍ଯ୍ୟାନୀ,
ପେଟିକଷବ୍ଦାନିଲ୍ଲୁଙ୍କ ବିଚିତ୍ର ବୈବଲ୍ଲୁଙ୍କ ଫୋହି. କ
ରହୁକରିଛନ୍ତି” ମନେ ସପାନ୍ଧରେତାରେ ଉନ୍ନାନେ ଏହି
କଣ.

ପାତୀରାବାକାରୀଯପ୍ରେସର ଜଗତୀଙ୍କମଳ କର୍ଣ୍ଣତୁ
ରନ୍ଧା. ତଥୀତାଙ୍କ ଝାମିକଷବାଙ୍କ ଆନ୍ଦୋଳନକିନ୍ତୁ
କରିଛୁ ଗେରାତର ପ୍ରତିକା, ବେଳିବନୀ. ଅନ୍ତରୁଧି ବେ
ନ ଆନ୍ଦୋଳମଂ ହବୁଲାକରାଯି ଆଯିଯିବେଳାତରକାନ୍ତେ ନେବା
କିମ୍ବାକୁଣ୍ଡ କିନ୍ତିନ୍ତି.

“ତୋର ଏହିକାଣିହେଲୁାର? ” ଏହିନ୍ତି ବୈବଲ୍ଲୁ
ରେତାରେ ଜଗତୀଙ୍କମଳ ହୋଇଥିଲୁ.

“କଲ୍ପିତାଙ୍କର କୁନ୍ତେ ତାତିଲୁ” ଏହିନ୍ତି ଅନ୍ତିନ୍ତି ମର
ପାଦିଯୁଣ୍ଟାଯି.

ପିଲେନ୍ଦ୍ରିଯାଂ ଟକିଟକିଲେନ୍ଦ୍ରିଆମି ଶ୍ରୀକୁ “ହେଲୁାର
ତୋର ତଥିଲାଣିଲ୍ଲୋ” ଏହିନ୍ତି ଆନ୍ଦୋଳମଂ ତଥୀ
ତଥାଙ୍କ ପାରିଲା.

“ନିଃକାର ଅନ୍ତରାଳିର? ” ଏହିନ୍ତି ପିଲେନ୍ଦ୍ରିଆମି
ଯ ହେଲୁାର.

“କଲ୍ପିତାଙ୍କର ପାତ୍ର ଆଯିଲୁ.”

“എനെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നിട്ട് എത്രമായി
യി? ”

“നാലുനാറ്റ്.”

“ഗിരിമരിൽനിന്നുള്ള ഒരു ചുട്ടുരുട്ടും കണ്ടുവരുന്നോ? ”

“ശ്രദ്ധി.”

“വിശ്വേസ്വരൻ ഇപ്പോൾ എത്രസ്ഥിതിയിലാണോ? ”

“ബന്ധനത്തിൽ”

“എ ഭർത്താവിലേ മരിച്ചുവരുന്നു ക്യാഞ്ചോ? ”

“എനിക്കുവിന്തുക്കുടാ.”

“തിലോത്തമുാ? ”

അഡിഷൻ നേരം കിണറിയില്ല. അവർ എഴുന്നേറ്റു
ഉണ്ടായാം എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു വെവ്വേറുന്നുവെങ്കിലും
കാരം കുമാരൻ കൊടുത്തു.

“ഒരു ദേവകമാരി എൻ്റെ തലയ്ക്കുൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട്
എന്നു മുൻ്നുചീകരിക്കുന്നാണെല്ലോ. തിലോത്തമയ
ല്ലോ അവർ! നീയല്ലോ തിലോത്തമുാ? ”

“അങ്ങു” തിലോത്തമയെ സ്വന്തുത്തിൽ കണ്ണിച്ചു.

പത്താം അദ്ധ്യായം.

ഗിരീമണിര, പിടച്ചടക്കിയതിന്റെ നാല്വാംനാൾ, കല്ലുവാങ്ങൽ നൃാധാസനം പ്രത്തിമണ്ഡലത്താൽ ആവു തകായി. വീരേന്ത്രസിംഹൻ്റെ കേസ്സ് അനാശം വി മാരണ ചെയ്യുന്നതു്. രാജട്ടുരുമാർ ആ ആധാരമാനമ സ്ഥാപത്തിൽ ഇങ്ങവരിയാണി അണിനിരനിരിക്ഷനും. മ ഭരാറിത്രതു് ചെറരവും നിരഞ്ഞുനില്ലെനും.

ശ്രൂയാരികളായ ടേക്കാർ വീരേന്ത്രനും രാജസമ ക്ഷിം മാഞ്ചക്കി. നിംബനായ ആ വൈഡന നമ്മൾന്റെ മുഖം ആക്രായോളജപ്പലമായി ചൊക്കനിരിക്ഷനും. നേരു അദി അണിക്കണ്ണംപോലെ തിളക്കാം. മുക്ക് വിട സ്ത്രീ വിറച്ചുകൊണ്ടു്.ചുണ്ട് അമര്ത്തുകടിച്ചുകൊണ്ടു് വി രേഞ്ഞും അവിടെ നിലകൊണ്ടു്.

കല്ലുവാൻ:—“എത്രോ വീരേന്ത്രസിംഹം, നിന്റെ പേരിൽ രാജഭോധമമാണോ ഹാജ്ജ്?.. നീ എൻ്റെ ആജിൽ ദേ അന്നസതിച്ചിട്ടില്ലു്.”

“എന്താജ്ഞയെ!” എന്നു് ധാർശ്യത്തോടെ വി രേഞ്ഞും ചോദിച്ചു്.

“എൻ്റെ കല്ലുനപോലെ ആള്ളം പണ്ണവും നീ എ തുകൊണ്ടു് എനിക്കു് അയച്ചതനില്ലു്?”

“രാജുത്തിനു് നീ നാശകാരിയാക്കുകൊണ്ടു്. പ ടച്ചുമുള്ള എന്നാണോ നിന്നെ വിളിക്കുമ്പോൾതു്. വെറുംപി ടച്ചുപുറിക്കാരനായ നിനക്കു് ആള്ളം പണ്ണവും എന്തി നു തെരഞ്ഞെന്നുാ?”

“നീ എൻ്റെ നാട്ടിൽ പാശ്ചാംശായിരിക്കേ മുകി പ്രപഞ്ചത്തിൽ ചേന്നതു് എത്രുകൊണ്ടു്?”

“നിന്നു് എത്തോ നാടു്?”

വിരേതുണ്ട് ഈ ഒക്കുംകണ്ടു് തന്നെത്താൻ മുത്തുവിനേയാവിക്കുവല്ലോ എന്നു് പെശരമാർ വിഷ്ണവിച്ചു. കല്ലുവാൻറെ ഭേദം രകാപത്താൽ വിരുത്തു ക്കും.

“സാമമല്ലോ ദണ്ഡമാണു് നീ അർധമിക്കുന്നതു്. നീ നീൻറെ ജീവനെ തൊൻ നിന്നു് വിച്ഛിത്തമായിക്കുന്നു. നീ നീൻറെ ഭമ്പംകൊണ്ടു് ആ കാൽഞ്ഞുതെത നീ നഞ്ഞമാണു്.”

“നീൻറെ കാൽഞ്ഞുംപോലും! അതു് ആക്കംവേണം. നിന്നെപ്പുാലെയിള്ള ഭരതമാവിനീൻറെ കാൽഞ്ഞുതൊൽ ജീവൻ വിണ്ടുകിട്ടിയവനെകൊണ്ടു് ലേഖക്കരിൽ എന്നെന്നെ കാൽഞ്ഞുമാണുള്ളതു്? എന്ന കൊല്ലുന്നതുകൊണ്ടു് നീ തുള്ളുന്നക്കമന്നിങ്ങനാൽ എന്നീൻറെ ജീവനെ തൊൻ സസ്തനായം നിന്നു് ഉപമാരമായിവെച്ചുതുണ്ണുനു. എന്നാൽ, എണ്ണമാതൃമല്ലോ, എന്നീൻറെ എല്ലാറിനെയും നീ ഭജിപ്പിച്ചുകളിൽത്തുവല്ലോ! എന്നീൻറെ ആത്മാവിലേ ആത്മാവിനേ—”

നൂറ്റിങ്ങലുകായ ബാജ്ജുതൊൽ അംഗ്രേഷരത്തിനു് വാക്കേകൾ ചുറപ്പുട്ടവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതില്ല. ആ ധാർഥിപ്പുത്തി വെള്ളം ബാലവനപ്പുാലെ എക്കിരേയങ്ങിക്കു രണ്ടു.

“നീൻറെ ഈ അന്ത്യകാലത്തു്” എന്നിൽനിന്നു് വല്ലതും നിന്നു് വേണമെന്നുണ്ടോ? ” എന്നു് കല്ലുവാൻ ചോദിച്ചു.

“എന്ന ഉടൻതന്നെ വധിച്ചുകൊക്ക എന്ന മാറ്റ
മേ എനിക്ക് അപേക്ഷയുള്ളൂ.”

“നിന്നു മക്കളെ ഒട്ടകമായോന്ന് കാണേണ്ണമെ
നില്ലയോ?”

വിരേദ്ധൻ വീണ്ടും സംസ്കൃതനായി.

“നി തല്പിക്കൊന്ന ശവത്തെ നിനക്ക് പിന്നെയോ
നോ ചവിട്ടിയുട്ടുകയും വേണമെന്നാണോ? പ്രതിക്രിയ
യും ഇനി ഇതു ജന്മതിൽ അശ്വതനാണപ്പോ എന്ന്.
എന്നാൽ, പരലോകത്തിൽ ദൈവത്തിന്നു ഭയിൽ
നിന്നു ഇതു മോഹവുത്തിക്ക് എന്ന പകരം ചോദിച്ച
കൊള്ളാം.”

ദൈവങ്ങൾ കൂട്ടിവാനമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് വീംര
ആൻറു ഇംഗ്ലീഷുപ്പരിജ്ഞ കേട്ടപ്പോരംഞ്ഞ പട്ടാണി
പ്പുരുഷാളിനോ മനസ്സിള്ളകി. മരറാനിനും താമസിക്കാ
തെ, “ഉടൻകൊണ്ടപോയി ഇവനെ വധിക്കേട്” എ
നോ കൂട്ടുകൂട്ടാണ് ആളുതെക്കാട്ടത്ര.

വിരേദ്ധസിംഹൻ കൊലക്കളിത്തിലേക്ക് ആനിത
നായി. മാർമ്മഭൗമ ഉസ്യാൻവാൻ സത്പരംവനോ വി
രേദ്ധാൻറു ചെവിയിൽ എന്നോ ഉച്ചരിച്ചു. അദ്ദേഹ
ത്തിനോ അതു മനസ്സിലായില്ല. അപ്പോരം ഒരുപ്പത്തെ
ടത്ത് ഉസ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിണ്ഠ കൈക്കിഴക്കാട്ടത്ര. തു
റന്നേനാക്കിയപ്പോരം വിമലയുടെ കൈക്കയക്കിരമാണെന്നു
കണ്ട്. വല്ലാത്തവെളപ്പോടെ ആ എഴുത്ത് വിരേദ്ധൻ
ചീനിയെറിത്തുകളിൽത്തു. ആ തണ്ടകൾ പേരുക്കിയെ
ടത്ത് ഉസ്യാൻവാൻ അവിടെനിന്നപോയി. “ഈൻ
ഇനി വരുന്നതുവെങ്കിൽ വധം നിൽക്കിവെക്കണം” എന്നോ ക
മൊരോട് ആളുതൊപ്പിച്ചിട്ടാണോ അദ്ദേഹം പോയതു.

മകളിട്ടെ എഴുർത്തായിരിക്കൊം ഇതു “എന്ന്” ഭക്തി വില്ലാരാധി പറഞ്ഞെപ്പോൾ “എനിക്കോ മകൾ ഇപ്പ്” എന്ന് വീരേറുന്ന നിശ്ചയിച്ചു. തന്നെയും തന്റെ ഒരു പ്രാറിനേയും ദ്രൈപ്പുനായ കല്പവാൻ അഞ്ചു ലഘാക്കിയിരിക്കിൾവെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരം. വിമലയും തിലോത്തമയും മഹിനവുത്താരായിരേയെന്ന കരതുകകൊണ്ട് അവരെ അദ്ദേഹം നിരാകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

വീരേറുന്ന കൊല്ലകളുത്തിലായി. അഭിരാമസ്പദമി അവിടെ നില്ക്കുന്നോട്. അവർ തമിൽ എന്നൊമ്പിലതു സംസാരിച്ചുകൊണ്ട് നില്ക്കുവേ ഉന്നാൻവാൻ വിമലയെ കുടിക്കൊണ്ടവനും” അവിടെ വിന്റു് അകന്നേപ്പായി.

“സ്വാമിൻ്റു, ഈ ഇംജനത്തിൽ തൊൻ ആരക്കെയക്കിലും ക്രഹലത്തിനും ഇംഗ്രേസെന പ്രാത്മിക്കൈ എന്തുണ്ടോ?” എന്ന് അവസാനമായ അഭിവാദ്ധരതോടെ വീരേറുന്ന അഭിരാമസ്പദമിയോട് ചേഡിച്ചു. അതിനുമുകളിൽ അങ്ങോടുകൂടിത്തെക്കും ചുണ്ണിക്കൊണ്ണിക്കുന്നതുകണ്ടു് രാജാവു് തിരിത്തുനോക്കി. ഉടനെ.വിമല അഞ്ചലിബലയായി വീരേറുപാദത്തിൽ വീണു്.

“ആതോ, വിമലയോ?” ഇംഗ്രേസെന്റാടെ റാജാവിന്റെ കണ്ണം ഇടവി.

“ഹാ, പ്രാണനാമ! ഹാ, ഭർത്താവേ! എൻ്റെ ജീവിതസ്വനായ അങ്കു് തെങ്ങുകളെ അനാമരാക്കി എന്തോടുപോകുന്നു. തൊന്തം അങ്ങുമായുള്ള ബന്ധം ഇന്നു കിലും ലോകം അറിയുന്നു. അയ്യും, സാമാജിക തെങ്ങുകളും നിർദ്ദിതികളും അങ്കോ എവിടെ പോകുന്നു?”

വിരേദ്ധൻ അന്ത്യമായി കണ്ണിക്കവാത്ത് തുടങ്ങി. “വിമല, എൻ്റെ പ്രിയവല്ലേ” എന്ന വിളിച്ചുകൊണ്ട് അവക്ഷേതാങ്ങിക്കുത്തു മാറോട്ടുചേര്ത്തു. “ഹാ, പൂണ്ടിയേ, ഈ സന്ദർഭത്തിൽ നീ എന്നെ കരയിക്കും സോ ഫുണ്ടതു!”

വിമല നില്ബണ്ണയായി.

“വിമലേ, സമഗ്രമന്ത്രിനാണോ നിന്റെ ഈ പറപ്പാടോ?” എന്ന് വിരേദ്ധൻ ചോദിച്ചു.

“ഈപ്പോൾ അല്ലോ; ദ്രുതിക്രിയ കഴിഞ്ഞിട്ടു്” എന്നാണോ ഉത്തരം.

വിരേദ്ധൻറെ മുഖം പെട്ടെന്ന് സുഖാഭിത്തമായി. “നിന്റെ കൈകൊണ്ടോ അം പ്രതിക്രിയയോ?”

“എൻ്റെ ഈ കൈകൊണ്ടുതന്നെ. ഈനി ഈ കൈകൾക്കു്” പൊൻപെണ്ടമല്ലോ ഇരുന്നുകുന്തമാണോ അലക്കാരമാക്കുക.”

“നിനക്കോ” വിജയമുണ്ടാവെട്ട്. ഈനി നീ തിരിച്ചു ചോയ്യേക്കുക!”

“തൊൻ വിധവയാകുന്ന് ആ ശേഖരസംഭവം എൻ്റെ കുറ്റകൈകൾണ്ടുതന്നെ എന്നിക്കു് കാണിണം. എൻ്റെ പ്രാണനാമൻറെ രക്തംകൾക്കൊണ്ട് പ്രതിക്രിയ ഫിൽ തൊൻ സംരസ്യയാവെട്ട്.”

വിരേദ്ധൻ അതു സമർത്തിച്ചു. ഗുണ്ടുരുത്തിനു അഭ്യർത്ഥിച്ചു തയ്യാറായി. ഒരു വെണ്ണൽ ആക്കശാത്തിൽ മിനി. വിമലയുടെ കുറ്റ് ഒരു നിമിഷംതുക്കു അടങ്കുന്നതു പോയി. മരനിമിഷത്തിൽ സ്വന്തം ആത്മാമാൻറെ

ഉടൽ തലയറര് മല്ലിൽ ഉങ്ങളുന്നതു അവർ കണ്ടു. നിസ്സേക്കാവും; നിന്നിമേഷം; അവർ അതു നോക്കിനിന്ന..

— കൊലക്കളും കഴിത്തെപ്പും വിമലയും കോട്ടയ്ക്ക് തുംബിലായി. ഭര്ത്രനാശത്താൽ അവളുടെ കണ്ണിൽ ഒരു തുളിപ്പോലും വെള്ളുംഖായില്ല. • ഉസ്താൻവാൻ്റെ ദയങ്കാണ്ണാം വിമലയുടും വിരേതും എഴുതയയ്ക്കവാനും, വധകാലത്തു് അങ്കു ചെല്ലുവാനും കഴിത്തെല്ലു്. ശീലസന്ധ്യനാനാണ് ഉസ്താൻവാൻ. യോധനോച്ചിത മായ അഡിമാനത്തിനു മാനിയായേക്കമോ എന്ന ക്രയ തി താൻ ഭക്താലവാണുന്ന വാസ്തവം അദ്ദേഹം ആ രോട്ടം പറ്റാറില്ലനേയല്ല. കല്ലുവാൻ്റെ പ്രതാപ തതിനെല്ലും ഫോർമ്മുലയും കൂടുതലും അവിടെ സംഖ്യാം അദ്ദേഹത്തെ രാജത്രില്ലും പൂജിക്കുന്നാണ്. വീ ശേഖരിച്ചുവെള്ളും അതു ചിന്തയായ രാജത്തിൽ അദ്ദേഹ തതിനും അന്നതാപമുണ്ടായി. അതുകൊണ്ടാണുവള്ളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ഇക്കാൽത്തതിൽ അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ചുതു്.

വിമലയും തിലോത്തമയും ഇപ്പോൾ കല്ലുവാൻ്റെ അന്തഃപുരത്തിലായി. കീഴടക്കിയ നാട്കകളിലെ സുന്ദരാംഗനക്കെല്ലും ആ പട്ടാണിമുപ്പുണ്ടു് ശരൂശാര തതിൽ എത്തിക്കൊഞ്ചുണ്ടുമന്നാണ് നിയുധം. എന്നാൽ, കല്ലുവാനു് ഗ്രിമദ്ദിരിക്കുമണം കഴിത്തതിൽ പ്ലിനൈ വേറു പല ആടിയന്തിരകാൽക്കും ഉണ്ടായി വന്നതിനാൽ ഇതുവരെ വിമലയേന്നു തിലോത്തമയേ ദയാ സ്പതപ്പുത്തിലേക്കു വിഴുിക്കുവാൻ കഴിത്തിട്ടില്ല.

திலோத்தம ஶேஷாகுருரயாயி வெல் டி பிளத்துக்கி
ஸ்ராஸ்ட் கருத்துக்கருத்து கடியுள். வேந்த அரையி
வாஸ விமல. என வியவயித் தைக்காரணத்தினால்,
மோஹநவிலாஸமோ ஹப்பூஷிலூ. தெங்கு மதித் த
ஸ்தாநாக்ஷிணத்திற்புள்ளை, மாஸியை ஒன்றோலை
கைக்குறிக்கொள்ள் பாட்டிலாகி. உழைஞ்சான கை
குடியும் காணேனாமான விமலயூக் கூவஞ்சாயி.
அபுகாரம் மாஸி சென்றியித்தப்போது “விமல. ஹ
கோந் வரட்டு” என்னான் உழைஞ்சின்னின் உத்தரவு
ள்ளது. ஏது உத்தரவிட்டபடி விமலயூக் கூவஞ்சா
வாஞ்சர முயற்சியை ஏது மாஸியமொழமித் தப்பின
தின் தடவேற்றுமள்ளதிலூ. விமல அங்கே எடுத்திய உ
சென ஏதுமாதி சோதித்து ஜரஸிம்மனைக்களில்
நூல். அதேபோல் பெய்ந்திலாவேனான், அநை ப
ரிய முருங்குல்லாத சிகித்ஸாயியாவேனான் உழைஞ்ச
பருத்து.

விமல:—“கஜ், ஹ மஹாபாபியாக எடுத்தே
ன் கஜ்ஞிலாயது! நிகாரம் எடுக்கவேண்டி
நூலியும் ஒரே உபகாரங்குடியும் சென்றுமோ? ஹ
தா ஹ எதுறுது ஜரஸிம்மக்ரான், அதே
மத்தின் பூங்குவமாயத்திற்புள்ளை, நிகாரம்
கொட்டகை. அதுவரை நிகாரத்தை ஹ ஹ சூ
ந்து ஸுக்கிளையும் வேண்.”

உழைஞ்:—“உஷ்டிக்கை எடுத்தாவேன்னாரியாதை ஹது ஹ
நிகார கைமாரம் சென்றுவாங் அயிக்காந்திலூ.”

വിമല:—“യുലസംബന്ധമാണോ, നിങ്ങൾക്ക് ഭേദങ്ങൾ കുറഞ്ഞാണെന്നും ഇതിൽ ഇല്ല.”

ഉന്നാൻ:—അതു ശരിയായിരിക്കും. തൊൻ നിങ്ങളെ വിശ്വസിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിൽ, കത്തിൽ എന്നാണ് എഴുതിയിരിക്കുന്നതെന്ന അറിയാതെ തൊൻ മരറാരാറിക്കു കൊടുക്കിന്നതു നിയമലംഘനമാണ്. ആ അപരാധം എന്നുപ്പുബലയുള്ള ആർക്കീക്കു ചെയ്യുകും.”

“എന്നാൽ, ഇതു വായിച്ചുനോക്കിയേക്കു”എന്ന് വിമലയുടെ കാന്തിരത്താട സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു.

പത്രിനാനാം അപ്പുംബാധം.

വിമലയുടെ എഴുത്തു് ഇങ്ങിനെയാണ്:—

“കമാര,

“എൻറെ ജീവിതക്കമ അങ്ങെയെ ഇനിയോരിക്കൽ അറിയിക്കാമെന്ന് തൊൻ അന്ന് പറഞ്ഞതു്” ഓക്കുന്ന ശാഖിരിക്കമല്ലോ. അങ്ങും തിലോത്തമയെ വിവാഹം ചെയ്യു വാഴുന്ന ആ ശ്രൂക്കാലത്തു് ഇം കൂടം അങ്ങേയാടു് പറയാമെന്നുണ്ട് തൊൻ വിചാരിച്ചിരുന്നുതു്. എന്നാൽ ദൈവം വിപരിതത്തിലാക്കുകാണ്ടു് ആശയെല്ലോം നഗ്നി ചുഡായിരിക്കുന്നില്ലോ. എഴുന്നുറ തിലോത്തമയും ദൈവയും കാലം ഇതാ അവസാനിക്കാറായി. അതു കൊണ്ടു് എൻറെ കൂടാലപ്പൂം ഇപ്പോൾത്തെന്നു വെ

ശ്രീവന്നിരിക്കണം. ഏനിൽ പല അപരാധങ്ങളിലും അം പവാദങ്ങളിലും ജനങ്ങൾ ചുമതലിട്ടുണ്ട്. എൻ്റെ നാത്യം മഴവൻ അഭിരാമസ്വാമി ഒരാറു മാത്രം അറിയും. എന്നാൽ, അദ്ദേഹം ഒഹുഹികകാർത്തങ്ങളിൽനിന്ന് വേർപ്പെട്ടവാൻ ചോക്കന്തതുകൊണ്ട് എൻ്റെ സത്യം അഭ്യർഥത്തിൽനിന്ന് ആക്ഷം കുറഞ്ഞുവരാൻ കഴിയുന്നതല്ലോ. ഇന്തി എനിക്ക് ഇന്ത അന്ത്യകാലത്തിൽ അങ്ങും മാറ്റുമെ ശാഖാഭൂതി. കലടയോ വെപ്പുാട്ടിയോ, ഭാസിയോ അല്ലോ വിശ്വലയൈന്ന് അക്കദിക്കിൽ നിന്നെങ്കിലും ലോകം അറിയട്ട എന്ന പ്രാത്യന്ധകയാടെ എൻ്റെ ജീവിതരംഗ സ്വരംഗത ഇതാ തൊൻ അങ്ങങ്ങേയെ ഏപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

“ജയഡാസിംഹൻറു കാലത്തു് ദിരിക്കുംരത്തിൽ തെത്തുവിയോഗാത്തയാണി ഒരു സ്ത്രീ നാംകഴിച്ചിട്ടിരുന്നുണ്ട്. മുകിലപെസന്നുത്തിലെ ഒരുപ്പോരുന്നുണ്ട് അവളുടെ തെത്താവു്. ആക്കാരം വേർപ്പെട്ടിട്ടു് പല ക്ഷാല്പങ്ങൾ കഴിഞ്ഞെപ്പോരം അവരും ശാഖാഭൂതവരെന്നു ഒരു ബുദ്ധമ സ്വകമാരണൻറെ അയോഗ്യമായ കാമത്തിന്നു് വശംവരയായി ഗർഭിണിയായിത്തിന്നു്.

“കുട്ടിനവും ധനാശ്രദ്ധമായ കലാതിഖാണു് ശാഖാഭൂതാണെന്നുണ്ട് ഇന്നും. ആ ബുദ്ധമാപ്പത്തും വില്പാത്തൽ പരം മഹാധികാരിമാനമാണെങ്കിലും, ഒരുബാൽ, കാമാധി നന്നയിപ്പോയി. പാവപ്പെട്ട ഒരു സ്ത്രീയെ ചൊരിതുട്ടു ചുങ്കാം ചെങ്കുയാൽ ശാഖാഭൂതവരെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ അട്ടുപും കൊപ്പാക്കാനുണ്ടാണി യിക്കരിച്ചു. ആ അവമതിയാൽ ശാഖാഭൂതവരും നാട്ടവിട്ടുപോകയും ചെയ്തു.

“അന്ന്” കരിയിൽ വാത്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മഹാ
പ്രാജ്ഞന്റെ ഒരു ദിവസം കേരളത്തിലും സേവിച്ച
കൗൺസിൽ ശാഖയിൽ വിവിധഗോപ്യങ്ങളിൽ കൗൺസിൽ
യി വിഴക്കി. മുകളിൽ ശിഷ്ടനിൽ ഏററവും തുണ്ടനാ
യിത്തിങ്കളും ചെയ്തു. അവിടെ ശാഖയിൽ പാ-
ത്തിങ്കന്തു് ഒരു മുദ്രാമത്തിലുണ്ട്. അപയോഗവന
സമ്പന്നയായ ഏകപ്രതിയോടുകൂടി ഒരു വുല മാത്രമാ
ണ് അവിടെ ഉള്ളതു്? ആ യുവതിയെയും ശാഖയിലും
മന്ന് കുറഞ്ഞിരിക്കി. അതിലുണ്ടായ പുതിയാണ് ഭർ
ഭാഗ്യവതിയായ ഇന്ത്യ വിമല. ശിഷ്ടന്നേരം ഇന്ത്യൻവും
തത്തിയാൽ മുന്നവിന്ന് വെള്ളപ്പുണ്ടായി. ഭാഗ്യരിതന്നാരെ
താൻ ശിഷ്ടരായി അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നീല്ലോ തുണ്ടനിശ്ചയിച്ച്.
ആ അവമാനത്താൽ ശാഖയിൽ കാഴ്ചയിൽനിന്നും
എങ്ങോട്ടു പോയി. വിട്ടകാർ എന്നേരം അധികാരിക്കുന്ന
ലഭ്യങ്ങൾ അവരുടെ പുരുത്ത തജ്ജീവയും ചെയ്തു.

“அங்கெலு கிடித்து” குலிபுளி வெண்ணால் ஏது
என்ற அமைச்சு பின்னிடு நாட்கழிக்கேள்விவாய்ந்து.
அரசூர் ஏதுவைகளை ஏதுவினையை அறின்றதையில்.
அங்கே ஏதுவைகளைப்போல் கழித்து அவையை
ஏதுவை எது பட்டாணிழுத்துவூர் தலைவர் ஓருவேற்றுக் கூ
கிழூந்தாக்குடி காலிவழிச்சு “யாத்தியிலேசு” வெல்லு
யோர் ராத்தியாயி. மேறோ வெகுக்காது தனதுவான
கடு, தற்பூட்டாதே யட்டீட்டு தனதேஷு கடிலித் தான்
ஒன்று. முதலமாக்காது சொற்று குலசாலாய் ஒது
ஊவான்து. தலைவர் சொல்கள்தின தள்ளேஷுக்கோ
தெ கிடித்துவான் அது ஆயத்துப்பால் கிருஷ்ணராத்து

சுக் அல்ல ஸமவஂ டெசித்திக்டியாக் கொல்லுமென் என்ற அமர்யோடு அதீமிதி. எது ரிஞ்சுவிலுள்ளாய் அல்லக்கவ்யாக் அவச்சு ஹடங்கொடுக்கும்போதில் அம்சுக் கூடாதுவியும்.

“எது அதிமிகத்தும் தைப்பத்தும் உரக்கொண்டு. பெட்டுவேண்டுமா நல்லு, கேட்டு எடுத்து வெட்டியுள்ளன். பட்டுவேண்டும் எது செந்துபெறுதலினை அதோ கட்டுகொண்டு போக்காதுகள்டு எடுத்து உரக்கை நிலவித்து. அது கேட்டு எடுப்பாவதும் உள்ளன். பட்டாளி எடுத்துவேண்டியேஷன் கேசும் தன்றும் அல்ல, அக்கலெயாயிக்குதிண்டுவெக்கி லு, அங்கும் பிறந்தங்களிலேதுன் அவரை பிடிக்கி. எங்கிலை கட்டிய விளைகிட்டி. அது மொழுவாயின்றி ஏது செய்யுமாறும் ஒரித்துக்கூடிடது” அவரை அது கூலுவாய் பட்டாளிப்பட்டு விடுத்து.

· எனிக்கீல் அன்றை அதுவயலேஸு எதுயிட்டு. பிரைஸ்டா காவிலே பட்டாளி போக்குவரதா, தான்டு ஒரு புதுப்பக்காமாள் செய்யுள்ளதென்று அமர்யோடு சொல்லு. தன்றி கக்குத் தாங்கூப்புரி வழி வத்துமானவும் கிடிக்காதாயாக் அது அரியிக்கவாக் கூடு மதுள்ளாயாக் அதுதன்யாள் வலிய உபகாரமென்று அம்ம பரவது.

“அது பட்டாளி போயிடு பதினாலுக்காலும் கடினதிடுவா” அங்குமத்தில் நின்று என்ற அந்தந்திர வர்த்தமான கிடியது. என்ற அம் அங்கூப்பாசேக்கு மரித்துப்பாயிக்கவா. பதினாலுக்காலுடைய நிறை பெறினும்பேசுமாயி அது உடாரவுத்தனாய் பட்டாளிக்கு

ഖുണ്ട് എൻ്റെ അട്ടപെന കണ്ട്വിടിച്ചു. അട്ടപുണ്ട് അന്ന് ശശിഗ്രേവരൻ എന്ന പേര് അഭിരാമസപാമി എന്നു് മാറിയിരിക്കുന്നു. ഡൽഫിനിലാണ് അദ്ദേഹം പാക്കുന്നതു്.

“അമ്മാരിക്കയാളും എനിക്കു് വേരെയാൽ ഇല്ലായ്യാലും തൊൻ അട്ടപെന അനേപേഷിച്ചു് ഡൽഫിനി ലേക്കു് പോയി. എൻ്റെ ഇം വരവു് അട്ടപുണ്ട് ആ പ്രം അവിച്ചില്ല. പിന്നിടു്, എൻ്റെ ദിനാവസ്ഥ കണ്ണു് അദ്ദേഹത്തിനു് അന്നതാപമുണ്ടായി എന്നേ അവിടെ പാപ്പിച്ചു്. അന്നമുതലിലാണു് എനിക്കു് വിമലഎന്നു് പേരുണ്ടായതു്. പിതൃശ്രദ്ധയിൽ തൊൻ നിജ്ഞാമ ബുദ്ധ്യം നിരതയായി. എൻ്റെ പരിചരണത്താൽ അട്ടപുണ്ട് സംതൃപ്തിനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏഡയും ക്രമേണ എനിൽക്കു ഫ്രേമാർട്ടുമായിവന്നു. നബിചൈപ്പോലെയാണു് ഫ്രേമം. ഉത്തവത്തിൽ മുട്ടവും കൂദാശമാണു്. ഒഴുകിച്ചെല്ലാനേരും ഉംകും പരമ്പരാം കുട്ടം. ഒരു ഗംഗിരമാണു് ഫ്രേമപ്രധാനമെന്നു് എൻ്റെ പ്രാണ നാമകൾ കൊലപ്പെട്ടുന്ന ആ സംഭവത്തിൽ തൊൻ അന്നാ വിച്ചിത്രിച്ചുണ്ടു്.

“ഗിരിമലിന്തതിലേ ഒരു ഗംഗിനിയൈക്കു റിച്ചു് തൊൻ ഇതിനുന്നു് പറഞ്ഞതിട്ടിട്ടില്ലോ. ശശിഗ്രേവരനാൽ ഗംഗിനിയായ ആ സ്നീ ഇമാക്കാലം ഒരു പെൺകുന്തി നേ ചെറാറു. ആ കുട്ടി യൈജവനത്തെ പ്രാവിച്ചപ്പോരം ദേവസന്നിശ്ചയ സൈംക്രാന്തതായ ആ പ്രദേശമങ്ങളം വിളിക്കുന്നു. ജാരസംസ്കർത്തിലാണു് ഇവളുടെ ഉരഭവമെങ്കിലും അമ്മയുടെ കുലവിച്ചൈണാണു് ഇവർ

പുലങ്ങനാതെക്കിലും ഇം ബാഹിക സർവ്വജനത്തിനും അഭിരാജഗ്രഹിണിയാൽ വളരും. ഇം അചസ്യവരായാൽ അവളുടെ ജന്മാതൃലി അംശങ്ങൾക്കും വിസ്മൈതമായി. കാലത്തിന്റെ ശാഖളതേച്ചുംഖുമാറ്റപുറി തൊൻ എന്നുപറയുന്നു. ആ രമണീയാശി നമ്മുടെ തിലോത്തമ ഡൈ ജനനിയായി.

“തിലോത്തമ ഗംഗമയായിരിക്കുന്നൊഴം” എന്ന് നേരം ജീവിതത്തിലേ സർവ്വപ്രധാനമായ പരിണതി. തന്റെ കിശ്തുന്നാണും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഒരു ശേഷാദ്ധ്യ യുദ്ധവിനെ അപ്പുണ്ടു് തൈങ്കളുടെ പാപ്പിടത്തിൽ കൂടി ക്ഷേമിക്കുവാൻ. അപ്പേഡം, അപ്പുണ്ടു് നേരും ചേരുംപുതിയുടെ ദേശവു്—അതായതു്, തിലോത്തമയുടെ അപ്പുണ്ടു്—ആ സൗന്ദര്യ തൊൻ പിന്നിടാണു് അറിഞ്ഞതു്. ആപ്പുഡിൾ നത്തിൽത്തുന്ന എൻ്റെ മനസ്സു്. ആ ചാരംപുതനിൽ പതിനേരുപോക്കി. തൊൻ മറാസാ അപ്പേഡമണ്ണത്തിനു് അഥവായി. * ദിവസനു അപ്പേഡം അപ്പുണ്ടോക്കാണു വാൻ വരും. അങ്ങിനെ വന്നവനു് തൈങ്കൾ തമ്മിൽനിന്നു നുകളരായി. അപ്പേഡത്തിന്റെ സർവ്വചേഴ്ചുംകുളം. എന്നിക്കു് സംശയമായും തീനിനു്. അമ്മയുടെ അവസ്ഥയും ഓരോ സംസാരിക്കുന്നതു് സംസാരിക്കുന്നതു് തൊൻകുളം. ചുണ്ണിപ്പിച്ചില്ല. മരറപ്പുംവിധത്തിലും തൊൻ എൻ്റെ കാരുക്കണ്ണു് വശഗദായായി.

“ഒരുന്നാം എൻ്റെ വിവാഹമാത്രത്തിലിട്ടു്” അപ്പുണ്ടു് അപ്പേഡത്താടു് സംസാരിക്കുന്നതു് തൊൻകുളം. “വിമലയേ വേർപ്പെട്ടു എന്നിക്കിനി അശക്കുമാണു്”

എന്നും “അവക്കേ നിങ്ങൾ പരിഗ്രമിക്കുന്നതായാൽ നിങ്ങളുടെകാരമിച്ചു”, എന്നും താൻ താമസിക്കാം” എന്നും “അപ്പേക്കിൽ മക്കളോടുകൂടി എന്നും അക്കന്നുകൾ” എന്നും അപ്പുൾപ്പെടുത്തുന്ന അദ്ദേഹം കൊപിക്കയോണം സംശയത്തും ഒരു മുദ്രയേ തനിക്ക് വിവാഹം ചെയ്യുകയെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിൻറെ വാദം. ഇതിനുമുകളിൽ അദ്ദേഹം പ്രതിലോമമായിനടത്തിയവിവാഹം തനിക്ക് അറിക്കാതെ പററിയ അബവലമാണെന്നു. “എൻ്റെ മക്കൾ, നിങ്ങൾ ഭാർത്തയാൽ സ്വീകരിക്കയില്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ ഇന്നി ഇങ്ങോടു വരേണ്ടാം” എന്നും അപ്പുൾപ്പെടുത്തുന്ന പറത്തുന്നതുകൂടി അവർ തമ്മിൽ പിന്തിന്തു.

“പിന്നെ, കുറച്ചുമാസത്തേക്ക്” അദ്ദേഹം അവിടെ വരികയുണ്ടായില്ല. വിനും ശോകം അണ്ണാണ് എന്നും അനുഭവിച്ചുതു. അതിന്തനിന്നും എൻ്റെ രാഗം ശത്രുണാം വളരുന്നു. അപ്പുാഴക്ക് അദ്ദേഹം വീണ്ടും വരവുതുക്കാണി. മുമ്പിലത്തുകൊള്ളായികും തൈദാരം ത്രംഖിയും അപ്പുൾപ്പെടുത്തുന്ന വിഴും തനിക്ക് ഉടനെ ദേഹംടന്നതിനു പറപ്പേണ്ടിവരുമെന്നും, ഇവിടെ തനിനെ ടാംതുക്കാഞ്ഞും പറത്തു” മാനസിംഹമഹാരാജാവിൻ്റെ പതിയ പത്രിയാടെ തോഴിയാൽ എന്നെന്ന നിയോഗിച്ചു. എന്നെന്ന എൻ്റെ കാമകണ്ഠിനു ദേഖിയിൽ നിന്നും തെറിക്കുവാൻ അപ്പുൾപ്പെടുത്തുന്ന പ്രയോഗിച്ചു തന്ത്രമാണിതു. പിന്തുവിയോഗത്തിൽ എന്നും ഭജവിച്ചപ്പോറും, തങ്കാലം തോൻ എങ്ങോടും പോക്കനില്ലെന്നും, എപ്പുാഴം കൊ

குந்தனில் வரை⁵ களிக்கொண்டுமென்று, அவிடெ பா
ச்சீ நாதில் வழி அல்லவுடன்னாயால் அது⁶ கர்ண் ப
ரிஹதியுகொண்டுமென்று அல்லது ஏனை ஸாஸ்திர
யாக்கி.

“‘ஏனிக்ஷ் ஸாவிட் ஸார்வஸுவக்ஷாத்தி’ திகள்தி
கணவைக்கிலூ, அதிலெல்லாம் கணவக மக்கள் உங்கள் ர
போலே புயியவிரைவத்தைய் ஏனிக்ஷ் தொட்டி.
தொக்காஸிக்கூய அாழ்நினையே பாட்டிலாக்கிஏற்ற கா
முக்காயி ஏழாத்து பசுக்ஷ் மூடப்பட்டுவான் துட்டு. மா
அாட்டுமத்தின்ற ஏழாத்துக்கரை—அது ஸார்வஸ்தாத்து ஏ
துயேரை ஹாக்கமக்கரை! மூன் கொல்லும் ஹா முடிந்தை
ளை நான். கணவாஸ் ராத்தி தொன் ஏற்ற கார
யிழ்க்காயை கிடைந்துகொண்டு அாகாலுத்தின்க் கே
ட்டும் உள்ளும்மாராதி. ஏனோாக்கள்குத் தீட்டு ஏற்ற பூ
யதமான் ஹரிச்சார். அாகூம்கீர்யாட ஸமார்த்தான்

സ്രൂപിവേഷം ധരിച്ചിട്ടാണെതു അദ്ദേഹം അവന്തിപ്പറ
അതിൽ കടന്നാൽ. മുന്നാക്കാലുഭേദ വിധ്യാഗാനന്തരച
ണ്ണായ ഈ നാംഗ്രാഹത്താൽ തൊൻ മരിരാക്കേണ്ണും മറ
നാകുളമ്പെന്നു. മുതാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മംഗിടത്തിൽ കി
ടന്ന പ്രേമാന്തര വാത്രം. ഈ നിശ്ചയങ്ങളാട്ട് എന്നാണു വേ
ണ്ടതെന്ന് തൈദം ആലോചിക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക് ചെട്ട്
നു വാതിൽ തുറക്കുമാരായി. അതു, മാനസിംഗമമോ
രാജാവും! രാജകിക്കരമാരാൽ എൻ്റെ കാരുകൾ ഉടൻ
ബന്ധനത്തിലായി. അവന്തിപ്പറത്തിൽ ഒഴിച്ചുകടന്ന ആ
ഐലാരാപരാധരതിന്ന് അദ്ദേഹമവും, അതിന്ന് വഴിപ്പെ
ടതിനു തൊന്തം ദശ്യുരാണിനായപ്പോൾ തൊൻ ഉണ്ട്
മനിക്കാലേവിജ്ഞ ശാഖാം പ്രാപിച്ചു. എൻ്റെ രോദന
താൽ ദേവികൾ അലിവുണ്ടായി. എൻ്റെ അപ്പുണ്ടെൻ്റെ
മുന്നിപ്പും തൊൻ കുറവുന്നിന്നു. നാണ്യും മാന്യും കൈ
ടിവരം എന്ന് അദ്ദേഹം എന്നു നിർക്കുയാണു ചെയ്യു
തു. എൻ്റെ കാരുകൾ നിചപരാധിനാണിനും കററം
ചെയ്യുതു തൊനാണിനമാണു തൊൻ എല്ലാവരെയും യ
രിപ്പിച്ചതു. ഉണ്മിഖാഡാവിയുടെ പ്രാത്മനയാൽ ദമാ
രാജാവിന്ന് കോപശമനമുണ്ടായി. “ആ ദേശം അവ
ക്കു വിവാഹം ചെയ്യാൽ തൊൻ ക്ഷമിക്കോ” എന്നാണു
തിക്കമനസ്സിൽനിന്നു ഉത്തരവുണ്ടായതു. എൻ്റെ അ
ക്ഷീരിൽ മഹാരാജാവിന്ന് കേരിക്കുട്ടം. അപ്പുണ്ടും അ
ദേഹവും തമിച്ചുണ്ടായ ആപ്രാചന്ത്രിക ഫലമാണു
ഈ ഉത്തരവും എന്ന് എന്നിക്കു ഉന്നസ്ഥിലായി. തുടർന്തെ
തൊൻ അനന്തരാചനയിൽനായി. പ്രൗഢ്യം, എൻ്റോ കാ
രികൾ അപ്പോഴം ഇടങ്ങ്യുകൊണ്ടാണു നിന്നാൽ. ശ്രൂ

സുനിയെ പരിഗ്രമിക്കുക താൻ ഒരിക്കലും ചെയ്യുകയില്ലെല്ലാം അദ്ദേഹം ശറിച്ചു. “എൻ്റെ സമേരിരൈ മുസൽ മാനായ സലിംരാജുകമാരനു കൊടുക്കാമെങ്കിൽ ഒരു ഗുംബുത്തുപുത്രിയെ നിങ്ങൾക്ക്” എന്തുകൊണ്ടു് വിവശമം ചെയ്തുകൂടോ? ” എന്നു് മഹാരാജാവു് ചോദിച്ചു തിന്നു് എൻ്റെ പ്രിയനിൽക്കിനു് ശരിയായ ഉത്തരമൊന്നം പറഞ്ഞുകൂടില്ല. “അന്തഃചുരുത്തിൽ ശ്രദ്ധമായി പ്രവേശിച്ചതിനും, ഒരു കന്നുകാലിട ചാരിത്രം ഭാഷിപ്പിച്ചതിനും എന്താണു് ദിഡിവിധി എന്നു് അറിയാമോ” എന്നാണു് മഹാരാജാവിൽ നിന്നു് പിന്നീടു് ഭിക്കമായുണ്ടായ ചോദ്യം. ഗത്രംതമില്ലാതെ, തന്നോടൊക്കെമിച്ചു് എന്ന പാപ്പിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു് എൻ്റെ കാര്യക്കൾ ഒട്ടകം സമർപ്പിച്ചു. “പറമേ കാണണമാവക്കു് അവരു പരിചാരിക്കുംബന്നു തോന്നാവു്” എന്നു് “തന്റെ ഭർത്താവാണു് എന്നു് അവരു ആരോടും പറയാതു്” എന്നും അദ്ദേഹം അപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ, ഇതിൽ എൻ്റെ സമർത്ഥം എന്താണെന്നു് മഹാരാജാവു് ചോദിച്ചു. എൻ്റെ പ്രാണംപരനു് മിത്രമേഖലാ അതാണു് എന്നിക്കു് സമർത്ഥമാണെന്നറികയാൽ മഹാരാജാവു് എന്നു അദ്ദേഹത്തോടൊക്കെമിച്ചു് അയച്ചു. അനുമുത്തുകൾ എൻ്റെ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ഗ്രംത്തിൽ പരിചാരിക്കുംബന്നു ഭാവത്തിൽ പാക്കിമാറായി.

“അന്നും നിന്നില്ലെന്നു കൊണ്ടാണെല്ലാം അദ്ദേഹം എന്നു സദ്ധചാരിണിച്ചുകുിയതു്. അതുകൂലത്തു

അംഗേഡം എന്ന വെരുപ്പോ ടക്കടിയാണ് നോക്കിവന്ന തു്. മുധിലേതെ ആ രാഹമൊന്നം അന്ന് കണ്ണില്ല. ദാ നസിംഹൻ തന്നെ അവമാനിച്ചിരിക്കുന്നവന്നുപകയേം ഒട അംഗേഡം എന്ന ഇടയ്ക്കിടെ പീഡിപ്പിക്കുന്നോയി. അടക്കല്ലാം അന്നറഹമായിട്ടു തൊൻ കയതിവന്നുള്ളി. എൻ്റെ വിത്തനെന്മല്ലവും പ്രേമസന്ധ്യത്തിയുംകും ണ്ണായിരിക്കാം കുച്ചകാലം ചെന്നുപ്പോറും, അംഗേഡത്തിനു് വീണ്ടും എന്നിൽ സ്നേഹമുണ്ടായിരുന്നോടി. മനസിം ഹമഹാരാജാവിനൊട്ടുള്ള പകകാരും അംഗേഡഹത്തിനു് നിനു് കെട്ടപോയില്ല. അനന്തരാ ആ ഗിരിമലിരപതിയേ സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ സംഭവമെല്ലാം പരക്കെ അറി ഞതിട്ടുള്ളതാണെല്ലാ.

“കമാര, എൻ്റെ ചരിത്രം മഴവൻ ഇതാ തൊൻ അങ്ങോൾ ധരിപ്പിച്ചുകഴിത്തു. കാമചാരിണിയല്ലാ തൊൻ എന്നാം, മലിനമല്ലാ എൻ്റെ ജീവിതമെന്നം ഒയാച്ചവും, അങ്ങു് ലോകത്തെ ഗുച്ഛിപ്പിച്ചല്ലോ.

“ഈ കത്തിൽ എൻ്റെ കാര്യം മാതൃമല്ലാതെ, തിരംബന്തമയെക്കരിച്ചു” എനിക്കു് ഒന്നം പറയുവാനില്ല. അവരും ഗിരിമലിരക്കുന്നതാടക്കുടി അസ്തുചിച്ചുകഴിത്തു. ഈ നി അംബള അങ്ങു് തീരെ വിസ്തരിച്ചുക്കൂട്ടുക.”

ഉസ്താൻവാൻ ഈ എത്തുത്തു മഴവൻ വാചിച്ചുകഴി ഞതിൽപ്പിനെ, തന്മല്ലുതിരുലു പില വരികളിലേക്കു നേരുട്ടിയും നോക്കി.

“അമേ, ബാലപ്പത്തിൽ നിങ്ങളുടെ പേരു മഹായ എന്നായിരുന്നവോ?

വിമല:—“അതും നിങ്ങൾ എങ്കിനെ അറിഞ്ഞു?”

ഉസ്മാൻ:—“നിങ്ങളെഴുകൾിൽ” എൻ്റെ മാതാപിതാക്കൾ നാർ പലപ്പോഴം സംസാരിക്കുന്നതു് തോൻ കേ ടിട്ടിണ്ടു്. കാർഡിയിൽവെച്ചു് നിങ്ങൾ രക്ഷിക്കുയെ ശായ ആ പട്ടാണിഗിൽ ഇം തോൻ തന്നെയും സും.”

വിമല അതുംതവിവശ്യായി.

“അഭേദ, നിങ്ങൾ എൻ്റെ രക്ഷാകർത്തിയാണു്. പ്രത്യുചകാരം ചെയ്യുവാൻ തോൻ കടപ്പെട്ടിട്ടിണ്ടു്. ഈ താ, എൻ്റെ ഇം മോതിരം നിങ്ങളുടെ വശം ഇരിക്കു ടെ. ക്ലൗഡുണ്ടു് ആട്ടത്തിങ്ങാളിനു് ഇനി ഒണ്ടിവ സം മാതൃമേ കഴിയേണ്ടതുള്ളൂ. അനും ഇവിടെ സവ്വതു മദ്ദോത്സവമാണു്. വിനോദലാലസരായ പാറാവുകാരെ അനും പേടിക്കേണ്ടിവരികയില്ല. അനും രാത്രി നിങ്ങൾ അനുംപുരംപാരതത്തിൽ ചെന്നാൽ അവിടെ ഒരുദി ഇതുപോലെ ഒരു മോതിരം നിങ്ങളെ കാണിക്കാം. ആ യാളോടൊന്നിൽ” കോട്ടക്കെന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു് മോചനമായി. നിങ്ങൾക്കു് ഇപ്പോൾക്കു് ആഫാറം നിങ്ങളെ കൊണ്ടുചെന്നാക്കാം. എന്നാൽ, നിങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുവേരെ അതും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു്.”

ഒന്ന് രണ്ടുവശങ്ങൾക്കും ഉസ്മാൻവാനെ ആക്കീപ്പിച്ചുവാൻ മാതൃമേ അംപ്പാറ വിമലയും ശാഖാവിധുണ്ടായുള്ളൂ. അവിച്ചാമിതമായുണ്ടായ സിലിയിയാൽ വിമലയും തന്റുകാലം ഒന്നം തേജസ്വതയായി. എന്നാൽ, ഒന്ന്

മാത്രം അവർക്ക് ആദ്യപൂർണ്ണ ഉറച്ച്. “രഹംക്ക മാത്രമേ
കോട്ട കടക്കിവാൻ പാട്ടളിഥിവകിൽ ആ രഹം തൊന
സ്ഥാ, തിലോത്തമയാണോ.”

പറ്റുണ്ടാം അല്ലെങ്കിലും.

ജഗത്സിംഹൻ മരിവുകളെല്ലാം ഉണ്ണാൻ പുണ്ണം
വരത്ത പൂശിച്ചു. രാവും പകലും തിലോത്തമയെക്കു
റിച്ചുമാത്രമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഷാരം. തിലോത്ത
മ എവിടെ എന്നോ അദ്ദേഹം ആങ്ങൾ കാണുന്നവരോടെ
സ്ഥാം ഭവാദിച്ചുനോക്കി. തൃപ്തികരമായ മരചടി ആ
വിൽനാശം കിട്ടിയില്ല. തിലോത്തമാതൃജ്ഞയാൽ അദ്ദേ
ഹം ഉശരിത്രുടക്കി.

എന്താണിത്തോറും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥിതി? അ
ദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരൂഖാരാമഹാർഹം തന്നെ യമാക്കാമം
പരിചരിക്കിവാൻ ക്രമുച്ചനം തയ്യാറായി നില്ക്കുന്നുണ്ട്.
സപാഥകൂടിയ ഭോജ്യപാനിയങ്ങളെല്ലാം വേണ്ടംപോലെ
കിട്ടുന്നുണ്ട്. എല്ലാമത്രം കൊണ്ടാടവാൻ അനീസി
തയായ അധിഷ്ഠയുണ്ട്. എന്നാൽ വാതിലില്ലയെ ആയും
പാണിയായ ഒരു ശ്രോതുവന്റെ പാരാവുനില്ക്കുന്നതും
ണ്ട്. പൊൻകുട്ടിയും വാഴുന്ന കിളിയെപ്പോലെയാണോ
ഈപ്പുംഴുദേഹം. ബന്ധനസ്ഥനായ തനിക്കു് എന്തോണോ
മോചനമാർദ്ദുമെന്നും, തന്റെ സെസന്റും ഇപ്പോറും എ
ക്കുക്കപ്പെന്നെന്നും അദ്ദേഹം ചിന്താശാനന്നായി.

ദിവ്യത്രാവിണിയായ അക്കിഷ്ട! ആ ഉഭാരഗിലയുടെ
നിജുമമ്പുത്തിയേയേയാൽ അദ്ദേഹത്തിനോ് അത്രതും
ശാശ്വതി,

ഒരുപാടം അദ്ദേഹം കോട്ടമെതാനത്തിലേക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ടു്, തന്റെ ബന്ധനാവസ്ഥയേയാൽ വിഷാമിച്ചുനില്ക്കുമ്പോൾ, അതു മെതാനത്തിൽ എതാനം ആളുകൾ ആരെയോ വട്ടം ചുററിനില്ക്കുന്നതു് കാണുമാറായി. അതു അംഗീകൃതം എന്തെന്നവിവാൾ അദ്ദേഹം അവിടെത്തെന്ന നോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു. കുറച്ചുനേരംകൂടി ശിശിരപ്പും ആളുകൾ ഒന്നാന്നായി ഒഴിവേക്കുന്നതാണി. അപ്പുണ്ടാണോ നടവിൽ നിന്നിരുന്ന ആൾ വെളിപ്പെട്ടു്. ഇടിയേറു കരിഞ്ഞെ കരിവന്മഖപാലെ ഒരു സത്പം അധാരം തുപ്പവെക്കുതിയും, ചേള്ളാഗോഡ്ദികളും രാജക്കമാരൻറെ ദേഹിക്കു് വിനോദവിഷയമായും തനിന്റെ. ഈ സമാർത്ഥത്തിൽ ഉസ്താൻവാൻ അവിടെ ആഗതനായി. താൻ വിസ്മയങ്ങളാട നോക്കിനില്ക്കുന്ന ആ സത്പം ഒരു ഗ്രൂപ്പമണ്ണനാണോ ഉസ്താനിയും നീനിലെ നീണ്ടപ്പും അദ്ദേഹത്തിനോ ഓന്നാക്കിയും. അതു സംഭാവനയിലൂം കണ്ണുകൂടിയും. “ഈ മനസ്സുനെ താൻ ആല്ലോ ദിനിമന്ത്രിരത്തിലെവച്ചുണ്ടാണോ കണ്ടതു്” എന്ന ഉസ്താൻവാൻ തുടന്ന പ്രോഡം രാജക്കമാരൻ ഉൽക്കുന്നിതനായി. ഇംഗ്ലാൻഡ് തിലോത്തമയപ്പറ്റി വല്ലതും അറിയാമായിരിക്കുമോഎന്ന ശക്കയേഒട “എന്നാണോ ഇംഗ്ലാൻഡെചേരും?” എന്നോ അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

ഉസ്താൻവാൻ വള്ളക്കെയയികം പണിപ്പെട്ടിട്ടു് “ഒരു പതി വില്ലാമില്ലാജൻ” എന്നോ ഉച്ചരിച്ചു.

“തുപം പോലെ തന്ന നാമവും വികുതം!”

“സ്പരശം അഞ്ചിനെതന്നെന്നു്”

“എന്നാൽ, എന്നിക്കു് ഈ മനസ്സുനോടു് കുറച്ചു സംസംബന്ധാൽ കൊള്ളാമെന്നാണെന്നു്.”

“ആവാമല്ലോ” എന്ന് സമർത്തിച്ചു് ഉള്ളാൻവാൻ ഉടനെ ആഴ്ച അയച്ചു് ദിരുജനെ അവിടെ വരുത്തി.

ജഗത്സിംഹനേയും പട്ടാണിവർദ്ധത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാളായിട്ടാണു് ദിരുജൻ ഗണിച്ചതു്. തനിക്കു് വല്ല ആ പത്രം ഉണ്ടായെങ്കിൽ മോ എന്ന ദേത്താൽ കമാരൻറെ ഏതു ചോദ്യത്തെയും ആയാൾ ശക്കയോടെ അവിച്ചു്, ക്കു മാത്രാവനം കൊണ്ടുമാറ്റും കാഞ്ഞും കൂഴിച്ചതുടങ്ങി. വിപ്പി തത്തേതയും ഭീതപ്രതോജ്ഞം കണ്ടു്, ആവാമെക്കിൽ, കു രേ ചിരിക്കവാൻമാത്രമേ ആയാളിൽനിന്നു് വക കിട്ടുക യുള്ളിവെന്നു് രാജകുമാരൻ അറിഞ്ഞു് നിരാഗനായി. ശ്വേതിക്കിഴവാൻവേണ്ടി സാന്തപ്പണമുഖ്യവകം ഓരോന്നു് ചോ ദിച്ചിട്ടും ഫലമുണ്ടായില്ല.

‘തൊൻ പാവമാണു്; തൊൻ അടിമയാണു്; എ നേ കൊല്ലുക്കേതേ! എന്നേ തല്ലുക്കേതേ! എന്നിൽ കനി യേണുകേ! എന്നേ രക്ഷിക്കേണമേ!’—എന്നിങ്ങനെയുണ്ടു് എല്ലോ ചോദ്യത്തിനും ആയാളിടെ പ്രതിസ്ഥാപി.

ഒരു മുസ്ലിംമത്രഗമം ആയാളിടെ കൈക്കീൽ കു സംകയാൽ, “അക്കു് ബ്രാഹ്മണനായിരുന്നിട്ടും എത്രുകൊണ്ടാണു് ഈ ചുമ്പുകും വായിക്കുന്നതു്?” എന്ന് ജഗത്സിംഹൻ ചോദിച്ചു.

“അല്ലോ, തൊൻഈ പ്രേപ്പാർഡി ബ്രാഹ്മണനല്ലോ. എന്നെ മുസ്ലിംമാനാക്കി.”

“ഗിരിമദ്ദിരത്തിൽ അങ്ങയുടെ കുട്ടകാരേയോ?”

“എല്ലോ ബ്രാഹ്മണനരേയും മതം മാറ്റി, കുറാൻവായിപ്പിച്ചു്, നേയംചുംബക്കി.”

ଜଗତୁଳୀଙ୍କ ଉନ୍ନାନ୍ତିରେ ଥିବାକୁ ଦେଖି
ଦେଇବ ହେଲା ଗୋକ୍ରି.

“ଶତିଯାଣୀ” ହୁଏ ଯାଏ ପରିଷତ୍ତରୁଁ. ଶିଶ୍ରୀଙ୍କ ମା
ତ୍ରମାଣୀ” ସତ୍ରରେ. ଅତିରେ ପ୍ରାଣିକାଯି ପ୍ରତିକା
କେଳିଥିଲୁଗୁଡ଼ିଟ ଧରିମାଣୀ” — ଏଣ୍ଠି ଉନ୍ନାନ୍ତି
ବାନ୍ତି ଅକ୍ଷସ୍ତ୍ରୀଯାଯି ପରିଷତ୍ତରୁ.

“ତୁ ଓକାଟିକିଲୁଗୋଯିତା ମରିଛି ବନ୍ଦର କାହିଁ
ଏବେଳାଯି?” ଏଣ୍ଠି କମାରନ୍ତି ଲିଙ୍ଗଗୋଟ ଚୋପ୍ରାଂ ତ
ବନ୍ଦର.

“ଆଜିରାମାପାମି ଛାଇଛୁଟିପ୍ରାଣି.”

“ବିଶ୍ଵରୁଷିଂଧରୋ?”

“ନବାବିରେ କଲ୍ପନାଯାନ୍ ଆଫକ୍ରମତେତ କିମ୍ବତ
ରହି କେବାନ୍.”

“ସତ୍ରମାଣୀ ହୁଅ” ଏଣ୍ଠି ଲୋହାଯିତେକଷଣ
ନାଯି କମାରନ୍ତି ଉନ୍ନାନ୍ତିରେ ଚୋପିଥିଲୁ.

“ଆବେତଃ ରାଜ୍ୟରେ ଯତିନିଙ୍କ ବିଶ୍ଵରୁଷିଂଧର
ଯମାର୍ହମଂ ଶିକ୍ଷିତ୍ତିଥିଲୁ” ଏଣ୍ଠି ଉନ୍ନାନ୍ତି ନିର୍ମଳକାହାର, ମ
ରପଟି କେବାଟିରା.

“ନିକାଳିଟିରେ ଆଜିରାବାଟିକିରେଯା?”

“ଏବେଳାର ଆଜିରା ପ୍ରାଯତନିଙ୍କ ପ୍ରତିକୁଳମାତ୍ରିକୁ.”

କ୍ରୂଷ୍ୟାକାରିତାକାରୀ ଜଗତୁଳୀଙ୍କ ଦ୍ଵାରା
ନିର୍ମଳକାହାର ସମିତିରେ ଥିଲା. ଆତିଲିଟିଯୁକ୍ତ ଲିଙ୍ଗଗ
ରେ ଅକରବାନ୍ତି ଉନ୍ନାନ୍ତିରେ ଶୁଭିଥିଲୁ. ଆପ୍ରାଦି
କମାରନ୍ତି ଆହାରାକୁ ପିଲିଥିଲା ନିର୍ମଳି “ବିମଳ ଏବିଦିଲୁ?”
ଏଣ୍ଠି ଚୋପିଥିଲୁ.

“നവശവിന്റെ വെപ്പുട്ടിയാണ്” ഇപ്പോൾ വിമല്. ”

“അതെങ്കാം?” എന്ന് ഇടിമിനാലൊരു നോട്ട് തേരാട്ടെ ഇടിവെച്ചുംപോലെ കമാൻ ഉസ്സാനോട് ചോദിച്ചു.

ആ പട്ടാണിസൈന്യം മിപ്പൻ അപ്പോൾ ദിനോളം നോട്ട് പുറതേതക്കി പോകവാൻ ആജത്തേപിക്കയാണോയ തും. കമാൻ പിടിവിട്ടില്ല.

“തിലോത്തമരയാ?”

“അംഗീക്കം. നവശവിന്റെ അന്ത്യപൂർത്തിയൽ വെപ്പുട്ടിയായി സ്വീകരിക്കുന്നു..”

എങ്കായാവേശത്താൽ തന്നെത്താൻ മറന്ന്. ജന സ്വിംഗൻ ആ ബ്രൂഹമണിന് ഒരു താഴ്ക്കുട്ടത്തു. ഉസ്സാൻവാൻ അദ്ദേഹമാവനായി “ഒരാൾ വേദം രാജഭ്രതാർ” എന്ന് മദ്ദസ്പരശത്തിൽ പറഞ്ഞു.

“പിശാചിന്റെ ഭത്യനാണ നിങ്ങൾ” എന്ന കമാൻ ഗർജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് പീംഡിലേക്കു മലൻ. ദിനോളം, വഴിയേ ഉസ്സാൻവാനം അവിടെനിന്നു മറയുകയും ചെയ്തു.

ചുണിത്രം പരാധിനമായിട്ടും തിരിലോത്തമരയിൽ ജീവൻ നില്ക്കുന്നതെന്നോ! ഇതീനെപ്പറ്റി ഓരോത്താള്ളൽ” ശാകം നീറിനീറി കമാൻവാൻ നെത്തു പത്രചുത്തുക്കാം. അന്നു രാത്രിഛുവാൻ ആ കോപതാപംകലൻ ഉറങ്കിയില്ല. ഭരാതമാവായ കൂട്ടുവം എന്നു ഉസംഗത്തിലേണ്ട ഇപ്പോൾ തിരിലോത്തമരയുടെ വിധംരം! ജനസ്വിംഗന് ഇരു സമീക്ഷാവത്തായില്ല. അപ്പേരുതിന്റെ മനസ്സു പ

କରେନାହିଁ ଯାଏ ତୀମଲପୋଲେଯାଇ. ନିଅଲୁଗତି ଯାଏ ସପ୍ତରତ୍ନପ୍ରାଚୟ ଆଦେଶ ଓ ବିଠିତ୍ରକଣାଳି. ତ କେବଳ ଜୀବିତସଂହୃଦୟ ସମାଜ ଏବଂ ପ୍ରାଣୀବଲ୍ଲୁକ୍, ଶାଶ୍ଵତ ନାମରେ ବଶରୀଯାଇପୋଲୁବ! ଏହାନ୍ତିକିମ୍ ଆବଶ୍ୟକ ଜୀବିକଣଙ୍କ ପୋଲୁବ! ହୁଏ ବିଚାରତତିକଳିଟିଙ୍କ ଏହିପ୍ରେସରିକେଣ ଜ୍ଞାନତିକଳିଙ୍କ ତଥା ମନ୍ଦିରିଙ୍କ ପିଲ୍ଲାବିକଣ ଯାଏ ଆଦେଶ ମରନ୍ତିଙ୍କିମ୍ କଢିଅଛିପ୍ରାଚ୍. ତଥାରେ ମରନ୍ତିଙ୍କିଲ ଯନ୍ତରିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ୍ର ତାଙ୍କ ସତ୍ତା କେତିପୁରୁଷଙ୍କ ଏବଂ କୁର୍ବା ତଥା ବନ୍ଦ ତିଳିଯାଙ୍କ—ତଥାରେ ପରିତ୍ରଳବ୍ୟା ପାରି ପୁଣ୍ୟମାଯ ପ୍ରେମତରିଙ୍କ ପାତ୍ରମାଯି ବିଜ୍ଞାନଙ୍କ ଏବଂ ଜୀବିବିଶ୍ଵରମଂ ପରାମ୍ରାଗ୍ରହ୍ୟାଯାଙ୍କ—ଶାଲିଜାତନାଯ କ୍ଷେତ୍ରିଯଙ୍କ ଅରତ୍ର ଏକାକିରେ ପେରାଇକଣ! ଏହାଙ୍କ, ଏ ବସନ୍ତମଧ୍ୟ ଏବଂ ଅରମଣ୍ଡଳେର ଅରକର୍ତ୍ତବ୍ୟାତ୍ମକ ନିରାକାଶ କାଳପୁରେ ମରନ୍ତିଙ୍କଟି କଢିବ୍ରାତ୍. ମନ୍ଦିର ବେହୁବେହୁ ଜଗତିଳିଙ୍କରେ ଉତ୍ସାହକାଳେହିଲ୍ଲାଙ୍କ ତହରେପୋଯି. ଏବଂ ତହରୁପ୍ରତିକ ପଲାପ୍ରତିକାଯାଯପ୍ରାରଂ ଆଦେଶ ଏବଂ ତଥିଲ୍ଲାଙ୍କ ମରନ୍ତିଙ୍କି.

କେବଳ ପୁରୁଷ. ଜଗତିଳିଙ୍କ ବେହୁନିଲତର୍କ ବ୍ୟାହିପାକିଲୁହିଯାଇ ଗୋଟିଏବେଳେ ଲବନ୍ଦକିଟକଣ କାହାପରାପରାକରିଲ୍ଲାଙ୍କ ଆଦେଶ ମରନ୍ତିଙ୍କ ଅରପ୍ରାରଂ କେବଳ ରାଶ୍ରମାତ୍ମି ମାରିଯିବିକଣଙ୍କ.

ଏବଂ ଭୂଭାତତତିକ ଉନ୍ନୟାନୀବାର୍ଦ୍ଦ ବନ୍ଦ ରହିଥିଲୁଗନ୍ତର୍କ ରାଜୁକରାତରଙ୍କ କେତ୍ରିତ କାନ୍ଦିତର୍କ. ବିମଲାଯୁଦ କ ରତ୍ନାଙ୍କାର୍ତ୍ତ. ବିମଲାଯୁଦ ତିରଲାତମର୍ଯ୍ୟ କାଳ୍ପନାକର ଆନନ୍ଦପୁରତତିଲାବଣିଙ୍କରେପ୍ରାରଂ ଜଗତିଳିଙ୍କିର୍କାରୀ

ବନ୍ଧୁରାବୁଣୀ ଏତେ କହାପତାପଣେଷେ ପେଡ଼ିଫ୍ଲାଣ୍ଟ୍‌ ହୁତ ପରେ ଏତେ ଏହାତ୍ମତ୍ ଉନ୍ନାଳ୍ କୋଟିକ୍ଷାତିକଣାତୁଁ. ଐ ଫ୍ଲୋର ଅଙ୍ଗରେଁଠିଂ କମାରେ ଅଗିଲେତୁକାଫିଲେତିରିକିକେ ଯାଇ ହୁଣି ଏହାତେତାଟୁତ୍ତିରୁଁ କୋଟିକ୍ଷାମେଣ୍ଣାଯି. ମନୋ ପ୍ରସାରତାରେ ଲିନାମ୍ବିଟାଣ୍ଟ୍ କମାରେରେର ଅପ୍ରେଆଫ୍ ତେତ କିଟପ୍ଲ୍ୟୁଁ ଏଗାରିଲେଟ୍ ହୁଏ ଏହାତେତିକିନ୍ତୁ ମରପଟି ବୈକଣେରାଙ୍କ କିଟିକାରୀ ମରି ଏଗାପରିଣାମ୍ବୁଁ ଉନ୍ନାଳ୍ ବାଲ୍ ଉଠିଲ୍ ପୋଅଯି.

ଜଗତସିଂହଙ୍କ କରୁତ ତୁଳନା ଯାଇଛୁ. ଅତିକର ଆପ୍ରେଆଫ୍ ତେବେଳେ ଲ୍ୟୋକଲିକରେ ଚର୍ଚା. ହୁଏ ଏହାତେତି କେବେଳାପୋରିଲେ ତଳେର ପ୍ଲଟରେତେଇୟାଂ ଡମିଲ୍ୟୁପିକ୍ସ ବାଲ୍ କାଫିଲେତାରେ ଏହାତୁ ଅଶ୍ଵାସମାନେବେ ଏଗା ଆପ୍ରେମତିକିନ୍ତୁ ଦେବାଣି.

ତିଲୋତମରେ ପିଲ୍ଲାରିକଣାତିକାଣ୍ଟ୍ ପିଲେନ୍ୟ ଜୀବ ପରିଗ୍ରହମାଂ. ହୁଣି ଅବଶ୍ରମିତିରୁଁ ତଣିକଣ୍ଠେ ଯାତୋଇ ବିଚାରବୁମିଲ୍ଲେଣ୍ଟ୍ ଆପ୍ରେମାଂ ଉଠିଥୁଁ. “କେବେ ବରେ ଏତେ ମଲିନବିଗ୍ରହମାଂ ଏଗିକଣ୍ଠେ ହୁଣି କାହାରେବୁଁ ବର୍ଣ୍ଣାକୁ ଅଣନ୍ତିରୁଁ ଅଗନ୍ତୁ ଗୁମ୍ଫିକେଣ୍ଟରେ!” ଏଗାଣ୍ଟ୍ ଆପ୍ରେ ମାଂ ପ୍ରାତିମିକାଇୟାଂ ଚେଷ୍ଟୁ.

ବୈକଣେରମାଯକ୍ଲୋର୍ ଉନ୍ନାଳ୍ବାଲ୍ ଅବିରତ ବାଣୀ. ବିମଲରୁଟେ ଏହାତେତିକିନ୍ତୁ ଜଗତସିଂହଙ୍କ ଆପ୍ରେଆଫ୍ ଫେରିମାଂ ମରପଟି କରିଛୁବେତ୍ତିକୁଣ୍ଟକୁଁ. “ନିଜରୁକଣ୍ଠେ କେତୁକେତୁ ଉଣ୍ଣାଣିରିକିଲେ ତେତାବିକର ଅଗନ୍ତୁଗମିତ୍ତୁଁ ପରିତ୍ରଣାଯାଇକୁଁ” ଏଗା ମାତ୍ରମାଣ୍ଟ୍ ଏତେ ମରପଟି.

ଏହାତ୍ମବାସିତ୍ତୁକେବେଳେକୀନ୍ତୁ “ହୁତ ନିତ୍ୟକଣୋ ଅଣନ୍ତିରୁଁ!” ଏଗାଣ୍ଟ୍ ଉନ୍ନାଳ୍ବାଲ୍ ଏହାପିତ୍ତୁ.

കല്ലുവാനെക്കാൾ മുഖംസന്ത്രിഷ്ടം താൻ.”

“കുരമായിട്ടാണോ പട്ടാൺികൾ അങ്ങയുടെ കും
ആത്മിക ഇടപെട്ടതു്?”

“എൻ്റെ സ്വന്തം കാർത്തമല്ലോ താൻ പറയുന്നതു്.
ബന്ധനസ്ഥാന ഇതിലധികാരിച്ചാരമായി അത്ഭുതിക്കുക—
ശത്രുവിന്റെ ജീവനെ ഇതിലധികം ദ്രോഹത്തോടെ ര
ക്ഷിക്കുക—മറ്റാണം ചെയ്യുന്നതല്ലോന്തൊന്തു് തുതപ്പതെ
തയ്യാറാട്ടു നിങ്ങളെ പ്രശംസിക്കുന്നുണ്ടോ. എന്നിനാണോ
നിങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ എന്നെ അധികമധികം കഠല്ലേള്ളു
തുന്നതു്?”

“ആപത്തിനെ ആരാനം സ്വയം ചെന്ന വരിക്കു
ം ദിനോഡി. അതു് യഥാക്രിലം സ്വയം അണിത്തുകൊള്ളു
മല്ലോ.”

“ഈ സ്ഥിതിയിൽ എനിക്കു് ഈ തല്ലുത്തെക്കാൾ
നല്ലതു് ആ കല്ലറയാണോ.”

“കല്ലറയെക്കാൾ ഒല്ലാർത്ഥരഹായ സ്ഥാനത്തെക്കു്
മനസ്സുനെ എത്തിക്കുവാൻ ഭർഭാഗ്രയ്തിനു് ശക്തിയു
ണ്ടോ.”

“കല്ലുവാൻ എനിക്കു് ശാസ്യനല്ലുക്കിൽ കൊല്ല
അഛിയുടെ വാദം എനിക്കു് അന്നറഹമാണോ.”

“അങ്ങു് കരുതപ്പില്ലാതെ വല്ലതുമങ്ങു് പറഞ്ഞുവി
ക്കതു്. പട്ടാൺികൾ വെറും വാഗചീത്തുമാരല്ല.
താൻ ഭീഷണിക്കാണു് ഇളുകന്നവനമല്ലു്.”

“എന്നിനാണോ ഈ മിച്ചാണായണോ? നാമിയവ
രംപരാലും നല്ലവിന്നും അറിയും. താൻ അങ്ങയേഴ്യേ,
അംഗം

അങ്ങളും സ്കോന്റേയോ പരിക്ഷിച്ചു നോക്കേണ്ടതില്ല. തൊൻ
ഹപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നത് കൂലുവാൻറെ അ
ജതായ അങ്ങഡയെ അറിയിക്കുവാനായിട്ടാണ്.”

“എന്തെന്നതു?”

“പട്ടാണികളിൽ രാജപുത്രനായം പരസ്യരം ചെംത
തിനില്ലെന്നതുകൊണ്ട് ഇതുകുടക്കിം നാഗദേ ഉണ്ടാകയു
ള്ള. ദരീസ്സയെ അധിനമാക്കി സെപ്പരമായി വാഴാമെ
നും മകിലവകുവത്തി വിചാരിക്കുവേണ്ടം. മകില
ബലം തൈദരം അറിയുന്നതുതന്നെ. പ്രക്ഷേ, ഒട്ടനാളേ
ക്കും ദരീസ്സയെ മകിലവസെന്നുത്തിനും പിടിച്ചടക്കിനി
ത്രവാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കാം. വിണ്ടം തൈദരം അതും കീഴ
ടക്കിം. ഇക്കിടനെ ഇതിനും ഉണ്ടായിട്ടാണല്ലോ. പ
ട്ടാണികൾ, ഒട്ടകതെത തേൻവരുമാണോ, ദരീസ്സയുംവേണ്ടി
എന്തിന്തുകൊണ്ടുണ്ടോ. ഇതു രാജും തൈദരം വിചുക
യില്ല. അതുകൊണ്ട് സാമമാണോ” നമ്മക്കു നല്ലതും. ദ
രീസ്സയിൽനിന്നും മകിലവസെന്നും. ഒഴിയുന്നതായാൽ വെ
ക്കാളുത്തിൽനിന്നും തൈദരം മാറിയേക്കാം. അങ്ങിനെ
നാം തമിൽ ഇണങ്ങുന്നതാണോ” ഇണം. രാജപുത്രനാ
ങ്ങളും പട്ടാണികളുടെയും രക്തംകൊണ്ട് എന്തിനി
ങ്ങിനെ ഭേദിയെ നശിപ്പിക്കുന്നോ.”

“ഇക്കാൽം എന്നോടെന്തിനെ പറയുന്നു? മാനസി
മമഹാരാജാവിനെ അറിയിച്ചുക്കൂടും.”

“പട്ടാണികൾ അങ്ങഡയെ വധിച്ചിരിക്കുന്നവന്നു
കേട്ട് മാനസിംഖാൻറെ മനസ്സും ഹപ്പോൾ സ്വന്ധമല്ല
തിരിക്കുവാണോ. അങ്ങളും തൈദരം കെത്തും വധിക്ക
യാണെങ്കിൽ, എല്ലാം നന്ദയിൽ കലാശിക്കണം.”

“മഹാരാജാവിനു വിശ്വാസമുണ്ടാക്കബാൻ എന്ന് എഴുത്തു പോരെയോ?”

“എഴുത്തുകൊണ്ട് കാഞ്ചുമൊന്നും വേണ്ടപോലെയുാകയില്ല. സസ്യിയുടെ പൂർഖലക്ഷ്മായി അങ്ങങ്ങളെ മുക്തനാക്കിയോരും മാനസിംഹൻ പ്രസാദിക്കണം. തെങ്ങങ്ങൾ ദാഡി ബലം അക്ക് നല്കുവണ്ണും അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. തെങ്ങങ്ങളെ കുറിച്ച് അക്ക് നേരിട്ടുചെന്നു പറയുന്നോരും മാനസിംഹൻ വഴിപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യും.”

“എന്നുറ അപ്പുനെ കാണാവാൻ നിങ്ങൾ എന്നു അയക്കുന്നതായാൽ അതിൽ എനിക്കു സംഭവാശ്വരമെയുള്ളൂ.”

“സസ്യിനും നിഷ്ഠപ്പലമാക്കുന്നതായാൽ അക്ക് ഹം കേംട്ടയിൽ തിരിയെ വന്നുകൊള്ളാമെന്ന് പ്രതിജ്ഞയാണും. പ്രതിജ്ഞയാലംഘനം രാജപുത്രൻ ചെയ്യാണെല്ലുനു തെങ്ങപറങ്കി അറിയാം.”

“അപ്പുനെ കണ്ടു് തോൻ മടക്കിവന്നുകൊള്ളാം. എന്നാൽ; അംഗീഡൈരെതു സസ്യിക്കായി പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന തിനും എനിക്കു അധികാരമില്ല. നിങ്ങൾ പറഞ്ഞെങ്കിൽ തോൻ അവിടെ അറിയിക്കുമെന്നല്ലാതെ അങ്ങിനെ ചെയ്യുമെന്നു് തോൻ വാദിക്കുകയില്ല. അതിനും, ചക്രവർത്തിയുടെ ഹം ത്രേണു് അധികാരമില്ല.”

“അങ്ങിനെയാണുകിൽ അങ്ങേക്കു മോചനത്തിനു് വഴിയില്ല.”

“തോൻ ബഖുനായാലും വിശ്വകരനായാലും ചക്രവർത്തിക്കു് അതു സാരമില്ല. എന്നെന്നപ്പോലെ എത്രയെത്രയോ പേര് തിരുമനസ്സിലെ ത്രേവസ്ത്രത്തിലുണ്ടു്.”

“സംസ്ഥികാത്തിൽ: മുതനായി നിഡയാഗിക്കാമെ നാവുച്ചാണ്” അങ്ങായെ ഇവിടെ ഇത്യും മാനിച്ചുപോ ന്നത്. അതു തെററക്കൊണ്ട് കല്ലുവാൻറെ ഭാവം ഈ നി മഹിയേക്കും.”

“എന്ന കല്ലറയിലേക്കു തള്ളിയേക്കുകയെന്ന് ഞൊൻ ഇതിന്റെയേ പരബ്രഹ്മയെ?”

“അതുംകൊണ്ട് കല്ലുവാൻ രൂപനാകകയില്ല.”

“എന്നാൽ, വീരേന്ത്രസിംഹനെ അനന്ദമിച്ചു കൊം.”

“കല്ലുവാൻറെ ആളുള്ള എന്നെന്നും അങ്ങേക്കും” ഉം നെന്നേക്കിടക്കാം” എന്ന പരബ്രഹ്മ ഉസ്താൻവാൻ ആ മരി യിൽനിന്നു മാറി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞെള്ളും നാലു ടെന്മാ മോട്ടുക്കി ഒരു ഉപസേനാനി ശാവിടെ പ്രവേശിച്ചു.

“എന്നാണു കാത്തും?” എന്ന് ജഗത്സിംഹൻഡോ ചിച്ചു.

“അങ്ങായെ വേരെ സ്ഥലത്തെക്കും” മാറരണ്ണം.”

അതിനുംതാൻ തയ്യാറാണെന്നു എററകൊണ്ട് ആ ഉദ്ദ്രാഗന്ധനെ ആ രാജുകമാരണ്ണ അനന്ദമിച്ചു.

വത്തിമുന്നാം അദ്ദുർബാധം.

കല്ലുവാൻറെ ആട്ടത്തിങ്ങനാളായി. സർവ്വത അലക്കാരസമുദ്ധവും വിനോദബുദ്ധിലവുമായിത്തീർന്ന്. ആ മധ്യാസ്വവത്തിൽ ഏവരും ആളുംചുണ്ണംരായി. കോലാ മലകളുടുമലമാശിട്ടുണ്ടെ കോട്ടക്കുള്ളുകളും രിടവുമില്ല.

സപ്രൂଣവിധാനത്തിൽ അനും ഏവങ്ങംസ്വത്തുരാണും
ഏവങ്ങം മദാലസർ.

விமலாஷ் அ.ஈ் ஸ்ரீராமகிருஷ்ணயாயி. பக்கி
வுட்டனினிடத்திற் மழுவியெணபோலெ அவர்கள் அவி
ட யமாகாமங் ஸனுவிதி. அவழ்க்க எது கொங்குமா
ய திருச்செவுகொள்ளு, வெள்ளுக்கமாக துபஸ
யத்துகொள்ளு, அவழ்க்க ஒவர் அரபூர் குடும்பத்தில்
போலெ தீக்கரையெண்ண வாணுவங் அதுக்கு காளாயிவு
கூடியு.

അന്തിമചുരത്തിൽ ഒരേ മറി മാത്രമേ അനും അല്ല
ക്കാരധിനമായിരുന്നുള്ളൂ. പാതി, മറ്റായം അറിയാം
തെ വിമല, അതിനുംതുണ്ടിൽ കടന്നു. ഒരു ചെറുവിള്ളുകൾ
അവിടെ മങ്ങി മങ്ങിക്കാത്തുനണ്ടു്. മുടിപ്പുത്തച്ചുകൊണ്ടു്
അവിടെ കുട്ടിലിഡേൽ കിടക്കുന്നതു് തിലോത്തുയ്യാ
ൻ. വിമല വിളിച്ചുപോരും അവർ ചുഴുന്നേറ്റു. ഏ
നാൽ ഒന്നു മിണ്ടുവാൻ ആളുംഡില്ല. വിവരങ്ങാം വിവ
ശ്വാസയി അവർ എറാവും ദയനിയയായും തനിന്തിഭി
ക്കുന്നു. ചേലയും കുന്തലും അഴിന്തുപാത്തു് മുഴിന്തു
വിതരിക്കിടക്കുന്നു. ക്രൂഷ്ണങ്ങളോന്നും ദേഹത്തിലില്ല.

“திலோத்தமே, நீ ஏனுவது எனா. மினங்கள் ஒன்று ஏன் விசை வோடியு.

“എനിക്ഷേ” ഇനി ഒന്നും പറയുവാനില്ല.

ஸ்ரீ, கேட்டபோதும் திலைத்தும் கிருக்கியான்னும் விமல அவர்களும் அவசியம் பூட்டுவது என்று நீண்ட நெரத்திலிருக்கின்றன.

വിമല:—ഹൈക്കിനെ കരഞ്ഞുകരഞ്ഞുകൊണ്ട് എത്രക്കാ
ലഭ്യതക്കു ഹൗ കൂദാശം സംസ്ഥാക്കണം?

തിലോൾ—ഹനി എന്നാണ് സമാക്ഷവാൻ? ഹത്തും
നാടു സമാച്ചതിലാണ് അത്തിനാ!

വിമല: വാവിട്ടു കരഞ്ഞുപോയി. ദേക്കം, ഒരു
നേട്ടവിഷ്ട്ടിനിടയിൽ “ഹനി ഹനം രാത്രിച്ചയാ?” എ
നാം അവർ ചോദിച്ചു.

വിമലയുടെ വിശ്രദിക്കേണ്ട തിരഞ്ഞെടുത്ത വെറു
പ്പോടു നേരുക്കിക്കൊണ്ട് “വരുന്നതൊക്കെ വരട്ട്”എ
നാം നിർമ്മിണ്ണായി മരപടി കൊടുത്തു.

വിമല: - “മകളേ, ആ കല്ലുവുനെ നീ അറിയുകയില്ല.
തനിക്കു വേരെ ജോലികൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊ
ണ്ടാം നമ്മുടെ വിരിയട്ടുവും പഴകിതെളളിയട്ടു
എന്ന് കരുതുകകൊണ്ടുമാണ് ആ തുറന്നു സമേം
ഹത്തുവരെ ബാധിക്കാതിരുന്നതു. ഹനം അവൻ ന
മരുളു വിടക്കുംില്ല. നമ്മുടെ പരിഗ്രാമംചാരിത്ര
തെരു നാം ആജ്ഞിവന്നാനെതു രക്ഷിക്കേണ്ടനാവ
മല്ല?”

“എന്നാൽ, നിങ്ങൾ എന്നാണ് ഹനം ഹൈക്കിനെ
ചുമത്തുതെള്ളിത്തു പറയ്ക്കുകിരിക്കുന്നതു.”

“എൻ്റെ ആഭരണങ്ങൾ മഴവൻ നീ കണ്ടിട്ടില്ല”
എന്ന പറത്തുകൊണ്ട് വിമല തെന്റെ വസ്ത്രത്തിനി
ടയിൽനിന്ന് നിശിത്തമായ ഒരു കുംാരം പുറത്തുനിന്നു
കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

“ഈതു ഹൈക്കിനെ കിട്ടി?”

“അഭിരാമസ്പാമി അശ്വമനിയുടെവലം അയച്ച തന്നു.”

തിലോത്തമ പിന്നെയോന്നം ചൊലിച്ചില്ല.

വിമല:—“നീ ആട്ടവർക്കം പാട്ടവാനം പോകാതെ ഈ വിനെത്തനെ കിടക്കാവാണാം എന്നും?”

“അതെ.”

“കല്ലുവാൻ ഈന്ന നിന്നെ വിട്ടുമോ?”

തിലോത്തമ വീണാം കരഞ്ഞുതുടങ്ങി.

വിമല:—“വെളുതെ കരഞ്ഞാതെ, ഞാൻ പറയുന്നതു കേരംകും. രക്ഷാമാർഗ്ഗം ഞാൻ കബിഞ്ചതീടുണ്ട്. ഈതാ ഈ മോതിരം കൈയിലിരിക്കുടെ. ഈന്ന തെരെ മറോസ്യവത്തിൽ ആക്കം ഈവിടെ ഇഷ്ടം പോലെ സാങ്കേതികാം. അൻഡലരാത്രിവരെ കല്ലു വാൻ ഇങ്ങോട്ട് വരാതെ ഞാൻ നോക്കിക്കൊ ഇഴാം. പാതിരാവായാൽ നീ ഈ അന്തഃചുരുതി നീറ പ്രാഹല്യദശത്തു ചെല്ലുണ്ട്. അവിടെ ഒരാം ഇതുപോലെ മററാണ മോതിരാ നിന്നെ കാണിക്കാം. അഭിരാമസ്പാമിയുടെ പാപ്പിടത്തിൽ നിന്നെങ്കുടി കൊണ്ടുപോകണമെന്ന് പറഞ്ഞെതു ക്കുക. അവൻ അങ്ങിനെ ചെയ്യും.”

തിലോത്തമ ഇതു് അഭ്യർത്ഥനാടെ കേടു. അവിചാരിതമായിണ്ടായ ആ ആമോദപ്രധാനത്തിൽനിന്നുണ്ടായ നിലയ്ക്കു നിന്ത്രുവാൻ അവർക്കു് ട്രിട പണിപ്പുണ്ടെന്നിവനു.

“ഈ മോതിരം നിക്കുംകു് എങ്ങിനെ കിട്ടി?”

“അങ്കാർഗ്ഗം ഞാൻ വഴിയേ പറയാം. ഞാൻ പ

റഞ്ഞതുറപ്പോലെ നീ നടക്കികമാത്രം ഇപ്പോൾ ചെയ്യാൻ
മതി.”

“നിങ്ങളുടെ സമിതിയോ?”

“നീ അഡിൽ പേടിക്കണം; എങ്ങിനെയെ
കിലും നാളു രാവിലെ തൊൻ അവിടെ എത്തി
ക്കൊള്ളിയാം.”

പലനാട്ടുവെയ് തിലോത്തമയിൽനിന്ന് വേർപ്പെട്ടോരു എ പ്രസാദം ഇപ്പോൾ അവളിൽ നിന്നോണിൽ മാറ്റി. അതു് വിമലയുടു് ആരധപാസം നാക്കി. അതു് പറയുമ്പോൾ വിമലയുടെ കണ്ണം ഇടരുകയും നേത്രം അഞ്ചുണ്ണമാകയും ചെയ്തു.

പേരുക്കവാൻ തിരിതെ വിമലയൈ തിലോംതുമ തച്ചുത്തുകൊണ്ടു “നമ്മുടെ ബന്ധുവിത്രങ്ങളുടെ സ്ഥിതി എന്നാണ്?” എന്ന് പ്രോഡിച്ചു. ജഗത്സിംഹഗോകർണ്ണ എന്ന് മുഴു പ്രാഭുവാം എന്ന് വിമലയും മനസ്സിലായി.

“രാജകുമാരൻ ഇത് കൊടുക്കിയിൽത്തന്നെയുണ്ട്. അംഗമയത്തിന് സ്വവംതന്നെ.”

ତିଲେଣତମ ପିଳାଯେଣାଙ୍କ ହୋଲିଛିଲୁ. ଯିମଳ ଗନ୍ଧକୁଟିଯୁଂ ହୁଅବିଛିଲୁ ଅବିଜେଣକିଙ୍କ ହୋଇ.

விமல போய்திற்புள்ளென திலோதமயை எடு
பயங் வின்றாக்கத்தைப்பூர்த்தி செய்கிறதோயாயி. விமலயூசு த
நிலுஞ்சி வாஸல்புத்தைப்பூர்த்தி அவர்க்கீ “ ஏதுக்கெடு
உத்திடு மதியாகிலூ. பின்ன அவர்க்கீ ” ரிரிம
விரைத்தைப்பூர்த்தி விசாரணைக்காயி. அவழகென அங்கில்
ஏவிட? அது கொடுக்காம் ஏதுபடிகென்காயி? ஏனை விச
ாரன்தாக் கொடுக்காமீக் கொடுக்காம் வாத்து. அங்கறாம் அவ

ഈടെ മനസ്സും ജഗത്സിംഹനിലേക്ക് പാതയു. “അംഗേഡി
യാം ഇപ്പോൾ യീരു സമിതിയിലാണ്? എനിക്കുംവ
ണ്ണിയാണല്ലോ അംഗേഡിയാം ഇങ്ങിനെ കഴുതിലായതു്. അംഗേഡി
കാരാറുമാരത്തിലായിരിക്കുമോ? അവിടെ അ
ംഗേഡിയാം സക്കട്ടെപ്പട്ടനാണായിരിക്കുമോ? അംഗേഡിയാരത്തിന
വല്ല ഉപകാരവും ചെയ്യുവാൻ എനിക്ക് കഴിയുമോ?
അംഗേഡിയാം എന്നെന്ന മറന്തിരിക്കുമോ? തൊൻ ഇരു ഭജ്ഞ
ഞ്ഞു അന്തഃചുരുത്തിൽ കട്ടക്കുകകാണ്ടു് എന്നു ജീവി
തംഭുദ്ധിചുപോയിയെന്ന വിചാരിച്ചു് എന്നെന്ന അംഗേഡി
ബയുത്തിരിക്കുമോ? ഇല്ലാ, ഇല്ലാ, എന്നെന്ന മറക്കുകയോ
വെള്ളക്കുഡാ ചെയ്യുന്ന ആളുല്ലാ ആ ദയാലു. അംഗേഡി
തെത്തേപ്പോലെ തൊന്നം ബന്ധനത്തിലായി എന്നല്ലെങ്കിലും
ഈ. അതിൽ എനിഞ്ചുന്നാണു് അപരാധം. അമാവാ
അംഗേഡിയാം കോപികയാണെങ്കിൽ തൊൻ കുല്ലുകൾ വിശാ
കരയും. എനിട്ടും പ്രസാദിച്ചില്ലെങ്കിൽ തൊൻ അംഗേ
ദിയാം കണ്ടു നില്ക്കുവെ അശനിയിൽ ചാട്ടം. എനിക്ക് അ
ംഗേഡിയെത്തെയെന്നപോലെ അംഗേഡിയാരത്തിനു എന്നിലും സ
ന്മുഖ്യമായ പ്രമുഖതയുകൊണ്ടു് അംഗേഡിയാം എന്നെന്ന ഒ^ഒ
ന്നെകൊണ്ടും നിരാകരിക്കായില്ല. തൊൻ ഇനിഎന്നാണു് അ
ംഗേഡിയെത്തെക്കാണുക! അംഗേഡിയാംകാരാറുമാരത്തിലാണെങ്കിൽ
തൊൻ മാത്രം രക്ഷപ്പെട്ടുതുകൊണ്ടു് കാഞ്ഞുമെന്തു്? ഇല
മോതിരം കൊണ്ടു് തൊൻ അംഗേഡിയെത്തെ രക്ഷിച്ചാലോ?
അംഗേഡിയെത്തെ തൊൻ എങ്ങിനെ കാണാം. പടിക്കൽ എ^ഒ
ന്നു കാത്തുനില്ക്കുമെനു് വിമലപരണ്ഠ ആ ആർക്കു് ഇ
ക്കാഞ്ഞുത്തിൽ വല്ലതും ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമോ? കമാറബു

മുമ്പിൽ ചെന്നാൽ തൊൻ നശം വിട്ട് എങ്ങിനെയാണ് സംസാരിക്കുക.”

ഇങ്ങിനെ പല പല വിചാരങ്ങൾ തിലോത്തമ യിൽ തുടർന്നുടർന്നുണ്ടായി. നേരം പാതിരാവായപ്പോൾ അവർ പത്രക്കു എഴുന്നേറ്റുവനും പുത്രവനും. പരിപി തമ്മിലും ആ ഗതിയിൽ അവർ ദയാക്കുവായി. കാലുകൾ മുന്നോട്ട് നീങ്ങാതെ ഉണ്ടായി. അവർ മറിയിലേ ക്ഷതനെ തിരിത്തുവനും. അപ്പോഴേക്കും കൂട്ടുവാൻനു മുകളിൽ ആക്കരിച്ചുവെച്ചു. അപ്പോഴേക്കും അവിൽനിന്നും അവിലും വിച്ചു. ആ ദേശം അവക്കു മുന്നോട്ടുതുട്ടി. ദെഹത്തെ സവർഷകതിയും പ്രയോഗിച്ചു, മുറക്കുവിട്ടുകൊണ്ടും അവർ പുത്രവനും പ്രാരപ്പേശത്തെക്കാണ്ടി നടന്നു. ഒരു ക്രിയാർധം യോദ്ധുമാരുടെ വിധിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കും മുരിക്കിവിഷയമായില്ല. പട്ടി വാത് ഫൂട്ട് എത്തിയപ്പോൾ വിമല പരഞ്ഞതുപോലെ അവ എ കരാർ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. “കൈക്കു അടയാളമാതിരുംബണ്ടാ” എന്ന് അയാൾ ചെയ്യുംവാലുത്തിനും തിലോത്തമ ആ മോതിരം കാണിച്ചുകൊടുത്തു. “എൻ്റെ കുടുംബവന്നു” എന്ന് വിളിച്ചു് അയാൾ മുന്നോട്ടുന്നുണ്ടു്. ചെറും പാവക്കെപ്പോൾ അവരും തിലോത്തമ ചരിച്ചതു്. യോക്കാണ്ടു അവക്കു എ മനസ്സു തീരെ അന്തിമാണപ്പോൾ. ചുറവമുണ്ടി കോലാധിപത്യങ്ങളുണ്ടാണും അവക്കു എ ഇത്തിയങ്ങൾക്കു് വിഷയമായില്ല. യന്ത്രപ്രയോഗ സാരം നിർജ്ജീവവിത്രമെന്നപോലെ അവർ നീങ്ങുന്നിയാണു് അപ്പേണ്ടിംഗായതു്.

കോട കടന്ന് വെളിയിൽ എന്തിയപ്പോൾ ആ യു രോഗാമി പിന്തിരിഞ്ഞെന്നും “അമേ, നിങ്ങൾക്കു എങ്ങോട്ടാണ് പോകേണ്ടതു്” എന്ന ചോദിച്ചു.

അപ്പോഴേ തിലോത്തമ ഉണ്ടാക്കുന്നതു. താൻ എ വിശക്താണു്, എങ്കിനെയാണു് എന്ന് അവർക്കു അപ്പോൾ ഓക്കായിവനില്ല. സംഘരംക്കാണ്ടു് അവരും മി ചിത്രനിന്നാഡോയി. അവളുടെ മനസ്സിൽ വിമലയാവ ടെ, അഭിരാമസപാമിധാവട്ടു, താൻ തന്നെയാവട്ടു, അപ്പോഴില്ലോ.

“പറയു, എങ്ങോട്ടാണ് ചെല്ലേണ്ടതു്?” എന്ന് ആ ദേൻ തിട്ടക്കി.

തനിക്കു വല്ലതുമൊന്നു് പറഞ്ഞെന്ന കഴിയു എന്നാ ഒ തോന്തമാത്രം തിലോത്തമയ്ക്കാഡി. അതിന്റെ അവർ എഴുന്നു കും ഉച്ചരിച്ചു. അതു് എന്നുണ്ടെന്ന വിചാരം, പിന്നു അവർക്കുണ്ടായതുമില്ല. ‘ജഗത്തിം മൻ’ എന്ന ശബ്ദമാണു് ദേൻ കേട്ടതു്.

‘ജഗത്തിം മൻകാംഗരുമാതിലാണ്ടല്ലോ. അവിടെ ആത്മം കടന്നക്കുടെനെല്ലു ഉത്തരവു്?’ അതു ഞാൻ എ ന്തിനു വിചാരിക്കുന്നു. പറയുന്നിടത്തു നിന്നുണ്ടെന്നു എന്നും കൊണ്ടുവരുന്നു. മെന്നു സെസന്റ്രാധിപതെന്നു ഉത്തരവു തിരുക്കാണ്ടു് അതു ഞാൻ നടത്തിയേക്കാം.” എന്ന ആ ദേൻ വിചാരിച്ചിട്ടു് “അമേ, വതു്” എന്നു് വിച്ചിച്ചു് പിന്തിരിഞ്ഞു നടന്നു.

അവൻ വീണ്ടും കോടയ്ക്കുള്ളിലായി. കാരാറുമാ പരാത്തിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവരെ പാറാവുകാൻ ത

ടത്ത്. ഉസ്സാൻവാൻറെ മുദ്രമേംതിരം കണ്ണതോട്ടക്കുട്ട് അവൻ വഴിയൊഴിച്ചു മാറിനിനു.

കാരാഗ്രഹത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതോട്ടക്കുട്ടി തിലോ തമമയ്ക്കു, താൻവെചയുന്നാല്ലത്തനെനും ഓഷ്ഠ്യമാറായി. “ജന സ്ഥിംഗരാജകമാരൻ ഉറങ്ങുകയാണോ?” എന്ന ചോദ്യം അവിടെ ഒറപ്പുട്ടപ്പോഴോണു് അവർ ഉണ്ടായിരുന്നു. കാരാഗ്രഹത്തിൽ, കമാരൻറെ മുന്ദിലേക്കാണു് തന്നെന്ന ദി എന്ന അവർ അറിഞ്ഞു. തടവുമുറിയുടെ വാതി ഷ്ടീൽ എന്തി. ലജ്ജയാലും ശ്രദ്ധയാലും പിന്നെ അവർക്കു് മുന്നോട്ടു നീങ്ങുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവർ ആ വാതിലിനേൽക്കു് ചാന്ത്രാം അങ്ങിനെ നിന്നപോശായി.

ഈ നില്ലുകണ്ണപ്പും ഭടൻ ചൊടിച്ചു.

“താമസിക്കുവാൻ നേരമില്ല. അക്കത്തു കടക്കണി പ്പുക്കിൽ തിരിച്ചുവന്നേക്കാണു്.”

മഞ്ചിപോയേക്കാമെന്നാവെച്ചു് അതിനും അവർക്കു ഗ്രമിച്ചുനോക്കി. അംഗങ്ങലുണ്ടാനും അധിനമല്ലായ്ക്കാൽ അവർക്കു് അതിനും കഴിഞ്ഞില്ല. ഭടൻ ദേശ്പുപ്പടക്ക യാൽ അവർ എങ്കിനെയോ ഒന്നരണ്ടി മുന്നോട്ടുനീക്കി. അവർ ഇയിൽ മറിയുടെ ഉള്ളിലായി.

வதினால்ல அலைப்புால்.

ஒரியிக் கடன் ஜகஸி மன்ற முவங் பேஜிவி பயமாயதோட்குடி திலோதம நியைலாய்கி. தான் ஸ்ரீ சுப்பிரமண அவழகன் ரீரங் பூமரிலேசுக் காலதை. அதுபூர் ஆறாளிவசைஞ் ராஜகமான் அரித்திலை. அது காலத்தில் தன்ற முரியிலேசுக் கை ஸ்ரீயை வரவு கள்ளு அடுத்து அதுவுற்றுத்தாட கடிலிங்கிளை ஸ்ரீ வைரங் வாதலினாரிகை வெளி. தன்ற முரியிக் கடன் வைரங் தித்தியினேத் சாரினிலை அவதி ஸாக்ஷர்த் திலோதமயாளைங் அடுத்து அரியுக்கும் வெறு. ஹைவைக்கேயும் பேஜிக்கும் ஒரே க்ஷணத்தக்கு பரஸ்பரம் கொடுத்தது. அந்த க்ஷணத்தில் திலோதம அயோ துவியாக்கும் ஜகஸி மன்ற பிரைஞாட்டாங் வாண்டுக்கும் வெறு. முதுவழைத் தோட்டு பிரைமலூரத் தேஷ்வீரம் க்ஷாரியிக் காலக்கருத்து அக்ளி திரு பூர்மதேயாட நிறைவேஷ்யாயினிங்.

“ஏன், விரைவுஸி மன்ற புதுதையா?” எடு நாள் ஜகஸி மன்றக்கிளிங் அடுத்து ஸ்ரீ வைரங் பூர். ஹது “திலோதமயாட மாண்புகில் குறை தாங்கு போலெயாகி. கூலம் மின்டுவான் அவர்க் கூக்குத்து அலைப்புால் வெறு.

“நினைக்கு” எடுத்தாளிவிட காண்டு? ”—எடு நாள் “பிரைஞாடு வொழு.. ஹதிங் மாப்பி ஹஸ்.. புரை தூதை ஸ்ரீவூர் வட்டு புரைஞ்சாயி திலோதமயாடுதோட்டு. அவர்க்கு நில கிடாதெயாய்கி.

“നിങ്ങൾക്ക് ദേഹസ്വമില്ലെങ്കിൽ തിരിയെ
പോയേങ്കുക. മുമ്പു കഴിത്തുവെത്തല്ലാം ഈനി മറന്നുകൂട്ട
ഞേതക്കുണ്ടാം” — എന്ന ദേഹാവാക്കം സാന്തപ്പനിൽക്കൂർ
ജഗത്സിംഹൻ പുറപ്പെട്ടവിച്ചു. അതോടുകൂടി നഷ്ടസം
ജതായായിത്തിന് തിലോത്തമ ആ നിലത്തു “വാഴത്ത
ഞ്ചപോലെ വീണാപോയി.

ജഗത്സിംഹൻ താണ്ടനോക്കിയപ്പോൾ മുൻചെരി
യാണു തിലോത്തമ എന്ന മനസ്സിലായി. തന്റെ വ
സ്ഥിരക്കാണ്ട് അദ്ദേഹം കരിച്ചുനേരം വീശിട്ടും അവരുടെ
ഉണ്ട്രയണംഡായില്ല. അവശ്യാടാടാമിച്ചു വനിട്ടിൽ,
ആരം ഒരു പുതഞ്ചനാശനം, അനേപാഷ്ടാനത്തിൽ, അ
ദ്ദേഹം വിസ്തൃതതോടു യാൽ കാഞ്ഞം വെളിയിൽ അറിഞ്ഞു
ആപാത്തിനിടയായേക്കണമെന്നതെന്നയല്ല, ഈ കുറുമല
ത്തിനിടയിൽ ഇത്തരം പ്രയതിനിംഗ് ആക്രമിക്കുവരു
ന്നതുല്ല. ഇങ്ങിനെ ചെടുനേരം ആലോച്ചിച്ചില്ലെവ
രാജക്കമാരൻ അക്കിഷ്ടു സുരിച്ചു. അദ്ദേഹം ഉടനെ
രാജക്കമാരിയെ കുടിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ ആ ഭടനെ നി
യോഗിക്കുയും ചെയ്തു.

രാജക്കമാരിയുടെ ഗതി ആ കോട്ടയിൽ എപ്പോഴും
മെങ്കം പ്രതിക്രിയാലുമല്ല. പ്രാരപ്പാവനാർ അവരുടെ വ
ഴിയെഴുച്ചിച്ചുകൊടുത്തു. ഒരു പരിചാരിക്കയോടുകൂടിയാ
ണ് അവളുടെ വരവും. മുട്ടണ്ണിതയായി തടവുമുറിയിൽ
പ്രവേശിച്ചു, തന്നെ വിഴിച്ചുതും എന്തിനെന്നും ജഗത്സിം
ഹനോട് അക്കിഷ്ട അഭിവാദനപൂർവ്വം ചോദിച്ചു.

കമ്മാൻ തിലോത്തമെല്ലാം മുഖിക്കുണ്ടിച്ചു
തല്ലാതെ വാക്കൊന്നും പുറപ്പെട്ടവിച്ചില്ല. “അതാണി

വരു” എന്ന് അയിഷയിൽനിന്നാണെങ്കായ മഹാത്മതിന് “വിശ്വസിംഹൻറ മകൾ” എന്ന് കമാരന് ഉന്നത രാ കൊടുക്കണമെന്നിവന്നു; അതു “തീരെ കൂദാസിനമായി ദാണം”.

അതുവിൻറെ പത്രിയാണെന്ന് തക്കിച്ചുനില്ക്കേപോ മും ചെയ്യുതെ, മുർച്ചിച്ചുകിടക്കുന്ന ദിനങ്ങായ തിലോ തമരയെ അന്നത്താപത്രേശാട മടിയിൽ കിടത്തിക്കൊണ്ടും ആ സുഗ്രീവവതി സമുച്ചിതമായ ശ്രീതോപചാരങ്ങളും ആധാസിപ്പിച്ചു.

തിലോത്തമ ഉണ്ട്. അവിടെ കഴിഞ്ഞതെല്ലാം അവർക്കും എന്തുണ്ടായി. ഉടൻ എഴുന്നേറ്റും ഭാടി കാള്ളംനും അവർക്കും തോന്തി. എന്നാൽ, അതിന് അവർ അപ്പോൾ ശക്തയല്ല. അതുകൊണ്ടും അവർ അവിടെ അധ്യാത്മവിയായി നിറുപ്പും നിന്നു.

അയിഷഫാവട്ട്, മുട്ടവാഴക്കളാൽ നാശപൂനം തുക്കി:—

“നിങ്ങൾ എന്താണിതു പരവശയായിരക്കുന്തു? നിങ്ങൾവളരെതള്ളന്തിരക്കുംവല്ലു. വദ്ദു എവർവ്വൻ തിയിലേക്കു പ്രോക്കം തള്ള്യ്തിന്ത്രും നിങ്ങളെ ഇഷ്ടമാ തെതക്കും തൊൻ അയയ്ക്കും. എന്നെന്ന നിങ്ങൾ ശരൂപത്രിയാണെന്നുവെച്ചു് സംശ ചിക്കേന്താ. എന്നെന്നെക്കും നിങ്ങൾക്കും ഭയജോച്ചം വരികയില്ല. ആങ്കും അറിയാതെ നേരം ചുലഞ്ഞുവെയ നിങ്ങളെ നിങ്ങൾ പരവുനിടത്രു കൊണ്ടുവച്ചാണവും തൊൻ മുപ്പും ചെയ്യും.”

അതു തിലോത്തമ സഹതിച്ചു. ജഗത്സിംഹൻറ സാന്നില്ലും, അധികരിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠതാപമാണ് വളര്ത്തി കൊണ്ടിരിക്കാതു്. നടക്കവാൻ ശക്തിയില്ലാത്ത യാൽ അവരെ അധിഷ്ഠിച്ചു പരിചാരിക്കുന്നതിലും അധിഷ്ഠയെ അവിടെ നിത്രക്കയാൽ തിലോത്തമയെ കുട്ടിക്കൊണ്ടു് പരിചാരിക്കമാത്രമെ ആപ്പോൾ പോകയുണ്ടായുള്ളൂ.

ഒട്ടക്കെത്തര കാഴ്ച എന്ന വിചാരന്തോടെ ജഗത്സിംഹനും തിലോത്തമയും പരസ്യരാഖണ ദോക്കി. പിന്നീടു കരുപ്പും ചെന്നിട്ടു് തിലോത്തമ എററവും മുള്ളഡേബ ദേശ തിരിത്തുനോക്കിയപ്പോൾ ജഗത്സിംഹവിൽ മം അവളുടെ ഉള്ളിപ്പമത്രിക്കിനിനു മറന്തിരിക്കുന്നു.

അനന്തരം തന്നോടു് എത്തുകാൽമാണിം പരയുവാനുള്ള തന്നു് അറിയുവാൻ അധിഷ്ഠ ജഗത്സിംഹരനുണ്ടെന്നു്.

“അങ്ങേയ്ക്കു് എന്നൊക്കൊണ്ടു് ഇന്തി വല്ല കാൽവ മുംഭോം? അങ്ങയുടെ മിത്തത്തെ അനുവത്തിക്കുന്നതു പോലെ അതു സന്ദേശം എന്നിക്കു മററാനില്ലില്ല.”

ജഗത്സിംഹൻ:— “മേ, രാജപുത്രി, എനിക്കു് ഇനി അഭിലഘിക്കവാനായി ഇതു അനുത്തിൽ യാതൊന്നുമില്ല. നൂം തമിലുള്ള ഒട്ടക്കെത്തര സന്ദർഭമാവാം ഇതു്. എത്തുയാണെന്നു് അളവിട്ടുവാൻ വയ്ക്കാത്ത വണ്ണം നിങ്ങോളാട്ടു കടപ്പെട്ടിട്ടിള്ളുവനാണെന്നും, അതു കടം തീക്കുന്നതിനു് ഇതു ഓഗ്രഹിനും അഞ്ചുക്കുന്നതുണ്ടുണ്ടെന്നും. ഇതു വിപ്രതിങ്കിനു് എനിക്കു രക്ഷകിട്ടുക സാധ്യമാണെന്നും ഏന്നും വിചാരിക്കു

നീല്പ്. തൊൻ ഇവിടെന്നുനേന്ന നഗരികയാണെങ്കിൽ
കുത്തപ്പത്താച്ചുള്ള് മായ എൻ്റെ ഏഴയത്തെ നി
ങ്ങൾ ഒരിക്കലും സംശയിക്കാതിരിക്കുമ്പോൾ! അ
മവാ, എനിക്കു രക്ഷകിട്ടുകയാണെങ്കിൽ എൻ്റെ
പ്രിയസോദ്ധരിയുടെ അഴിമത്തു രഹതന്മാർക്കു
ഒരു അറിയിക്കുവാൻ ലൈംഗമുണ്ട് വണ്ണുമെ! ഈ
തൊന്ത്ര മാത്രമേ നിങ്ങളോട് പ്രസ്താവിക്കി അത്ഭീ
ക്കേക്കണമ്പതായുള്ളൂ.”

അഖിഷ്:—“ജീവിതനെന്നരാശ്ര അങ്ങേയ്ക്കു് ഒന്നേക്കു്
ഞ്ചും ഉണ്ടാവാക്കു്. എവരാക്ക് ഭഃവവും സുസ്ഥിര
മല്ലപ്പോ? ”

ജഗത്സ്:—“നെന്നരാശ്രൂമും എന്നുവായിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ
ആശിക്കുവശനായി എനിക്കു് ഇനി ഈ ജനത്തിൽ
എവന്നാണും തിന്നു്! അക്കമിന്നും ഇല്ല ജീവി
തു എനിക്കു് എന്തിനാണെനിനി? ആത്മധത്രു അ
ങ്ങനെത്തതാണ്പ്പും. എന്നുവെച്ചു് തൊൻ ആട്ടക്കാ
യിതികയുംണാം”

ജഗത്സിംഹൻ്റെ മന്ത്രപ്പൂക്കായ ദിനവാർക്കാൽ
അധികയും എല്ലാം അലിന്തുപോയി. ‘ജഗത്സ്’ എ
നാം ഓമന്നേപ്പറാൽ അവരം കുമാരനെ സംബേശ്യനം
ചെയ്തു.

“ജഗത്സ്, അങ്ങേക്കു് ഈ നിർവ്വുദ്ധം എക്കമിനെന്നുണ്ടാ
യി? തൊൻ അങ്ങേയോട് ഒന്നുചോദിക്കുന്നുണ്ടോ? വിന്തേന്തു
സ്വിംഹൻ്റെ മകൾ—?”

“അംഗത്വ; അതു ചോദ്യം അംഗത്വത്വം! അതു സുവശമ
പ്പും ചെവറു സപ്ലാംപോലെ അന്നവീച്ചുകളിന്തുപോ
യതാണു്.”

ഭോവയേതു കൂടാരും” അറിവു കിട്ടിയില്ല. ഇങ്ങവരും ഓരോ വഴിക്കു ചിന്തയെ അയച്ച നില്ക്കേണ്ടായി.

“നന്നായ്! രാജപുത്രി, ഈ നന്നായ്” എന്ന കോപതാപസമീറ്റമായ സർക്കാരിപ്പരം അവിടെ പെട്ടെന്ന കേരളക്കായിവന്നു. അവൻ തചയുഡിനോ കിയപ്പോൾ ഉസ്താൻവാൻ അഭിചുവക്കായി നില്ക്കുന്നതുകൂടി. എന്നു ഒഴുവിൽനിന്നിന്നും അക്കിഷ്യൂൾ എവത്തുണ്ടാക്കുമ്പോൾ എന്ന ജഗത്തിംഹൻ വിഷാദമശനായി. എന്നാൽ അക്കിഷ്യൂൾ ഒരു ക്രസലുണ്ടായില്ല.

“ഉസ്താൻ, നിങ്ങൾ എന്തുകണ്ടിട്ടാണു ‘നന്നായ്’, നന്നായ്” എന്ന പറഞ്ഞത്തു്?”

“നിയമവിരോധമായി തടവിൽക്കുന്നു് ഇത് രാജി നേരത്തു് ഒരു തടവുകാരനോന്നിച്ചു് ഒരു രാജകുമാരി സ്ഥാപിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടുതനെന്നു്.”

“എനിക്കു തോന്തിയതുപോലെ തൊൻ ചെയ്യുന്നു. അതിനും നിങ്ങൾക്കുള്ളവുണ്ടു്? എൻ്റെ മുവുത്തിക കൈപ്പുറി ഗ്രാമോഷനിയുഡാം ചെയ്യവാൻ നിങ്ങളുാതു്?”

“തൊൻ ആരെന്നു് നവാദിൻ്റെ സന്നിധിയിൽ രാവിലെ നിങ്ങൾ കൂണും.”

“എൻ്റെ മുവുത്തികൈപ്പുറി അന്തുന്നു് ചോദിക്കു യാംബന്നകിൽ അതിനും ഉത്തരം കൊടുക്കുവാൻ എനിക്കു വിധാം.”

“തൊൻ ചോദിച്ചുാൽ—”

“നിങ്ങൾ ചോദിച്ചുാൽ ഇത് തടവുകാരൻ എൻ്റെ മുംഖപ്പിയനാബന്നും തൊൻ പറയും.”

ഉസ്യാൻവാനെങ്ങ്പോലെതന്നെ ജഗത്സിംഹനും ഈ വാക്കാൽ തെച്ചിപ്പോവി. അയിഷ് എഴുന്നേറുന്നില്ലെങ്കിലും യാണെപ്പോരും. കൂതവേഗതാൽ മുഖം ഒന്നാക്കിയും ചോക്കിരിക്കുന്നു. വക്ഷസ്ഫു' ഉടനെൻ്ന് പൊദ്ദിത്താ ഭൂമാ. ദൈർഘ്യത്തിൽനിന്ന് താഴ്വാൽ നേന്തുക്കുറം വിടുന്ന തിളക്കുന്നു. അവളുടെ ഈ ഭാവവും ആ വാക്കും രാജക്കമാരനിൽ സത്രബോധാജാക്കി. അവരും കൂദാശയും ഏ എന്തിനെന്നും അദ്ദേഹം അംഗ്പൂരും അറിഞ്ഞു. ജഗത്സിംഹനിൽ അയിഷയുടു് അന്നരാഗമണ്ണനു് ഉസ്യാൻവാൻ ഇതിന്റെനുതന്നെ സംശയിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു നാൽ, അവരും അതു് ഇങ്ങിനെ തുറന്നപറയുമെന്നു് അദ്ദേഹം കുരതിയിരുന്നില്ല. 'മനസ്സിനു് പെട്ടുന്ന കിട്ടിയ ശ്രമാരത്താൽ അദ്ദേഹം നേരം മിണ്ടുന്നാൽ ആശാവാദത്തെ നിന്നു.

അയിഷ് പിന്നെയും പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:—

“ഈ തന്ത്രവും ആളിയാണു് എൻ്നുറു ആത്മവല്ലഭൻ. തോൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നിടത്താശ്ശുംകാലം മരിരാജാരക്കു എൻ്നുറു എഡയത്തിൽ പ്രവേശം കിട്ടകയില്ല. ഇദ്ദേഹ തെ നിങ്ങൾ വധിക്കുന്നതുയാൽ പ്പോലും, ഇദ്ദേഹത്തിനുറു തുപം എൻ്നുരു മനസ്സിൽ സ്ഥിരപ്പിച്ചിത്തമായി എനിക്കു് ആരാധ്യമായി വിളിക്കിക്കാണിരിക്കും. ഇതു് തൈദളം അന്തുദിനം അഞ്ചാലുംനാജൈതന്നെനു ഇദ്ദേഹം മുക്കുന്ന ഇ നാട്ടിനിനു് അകന്നാലും ബുദ്ധി സമസ്യം ഭാംഗംബാരാൽ ഇദ്ദേഹം പരിസ്വേതന്നുംയാലും എന്നു കലഭരണം സർവ്വജന്മവും അപഹരണിച്ചാലും എൻ്നു ചുദാശം ഇദ്ദേഹത്തിൽനിനു് രീക്കലും വിട്ടു

അമുഖവാഗ്മതയായ ആ നവവിലാസിനിക്കാൽ കല്പവാൻ അന്തരംഗൾ ബഹുനായി കാലാന്യനായി. ആ ചാര മാസിനി—ആ തച്ചിരാലുപ്പട്ടിന്—ആ വട്ടലേക്ഷണ—ആ യുദ്ധമംഗനായ പട്ടാണിപ്പേരുമാളിനെ മധുവിന്റെ യും മാരിന്റെയും സഹായത്താൽ നിഴ്ദൂഷം പരാജിത നാക്കി. മധുവും കാമവും ഒരുമിച്ചുവിരിയുകയാൽ അതു അദ്ദേഹത്തിനും അസംഖ്യമായിത്തീർന്നു.

നാമേംഗ്രിതം ഗ്രമിച്ച മരറപ്പാവയം അകന്ന. കല്പവാനം വിമലയുംമാത്രം ആ മറിയിൽക്കാവശ്യം മാത്രം മനമനാലും മനമനാലും തീരെ വിവരങ്ങായിത്തീർന്ന ആ ഉന്നതൻ വിമലയുടെ നേരെ ശൈക്ഷിട്ടിക്കൊണ്ടു് മനു തതിനേക്കു മലന്നു. ഉടൻ പിളക്ക കെട്ട.

“ഭാമനേ” എന്നു് വിളിച്ചതിനു് “ഇന്താ തോൻ” എന്ന കൊഞ്ചുലോടെ വിമല ആ കമാത്രരനെ സ്വർഖിച്ചു. അദ്ദേഹം അവരെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു് മാറോട്ടു മേത്തു.

ഉടനെ, ഭയക്കരമായ മറവിളി ആ മറിയിൽക്കിനു് ഘറപ്പട്ടം. വിമല തന്റെ വസ്തുതിക്കിൽ മറച്ചു വെച്ചിരുന്ന നിശിത്താജുയത്തെ എടുത്തു് കല്പവാൻറെ മാത്രത്തിൽ പിടിഞ്ഞാൽ കത്തിക്കിരിക്കിക്കഴിഞ്ഞു.

“ഭാമേജു, നീ എന്നെന്ന കൊന്നവല്ലോ” എന്നു് അ ഭേദമം വികൃതസ്പർശത്തിൽ നിലവിളിച്ചു.

“തോൻ ഭാമേജു, ഏതക്കിയോ അല്ലോ. നീ വി യാവയാക്കി വിട്ടിരിക്കുന്ന വീഴരുസിംഹപതിയാണു് തോൻ” എന്നറിക്കിച്ചു് വിമല അവിഞ്ഞിനു് വിരുദ്ധം ദുരിച്ചിട്ടുണ്ടാണി. “ഭാമിച്ചുല്ലവിൻ!

കല്പവാൻറെ ആത്തനംദരും വിമലയുടെ നിലവിളി യും അഞ്ചേരിക്കും ഇടക്കലുന്ന മുഴങ്ങാം. “ഭാമിച്ചുല്ലവിൻ!

ഓടിച്ചെല്ലവിൻ! അക്കത്ത് കളിക്കണം; നബാബിനെ ആരോ കത്തിക്കണിരിക്കണം” എന്ന് വിളിച്ചുപറത്തുകൊണ്ടാണ് വിമലയുടെ ഒട്ടം.

പാറാവുകാമേവരും ദയസംമേചനതാട അന്ത്യപുരത്തിലേക്ക് പാതയുടുടക്കി. വിമലയുടെ ഗതികൾ വിളിമേരും ഉണ്ടായില്ല. അന്തിഫുരവും കോട്ടയും കടന്ന് അവർ വെളിയിലായി. അഭിരാമസപാമി അവിടെ ഒരു മുക്കുമുളാത്തിൽ കാത്തുകൊണ്ട് നില്ക്കുന്നു.

“കോട്ടയുടുത്ത് എന്താണ് ഈ ബെഘും?”

“ഞാൻ പക വിട്ടി. ഇവിടെ നിന്ന് ഇനി നു കു” ഇനെ അകന്നപാക്കണം. തിലോത്തമ അവി ടെ വന്നാത്തിയില്ലോ?”

“അശ്ശമനിയോട്ടക്കുടി അവർ അങ്ങോട്ട് പോയി ചുണ്ട്.”

ഈതുയും സംഭാഷണം കഴിത്തു “അവർ സത്പരം നടന്നു.

ചുറവപാട്ടം പെട്ടെന്ന കലക്കുകയാൽ ഇതെല്ലാ നാറിയാതെ ജഗ്രത്തിമൺ സംഭവിച്ച നില്ക്കുവേ അവി ടെ ഒരു രാജ്ഞിത്രുൾ കിതച്ചുപാതയുടെ വന്ന കുയറി.

“ഓജക്കമാര, ശാരു ക്ഷേമരോ അന്തിഫുരത്തിൽ കടന്ന നബാബിനെ കത്തിപ്പിളിക്കിരിക്കണം. അദ്ദേഹം മനിക്കാരായി. അദ്ദേഹത്തിന് അങ്ങായ കാണണ്ടാമാറു. ഇടം വാതു.

ഈ ഉദ്രോഗസ്ഥൻ ഇങ്കിനെ വിളിക്കണ്ടു കേട്ട് കുമാരൻറെ സംഭേദം ഉന്നാക്കിയും വാദിച്ചു. തന്നെ ഇഴ

സുദിംതിൽ നബാബിനു കാണ്ടണമെന്തു് എന്തിനാണെ നാരിവാൻ, അങ്ഗേമതിനു കൂഫിഞ്ചില്ല. രാജകുർത്തൻ തിട്ടക്കുകയാൽ ജഗത്സിംഹൻ ഉടനെ അന്തഃചുരുത്തിലേ യൈ പോയി. അവിടെ കണ്ണൂർത്തപ്രാണനായി കല്ലുവാൻ കിട്ടണം. ഭാത്യം, മകൾ, ഭ്രാന്തരാർ, സേവകരാർ മുതലായവർ അങ്ഗേമതെതെ ചുഴനിരിക്കണം. ആത്തനാ ദഖം ടീർഘനിധപാസധം കൊണ്ടു മുവരിതുതമാണെന്നിടെ. അയിഷ റാത്രം ഭാവത്തെ ഉള്ളിലെലാതുക്കി, അറുപ്പുണ്ണി മുവമായി അച്ചുനീറ ശ്രദ്ധയും മടിയിൽവച്ചുകൊണ്ടു നിശ്ചലം സ്ഥിരിച്ചെയ്യുന്നു.

ആഗതനായ ജഗത്സിംഹനു ഉന്നാൻവാൻ കൈ വിടിച്ചുകൊണ്ടു് കല്ലുവാൻറെ സമീപത്തു ചെത്തു്. രാജകുമാരന്റെ സാന്നിധ്യം നബാബിനു ഗ്രഹിക്കാവതായി. അമീനസപരത്തിൽ, ചതുരതു മുറിത്തെ വാക്കുകളാൽ, ഒടയ്ക്കിടെ നിത്തി നിത്തിക്കൊണ്ടു കല്ലുവാൻ ഇ അടിനെ പറഞ്ഞു്—

“തൊൻ ഇതാ മരിക്കുന്നു. വെവരവും അമഹ്യവും ശിക്ഷപുംഡി അയയ്ക്കുന്നു. ഇവശ്ലേം ബുദ്ധനാരാണു്. യുഖംകൊണ്ടു കാത്തില്ല. ശമമാണു വേണ്ടു്. അതു ചെയ്യേണ്ടു്?”

ഇതിനുമുമ്പടി കേരംകുക്കാനായി കല്ലുവാൻ ജഗത്സിംഹന്റെ ദിവാന്തയൈ “അങ്ഗേല്പാനിലിതനേതനുന്നു നോക്കി.

“ചക്രവർത്തിയുടെ അധികാരത്തിനു പട്ടാണികൾ കീഴുക്കുട്ടനാനായാൽ തൊൻ സന്ധിക്കായി ശ്രമിക്കാം” എന്നു ക്രമാന്തരം എററാറു.

“ ദരീസ്സുഡോ? ”

“ എൻ്റെ സന്നിഹിതത്വം ഫലിക്കുന്നതായാൽ ഒരീസ്സാദേശം നിങ്ങൾക്ക് മഹാദക്ഷിണ കിട്ടാം.”

ഈ കേടുതോടുകൂടി ഞു ആസന്നമരണന്തര ഒരു പുസ്തകമായി. അദ്ദേഹം കമാരനെ ആഗ്രഹിപ്പിച്ചു. ഇതുവും കഴിത്തു ജഗത്പിംഘൻ എഴുന്നള്ളുവാൻ ഭാവിക്കുന്നതു കണ്ടു് അധികം പത്രക്കു കനിത്തു് എ പുന്നന്തര ചെവിയിൽ എഴുന്നു ശബ്ദിച്ചു. കല്ലുവാൻ ആംഗ്രേജക്കാണ്ട് കമാരന്തര ചെവി തന്നെ അധിരാജത്വം ടെപ്പിച്ചു് “വീരേന്ത്രനിംഘൻറെ പുത്രി പതിയുത കേ ടോ!” എന്നീ വാക്കുകൾ നിത്തിനിത്തി ഉച്ചരിച്ചു.

“ എന്തു്! ” എന്ന ശബ്ദം ജഗത്പിംഘനിൽനിന്ന് മേഘനിർജ്ജലാശംപോലെ അവിടെ ഉയൻ.

“കണ്ഠിട്ടില്ല—തൊട്ടിട്ടില്ല—പരിഗ്രാമ” എന്നീ വാക്കുകൾക്കും ഏറുവും പണിപ്പെട്ടു് പറപ്പെട്ടവിക്കു വാൻ നവാദിനം ശക്തിയുണ്ടായി.

അനന്തരം, “അധിക്ഷേഷണം, അധിക്ഷേഷണം” എന്ന വിളി ഫോടെ ആ മഹാവീരനായ കല്ലുവാൻ ദിവംഗതനാവുക യുംചെറ്റു.

ജഗത്പിംഘൻ സപതന്ത്രനായി. പ്രതിജ്ഞയോപം ലെ സന്ധിക്കായി പരിഗ്രാമിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഉടൻ പറപ്പെട്ടു്. പത്രമതംപോലെ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ മാനസിംഘനു വിസ്തൃതമുണ്ടായില്ല. ദരീസ്സുഡോ പട്ടാൺി കരംകു വിട്ടുകൊടുത്തു. ഈ സവൃത്താൽ പ്രഖ്യാപിക്കുവായ പട്ടാൺിക്കു കല്ലുവാൻറെ പുത്രനാരോധം പ്രധാനമന്ത്രി ഡായ് കൂപാജാലും സദ്യാടം നാംവേസന്ന്യാസിപതിയായ

ഉസ്താൻവാനോട്ടംകുടി മാനസിംഹമഹാരാജാവിനെ വന്നകണ്ട യമാവിധി പൂജിക്കുയും അമേചിതം സർക്കുത രാക്കുയും ചെയ്തു് സാമേഡം തിരിയെയോഗി.

ഒരീസ്തായലുംതിന്നായി ഒരുക്കി കൊണ്ടുവന്ന ദൈനന്ദിനത്തെ തലസ്ഥാനത്തിലേയും പാർവ്വതിക്കാരായ ഷ്ടോർ തന്റെ പട്ടാണിസ്സുമാറിതന്മാരോട് ആമത്രണം ചെയ്യുവാനായി ജഗത്സിംഹൻ ഒരുപാടം അങ്ങോട്ടുചെയ്തു. അന്ന തടവിൽവെച്ചുണ്ടായ സംഭവത്തിനില്ലെന്നും ഉസ്താൻവാനും ശാജക്കഷാരനിൽ വെച്ചുബുദ്ധം വളർന്നിരിക്കയാണോ. ഉസ്താൻറെ ഇംഗ്ലീഷ് വെരുസ്സും കണ്ട വിഷാദിച്ചു കൊണ്ടു് കമാരൻ അവിടെ അയിപ്പിയെ കാണുവാൻ പോഗി. അദ്ദേഹവുമായുള്ള സദാംനത്തിനു് തനിക്കു സൗഖ്യകരുമിരുപ്പന്നാണോ അവളിൽനിന്നു കുറുൻ വഴിക്കു മറുപടി കിട്ടിയതു്. കമാരൻറെ വിഷാദം ദന്തകുടിയും വളരുന്നു. അദ്ദേഹം മറ്റു ചില പട്ടാണിസ്സുമാറ്റുകളെ കണ്ടതിൽപ്പിനെ സ്പന്തം പാശ്ചയത്തിലേയും മടക്കി ക്കൊണ്ടു ഭർപ്പാതാത്തിൽ എത്തി. തന്നെ കംത്രകോണു് അവിടെ അപ്പേരും ഉസ്താൻവാൻ നില്ക്കുന്നതു് അദ്ദേഹം കണ്ടു.

“നിക്കാരംകും” എന്നൊക്കോണ്ടു വല്ല കാർത്ത്യമണ്ണിക്കിൽ അതു സാധിപ്പിക്കുവാൻ എന്നിക്കു സംഭവിച്ചുണ്ടോ.” എന്നു് ജഗത്സിംഹൻ ഉപചാരപ്പെട്ടുവും പറഞ്ഞു.

“എന്നിക്കും” അങ്ങോളയാടോനു പറയുവാനണ്ടു്. അതു മറ്റായം കേട്ടുകൂടാ. ഇംഗ്ലീഷുമാരു മുന്നേ അയച്ചു് അങ്ങോയും എന്നുന്നുടെ തനിയേ വരാമോ?”

ഉസ്താൻവാന്നുറ ഇരു അലിമതംപോലെ കമാൻ
പ്രവത്തിച്ചു. ഇങ്ങവയം അഹ്മദ്‌ഗുഡാഖി കരാ അക്ക
ലെയുള്ള ഒരു കാട്ടിലേക്കു ചെന്നു. അവിടെ ജീണ്ടിച്ചു്
അരംപ്പാപ്പില്ലാത്ത ഒരു പഴയ കൈട്ടിടമുണ്ട്. അതിനു
ഒരു ലേക്കു കമാൻ ഉസ്താനു നീന്തുന്നതിലൂപ്പിച്ചു. പരപ്പും നിര
പ്പും ശുട്ടിയ അവിടത്തെ അക്കണ്ടതിൽ അവർ ചെന്ന
നിന്നു. അവിടെ ഒരു ശവക്കഴിയും അരികെ ഒരു ചിത
യും ഉണ്ടാക്കിവെച്ചിരിക്കുന്നു.

“‘ഇതെന്നാണോ?’” എന്നു് കമാൻ വിസ്തൃതമാ
ഡ ചോദിച്ചു.

“തൊൻ വീഴുകയാണെങ്കിൽ ഇരു ശവക്കഴിയിൽ
പ്രേരന്ന ദാട്ടേച്ചുക്കണ്ണം. അങ്ങാണോ് വീഴുന്നതെങ്കിൽ
ഇരു ചിതയിൽ തൊൻ അങ്ങായ ദമ്പിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം.”

“നിങ്ങൾ എന്നാണോ പറയുന്നതു്?”

“ശ്രദ്ധിപ്പാവ കാമിച്ചുകൊണ്ടു് രണ്ടുപോർ ജീവി
ച്ചിങ്ങനുടും നമ്മളിൽ ഒരു ഇന്നു് മരിക്കുണ്ടും.”

ഇതിനുംതന്നു സി വല്ലതു, പറയുന്നതിനു് കമാൻ
നു അവസരം കിട്ടിയില്ല. അപ്പും ഫേശും ഉസ്താൻവാൻ
വാദ്ദോഡിക്കുണ്ടു് അട്ടത്തു. വാൻ വെട്ടുകളും കമാ
ൻ തച്ചക്കയും ചെയ്തുകൊണ്ടു് അവൻ അഥവിൽ വള്ളര
നേരം ചൊരുതു. കമാൻവാൻ ദേഹത്തിൽ പലവട്ടത്തും
മരിവുണ്ടായി.

“ഉസ്താൻവാൻ, തൊൻ തോററകാമി സമ്മതിച്ചു;
അതു പോറരുണ്ടോ?”

“തോററകാമാട്ടേപോരാ; മരിച്ചുവീഴുണ്ടും.”

“ശ്രദ്ധിപ്പായ തൊൻ കാമിക്കുന്നില്ലെല്ലോ.”

“**ഇപ്പോൾ** തൊൻ അറിയും; എന്നാൽ, അവർ അക്കദായ കാമിക്കുന്നണ്ട്. അങ്ങ് മരിച്ചാൽ അവരും എനിക്കായി. അമുഖം, തൊൻ മരിച്ചാൽ അങ്ങേക്കും സെപ്പരമായി.”

ജഗത്സിംഹൻ തന്റെ വാദം എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞു”
താൻ മിത്രതൊട്ട് പോതുകയില്ലോ മാറിനിനു.

ആധാരം കടന്ന ഉസ്താവും “**ഈ ഭീക്ഷവും**
അങ്ങ്” എന്ന് ഗജ്ജിച്ചുകൊണ്ട് കമാഴഞ്ഞു നെണ്ണു
തു ആളുത്തുചവവിട്ടി.

ക്രാന്റ് അച്ചുനായി; സപ്പുത്രപ്പോലെ വിരിക്കു
ണ്ട അദ്ദേഹം വിശ്വാസം വധാരപണിയായി തു പട്ടാ
സിവീരനോട് ഇടത്തെ. മധാവേഗനായ തു കാജുട്ടു
കേസരിക്കും എതിരാളിയെ അടിച്ചു മരിക്കുന്നതിന് അ
ധികം തുമം വേണ്ടിവന്നില്ല. മലാൻ വിൻ ഉസ്താവും
വാഞ്ഞു നെണ്ണത്തു” തന്റെ കാൽമുട്ട് അമർത്തിക്കൊണ്ട്
ജഗത്സിംഹൻ വാദ്ധാങ്കി നിലകൊണ്ടി.

“**യുഖത്തിൽ ഇനിയുണ്ടാ കൊതി?**”

“**ആ കൊതി തൊൻ മരിക്കുവോളും തിങ്കകയില്ല!**”

“**നിങ്ങളുടെ ജീവൻ്തും താഃ എന്നു വാദത്തല
യില്ലാൻം.**”

“**എന്ന കൈ ഒന്നുകൈകി. അബ്ലൂക്കീൽ ഇര ചാറു
പീഡ അങ്ങേക്കും ഇനിയുമുണ്ടാകം.**”

“**ഇപ്പോൾ**, തൊൻ കോലുകയില്ല. എന്ന രക്ഷിച്ച
അതുംനാം” നിങ്ങലും. പവിട്ടുക എന്ന നില്ലുകമ്മം ദി
ക്കദായ ചെയ്തില്ലെന്നിരിക്കിൽ തുത്രപ്പാലും തൊൻ നിങ്ങ
ലു ഫോഷിപ്പിക്കയില്ലായിരുന്നു. നിങ്ങളുടെ ജീവിതം

കൊണ്ട് ശത്രുവിധയാണ് “എനിക്ഷേ” ഉണ്ടാക്കുന്നു എങ്കിൽ അതിൽ ഈ രാജ ചതുരന്മ പേരിലിലു്.”

ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ഇഗ്രസിംഗൾ ഉസ്താൻ വാൻറർ ആയുധമെല്ലാം വലിച്ചുടര്റ്റു് നഗരിപ്പിച്ചതിൽ പ്രിനോ അഭ്യുമാത്രത വിശക്തനാക്കി. നിരായുധന്നായ” തീന് ആ പട്ടാണിയോധനൾ സൗം മിണ്ഡാതെ കുതിര പുറത്തു കയറി അവിടെ നിന്നു ഫോകയും ചെയ്തു.

ഇഗ്രസിംഗൾ പ്രശ്നാന്തനായി തന്റെ അശൂന്തത സമിച്ചിച്ചുപ്പൂർണ്ണം, അതിൻറെ കടിഞ്ഞാണിൽ ആരോ മട്ടിരോമംകൊണ്ട് ഒരുഴുത്തു കെട്ടി വെച്ചിരിക്കുന്നതു കുണ്ടു. “ഞങ്ങളാണ് കുറിഞ്ഞിട്ടു് ഈ ഏഴുത്തു തുറന്നവായിക്കാം” എന്നു് അതിൻറെ ചുറ്റതു കിട്ടിവിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ തന്നെ ചെയ്യുക്കാമെന്നറച്ചു് ആ എഴുത്തു് തന്റെ ഉട്ടപ്പിന്നുള്ളിൽ സുക്കിച്ചുവെച്ചു് അഭ്യുമം നേര പാശയത്തിലേക്കു പോയി.

അംഗ്രീസ്തനാർഡ് അഭ്യുമതതിനും അയിഷ്യൂടെ ഒരുഴുത്തു കിട്ടി. അതു് ഇങ്ങിനെയാണ്:—

“കമാറ,

“അനന്ന് അങ്ങാദയ തൊൻ കാണാതിങ്ങന്നതു് ഉസ്താൻവാൻറെ ഏഴയതെത്ത ഓന്നക്രൂട്ടിയും ദഹിപ്പിക്കുന്നതുവിചാരിച്ചുമാത്രമാണു്. കാണാവാൻ വന്ന അങ്ങ ദയ നിരാഗനാക്കി അയക്കുന്നിവരികയാൽ തൊൻ ഇതാ കരണ്ടുകരഞ്ഞുകൊണ്ട് കഴിയുന്നു. നേരെ വന്നെതിരു ആ പ്രിയഭർത്തിനുപോലും ഈ പാപി. ആ ഇംഗ്ലീഷ്ലൈഡ്.

പതിനാറാം ക്ലൗഡ്യം.

—:0:—

തിലോത്തമ അയിഷയുടെ അന്നജത്തെപ്പകാരം അഴുനിയേംടാനിച്ചു് പോയതിൽപ്പിനെ അവക്കളുംറി ആരക്കൊന്നം കേട്ടിടിലു് വിരേതസിംഹൻറ ഓഹാര മുത്രുവാലും, തിലോത്തമ, വിമല, അഭിരാമസപാമി എ തലായവരുടെ അജത്താതാവന്മയാഭ്യം സവൃംഗന്തരം പട്ടാണികളും രാജപത്രങ്ങായം ഒരുപോലെ വിഷാദിച്ചു്. ഇങ്കുട്ടക്കം ചേൻം വിമലയേയും തിലോത്തമയേയും പലെടള്ളും അനേപശിച്ചിട്ടും പലമണിക്കായിലു്. ത്രിനിര ദിരഞ്ഞിൻറ ഭേദം തന്നെന്റെ ഒരു ഉള്ളാഗസ്ഥനെ ഏ പ്ലിക്കയും, വിരേതസിംഹൻറ കുഡ്യംപേക്കാരെ കണ്ണടപ്പി ടിക്കനാവക്കു് ദേശപ്രളതപം പ്രതിഫലമായി കൊട്ടക്കാ മെന്നു് പ്രതിജ്ഞാപിക്കായും ചെയ്തിട്ടു് മാനസിംഹമരഹ ശാജാവു് തലസ്ഥാനത്തിലേക്കെ മടങ്ങുന്നതിനു് എപ്പും തുടങ്ങി.

ക്ലൂവാൻറ ആ അന്ത്രകാലവാക്കകൾ ജഗത്തിം മഹൻറ എന്തുക്കും എന്തുക്കും സ്വർഖിച്ചിരിക്കുന്ന തന്നെ ആക്കം അറിഞ്ഞതുകൂടാ. അദ്ദേഹവും തിലോത്തമയെ അനേപശിക്കവാൻ ആളും പ്രണവും ധാരാളമായി ചെലുത്തിവരികയുണ്ടായി. അതു് അപ്പുൻറ പ്രിയത്തിനാവണ്ണിയോ, വിണ്ണമുണ്ടായ അന്നരാത്രുള്ളിയും ദുരമന്ത്രത്തിനാവണ്ണിയോ എന്ന നിശ്ചയമിലു്.

മാനസിംഹരംസന്ന്യം പാടലിപ്പുന്തതിലേക്കു് ദി വിജാഗങ്ങളും യാത്രതുടങ്ങി. തനിക്കു പുറപ്പേറു ശീഴത്തായ ദിവസത്തിന്റെ തലേന്നാളാണു്, ആ ജീണ്ണുമു

ദിരത്തിൽവെച്ചു് കതിരയുടെ കടിത്താണിൽനിന്നുകി ടിയ തു എഴുത്തു് ജഗത്സിംഹൻ അതിലെ നിയോധ കാരം വായിച്ചുനോക്കേണ്ടതു്. അതിന്മുള്ളും അനും തു എഴുത്തു് അദ്ദേഹം തുറന്നുനോക്കി.

“കമാര, പാപദ്രോ അങ്കേക്കു് ഉണ്ടെങ്കിൽ, ബ്രാഹ്മണശാപത്തെ അങ്കു് പേടുകഷംഖേങ്കിൽ, ഉടൻ എക്കന്നായി അങ്കു് ഇവിടെ വരണ്ണം, എന്നു് ഒരു ബ്രാഹ്മണന്.”

ഈ എഴുത്തു് വായിച്ചു് ഉടനെ ശാഖകളുടെ വല്ല തന്ത്രവുമായിരിക്കുമോ ഇതു് എന്നു് അദ്ദേഹം ആളുമെം നംസംശയിച്ചു്. പിന്നീടു് ഇത്തരം ശക്ക ഒരു രാജപുത്രനു് യുക്തമാണ്ടുന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് ദെയൽമുണ്ടായി. എഴുത്തു് രണ്ടാമതുമെണ്ണ നോക്കി. ലിപിവിന്റൊസംകൊണ്ടും പ്രതിപാദനക്കിടികൊണ്ടും ബ്രാഹ്മണലേവതനെ യാണു് ഇതെന്നു് അദ്ദേഹംശ്രദ്ധിനു് ഉറപ്പുണ്ടായി. ബ്രാഹ്മണക്കുപംപോലെ അതു ദേഹക്കുമായി രാജപുത്രനു് മരറാനീല്ല. അതുകൊണ്ടു് ആ ജീവിന്മരദിരത്തിലേക്കു് അദ്ദേഹം ഉടനെ പറപ്പേട്ടു്. തന്റെ അനുചരമാരെ വഴിക്കൊരിട്ടതു് തങ്കളവന്നു നിയോഗിച്ചു് രാജക്കമാരൻ അന്നത്തെത ആ കാട്ടിലേക്കു് കതിരയെ വിട്ടു. കാട്ടിലേവിടെയും ആരെയും കണ്ണില്ല. ആ ജീവിന്മരദിരത്തിൽ കടനു് മരറത്തുചെന്ന നോക്കിയപ്പോൾ മുമ്പു് ഉസ്താൻ തൈക്കിവെക്കുകയുണ്ടായ ആ ചിത്രയുടെ അരികെ ഒരു ബ്രാഹ്മണന്തു് തലതാഴീയിൽനിന്നു കരയുന്നു.

“സപാമിതനെന്നെയോ എന്നു എഴുത്തുമുപം വിഴിച്ചതു്?” എന്ന ചോദിച്ചുകൊണ്ടു് ജഗത്സിംഹൻ ആ ബ്രാഹ്മണനെ സമീപിച്ചു്. അദ്ദേഹം തലപൊക്കിനോ

ക്കി. അഭിരാമനപാമിയാണെങ്കിലും. അത്രുതംകൊണ്ടും ആദോദംകൊണ്ടും വിവശനായി ജഗത്തിംമൻ സ്പാമി യെ നമസ്കരിച്ചു.

“സ്പാമിഡൈ തൊൻ എത്രനുള്ളായി അനേപാഷിക്കുന്നു. സ്പാമി ഇവിടെ എകനായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് എത്രകൊണ്ടു്?”

“എൻറ പാസ്റ്റ് ഇഫ്പൂർ ഇവിടെയാണു്.”

“ഇന്നു് എന്ന കാണേണമെന്നു് സ്പാമി എഴുതി അഭിക്ഷണവല്ലോ. എന്താണു് കാഞ്ഞു്?”

“കമാരനെ വിളിച്ചതും തൊൻ കരയുന്നതും ഒരേ കാരണാത്മാലാണു്. തിലോത്തമ മരിക്കാറായി.”

അന്തർലും ചൊട്ടിയത്രപോലെ തീണര പരവയനായിത്തിന് ജഗത്തിംമൻ അവിടെ തന്നെത്താൻ ഇ അന്നപോയി. മുമ്പനടന്നതു് മുഖവൻ വഴിക്കു വഴിയായി അഭ്യേഷത്തിന്റെ മനസ്സിൽ തജ്ജിത്താള്ക്കി വന്നു. ശ്രദ്ധപ്രക്ഷേപത്തും, തിലോത്തമമാദക്കനാ, തന്റെ ഫ്രിഞ്ചു, തിലോത്തമയുടെ ശയ്യാലയം, അന്നമാഗലുക്കുന്നും, കല്പരിയിലേ സംഭവം, മുർച്ചിതയായ തിലോത്തമയുടെ പരിത്രാലുമവക്കുശാശ്വത, കല്പവാന്റെ അന്തഃപുരംതിൽ അവളുടെ ശ്രോകതപ്പമായ ജീവിതം, അവക്കുതാൻബെയ്യു ദേഹമായ നിരാകരണം, ഇഫ്പൂഴതെത്തു ഇതു ദാങ്കാവസ്ഥ എന്നിതെല്ലാം ഓന്നിനൊന്നു് തുടർന്നു കയറി വന്നു് അഭ്യേഷത്തിന്റെ എഴയത്തെ മമിച്ചുകൊണ്ടു് അന്നരാഗവഹിയെ ശത്രുണ്ണം ഉള്ളപ്പിപ്പിച്ചു.

കമാൻ എന്നും മിണ്ടാത്തത്തുകണ്ടു് അഭിരാമസ്പാമി സംഭാഷണം തുടർന്നു്

തന്റെ ഭർത്താവിനെ കൊന്നതിന് പ്രതിക്രിയയായി കല്ലുവാനെ വിമല കുത്തിക്കാനും ആ ദിവസം പട്ടാണികളെ പേടിച്ചു് തൊൻ വിമലയോട്ടം തിലോത്തമ യോട്ടാങ്കുടി ഓടിയൊളിച്ചു് പലെടത്തും ചുററിന നേരം. അന്നത്തെന്നയാണോ് തിലോത്തമയ്ക്കു് മോഗം തുടങ്ങിയതെന്നോ് തൊൻ കമാരനെ അറിയിക്കേണ്ട തിലുപ്പേം. അവളുടെ രോഗം ദിനേ വലിച്ചു്. എന്നേരും ചികിത്സ അവളിൽ ഫലിച്ചില്ല. അന്നരാത്രജമായ ആധിവ്യാധികളെ ശമിച്ചിക്കിവാൻ വെള്ളുന്നോ് കഴിവുണ്ടോ? ഒരാഴ്വയായി ഈ വിജന്നരൂഹത്തിലാണോ് തെങ്ങൾ പാക്കിനുതു്. അനും യദിപൂശാ കുമാരനെ ഈവിടെ കാണാമെന്നായി. രജാനാരാക്കുകം തിലോത്തമയ്ക്കു് മോഗമാന്തിയുണ്ടായില്ലെങ്കിൽ അവർ മരിക്കുമെന്നോ് എനിക്കോ് ഉറപ്പുണ്ടായി. മരണകാലത്തും, തന്റെ പ്രാണം ശ്രദ്ധനെ അവർ ഒരു ദനാക്ഷ കണ്ണു് ശാന്തിക്കൊള്ളുന്നുടെ എന്ന വെച്ചുംണോ് ഈനോ് ഈവിടെ വരുവാൻ തൊൻ ചുതിയതും. കുമാരനും പരിത്രക്കയാണല്ലോ അവർ. അതുകൊണ്ടാണോ് ഈ അന്ത്യകാലത്തിനു മുമ്പു് കുമാരനെ ഹരജോട്ടു് വിളിച്ചു് തൊൻ ഉപദേശിക്കാതിരുന്നതു്. ഇനി തിലോത്തമയെക്കാണ്ടു് ആക്കും ഭാരം വേണ്ടാ. ആ വിഷകു് ഇതാ കെടുവാൻ പോകുന്നു. ഇപ്പോൾപെടുന്നോ് കമാരൻ. തിലോത്തമയുടെ മുമ്പിൽ വെല്ലുത്തു്. അതു് അപകടമാണോ്. ഇരുപ്പാട്ടോനും വന്നു കാണാവാൻ തൊൻ കുമാരനും ഏഴുതീടുണ്ടെന്നോ് തൊൻ തിലോത്തമയെ ഇതിനുംവെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കുമാരൻ വനിരിക്കുമ്പോവനോ് തൊൻ ചെന്നു് പരുക്കെ അവളെ അറിയിക്കുടെ. എന്ന് കൂടാവാം അരങ്ങോടു ചെല്ലുന്നതു്.”

അയും പറഞ്ഞു അഭിരാമസപാമി എഴുന്നേറ്റു് കെട്ടിത്തിനുജ്ഞിലേക്കു് പോയി. ജഗത്സിംഹൻ കരയുകയാണു്. താൻനിമിത്തം തിലോത്തമ രഹഗിണിയായി എന്ന കെട്ടതു മതയ അദ്ദേഹം കണ്ണിൽ വാക്ക് വാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

അഭിരാമസപാമി അവിശ്വംബം പറത്തുവന്നു് കമാരനെ അക്കണ്ടക്കു് വിളിച്ചു. ആ ജീന്നനുമണ്ണിലെ ഒരിയിൽ, പഴക്കാതായ കട്ടിലിനേക്ക് തിലോത്തമ കിടക്കുന്നു. ആ സ്ഥിതിയിൽപ്പും പ്രകാതതാരംഘോഖെ അവർ ദർന്നിയാഗിതനു. അവജൈ മദ്ദമദ്ദം തലോടിക്കൊണ്ടു് ഒരു വിധവ അഭിരക്കുന്നിക്കുന്നു. ശ്രാഷ്ട്രിയ മുഖ വുലസ്ക്രൂഡി സാക്ഷാത് വിമലയാണ്ണനു് ജഗത്സിംഹൻ ആളും അറിയവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

കട്ടിലിനരികെ ജഗത്സിംഹൻ ചെന്നനിനു. “അമ്മു, മുതാ, ജഗത്സിംഹകമാരൻ” എന്നു് അഭിരാമസപാമി പത്രക്കൈ വിളിച്ചുപറത്തു. തിലോത്തമ കിണ്ണത്രിനു് ഒന്നു നോക്കി. പ്രേമാർദ്ദമായ ആ നോട്ട് ഞിൽ പരിഭ്രഹ്മിക്കുന്ന ചരയപോലും കണ്ണില്ല. ഉടൻ അവർ കണ്ണിടച്ചു. അതും അതും അവരുടെ മാതക നന്നാത്തതു. “അംപ്രാഥിംജായ ആളുവേഗത്തെ അടക്ക വാൻ ജഗത്സിംഹൻ ശക്തനായില്ല. അദ്ദേഹം ആ സമ്പത്താരത്തിന്റെ കാല്ലുകൾവീണു് ബാജ്ഞപ്രവാഹത്താൽ ആ പാദപ്ലാവക്കുഞ്ഞിപ്പിക്കുമാക്കി.

അംപ്രാഥമതയ തിരഞ്ഞെടുത്തായെ തുറന്നാണിക്കുവാൻ ജഗത്സിംഹനും ഏഴ്ചുട്ടു. ദിവസങ്ങൾ ക്കെന്നാംനായി അഞ്ചിനെ കഴിഞ്ഞുപോയി. മെഴുന്നുത്തേരാഞ്ഞാ

ഈ വിമലയുടെ ജീവിതം. തിലോത്തമയുടെ മദ്ദം സ്വന്നിതവും സ്വപ്രസന്നവുമാക്കണമുള്ളത് എപ്പോഴേന്നുനോക്കി ഒരാൺട്ട് ആ കട്ടിച്ചിര്ത്തണ്ണെ സ്ഥിതിചെയ്യു് ജഗത്സിം മൻ നാർപ്പോക്കണം. തന്റെ സെന്റ്രുതേപ്പുറിയാതൊരു വിന്തചും അദ്ദേഹത്തിനില്ല. വാടിയുലൻ ഇളംമലവിൽ വീണ്ടും നീരോടുമുണ്ടാക്കബാനാണു് അദ്ദേഹത്തിനെന്ന് വിചാരകമ്മക്കേള്ളും.

കാമവൃദ്ധമെയെ കാമൻതന്നെ വേണമല്ലോ അകറ്റ വാൻ. കെടാരായ തിരി തെലഡാരയാൽ വീണ്ടും ശ്രീ ഷുമാക്കന്നതുപോലെ, വേന്തൽക്കാലത്തു വാടിപ്പോയ പിച്ചിത്തളിക്ക് പത്രമഴയാൽ വീണ്ടും പച്ചുചും തെളിയുന്ന തുപ്പോലെ ജഗത്സിംഹദ്രോഹത്താൽ തിലോത്തമയും പുനഃജീവിതമുണ്ടാക്കി. അവളുടെ രോഗം നിദ്രോഷം ദമിച്ചു. അവരും തന്നെത്താൻ എഴുന്നേള്ളുമാറായി.

വിമല അകന്നിക്കിക്കേണ്ടാം തന്റെ പുർണ്ണകമാക്കേണ്ടപ്പറി ജഗത്സിംഹദ്രാക്ക് തിലോത്തമ ഓട്ടരാനു് പഠിക്ക പതിവാണി. അങ്കുട്ടത്തിൽ അവരും പറഞ്ഞതെങ്കിലും സ്വപ്നകമായാവിതു്:

“മനോജ്ഞമായ വസന്തകാലം. മുക്കുലതാപികൾ മുലുക്കുമിത്തങ്ങളായി വിളഞ്ഞുന്നു. തോനം കമാരനും ആടി ഏതാണ്ണുതു കന്നിയേൽ കയറി പൂക്കളിടത്തു് വിമരിക്കയാണു്. തോന്തുണ്ട് പൂമാലകൾ കെട്ടിയുണ്ടോ കണി ഒന്ന് എന്നു മടക്കിയിലും മറേറുതു് കമാരന്നു കുന്നത്തിലും ചാത്തി. കമാരന്നു മാല ആകുന്നികമായി വാടിത്താ—യേററു് മറിത്തുപോയി. അതിനു് ശിക്ഷ യായി തോന്തുണ്ട് ഒരു പൂജ്യങ്ങളകൊണ്ട് കമാരന്നു കൂലു

കൂടി ബന്ധിക്കവാനായി അടച്ചത്. അപ്പോൾ കൂടു നൽ വാടിത്തുടങ്ങി. പിന്നാലെ തൊൻ. കന്നിൻവെ കുവിലെ ചോല കമാരൻ ചാടിക്കുന്നു. തൊൻ അതിനു തുനിഞ്ഞപ്പോൾ ചോലയ്ക്ക് വിതി കുടിക്കുന്ന അരു ഭസ്തുമായ മധ്യനാഡിയായി മാറി. തീരം തകരുള്ളകൊണ്ട് അതുറുശയുള്ള ജലപ്രവാഹം കണ്ട്. തൊൻ ഭീതയായി. രക്ഷകാണാക്കു തൊൻ ഉറക്കു കരുവാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോൾ അവിടെ ക്ലൂഡാൻറ പ്രതം ആവിർഭവിച്ചു. തൊൻ പേടിച്ചു നിലവിളിച്ചപോയി. തൊൻ ഉണ്ടാക്കിയ പൂഞ്ഞങ്ങലു ഇങ്ങനുചങ്ങലയായിതീരുകയും, അതു താഴേ വിശ്വം എൻ്റെ കാലുകളുടെനെന്ന ബന്ധിക്കുയും ചെയ്യു. ഭീഷണത്രപനായ ക്ലൂഡാൻ ആനെ പിടിച്ചു ആ നടിയിലേക്കു തള്ളി; ഉടനെ തൊൻ തെട്ടിയുണ്ട്.”

തിലോത്തമ തുടന്നപറഞ്ഞു:—“ഈ സപ്ലൂം ഏ നെൻ സപനു അനുദിവതെത്തന്തന്നെന്നാണ് കാണിച്ചതു്. തൊൻ അങ്ങയിൽ ചാത്തിയ മാല അങ്കു് മറിച്ചുകളുണ്ടും, ചുനെൻ പുമാല എനിക്കുതനെന്ന ചങ്ങലയായി തീന്തും ശരിതനെന്നയ്ക്കുവരും?”

ഈതുകേട്ടു് പുന്നിരിക്കാണ്ട ജഗത്സിംഹൻ തനെൻ വല്ലുമെടുത്തു് തിലോത്തമയുടെ പാദങ്ങളിൽ സഹപ്പിച്ചു് “ഒരിക്കൽക്കുടി എന്നു മാലചാത്തിയാലും; ഈ വാദം തൊൻ മറിച്ചേരിഞ്ഞതക്കാം” എന്നു് നിവേദനം ചെയ്തു. പ്രാണപ്രിയൻറു ഈ കീഴുപ്പടൽ കണ്ടു് തിലോത്തമ മദാക്ഷംചൂണ്ടു് നിലംകൈരണ്ടു.

അനന്ന് സാധാരണത്തിൽ രാജക്കമാരൻ അലിരാമ സപാമിയുടെ മുവിൽചെങ്ങ് ഇങ്ങിനെ ഉണ്ടാക്കിച്ചു:—
 “തിലോത്തമയ്യും ഇപ്പോൾ വഴിയാതുചെയ്യുവാൻ ശക്തിയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഈനി അവക്കു ഇഞ്ജിന്റെയും ശക്തിയുണ്ടാണോ? നാളെത്തനെ അവക്കു ഗിരി മററിത്തിലേക്ക് കുട്ടിക്കാണട്ടപോകേണമെന്ന് എനിക്ക് പ്രാത്മനയുണ്ട്. അങ്ങോക്ക് മുത്തമാണൊക്കിൽ അങ്ങയുടെ ദേശമിന്തിചു മുന്നസിംഹപുത്രന്ന് വിവാഹം ചെയ്യുകൊടുത്തു് ആ യുവാവിനെ അനുഗ്രഹിക്കുണ്ടോ!”

അലിരാമസപാമി മഹാവൈത്തോടെന്തുള്ളുന്നുവോ ഇഗത്സിരം തുടർന്നുവോ ആവിഡുന്നു. ഇവയുടെ ഭാഷണം വിശദയും അശേമനീയയും മറച്ചിട്ടുന്നു കേട്ട്. അതിൽപ്പിനെ കമരൻ വിമലയേ സമീപിച്ചുപ്പോൾ അവർ സന്ദേശത്താട വിരിക്കുയും സ്ലൂപിക്കുയും ചെയ്യുന്നതു് കാണുമാറായി.

അടുത്ത മുഖ്യമുദ്ധേഷ്യത്തിൽ അലിരാമസപാമി റിലി മലിരെത പ്രാപിച്ചു് അവിടെ ബന്ധുമിത്രങ്ങളെയെല്ലാം ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി, തന്റെ ദേശമിന്തിയുടെ വിവാഹം സ്വാഗതം കൊണ്ടാടി. അയിപ്പയും ആ മഹോദാവംത്തിൽ സംബന്ധിക്കുയുണ്ടായി.

വിവാഹത്തുടങ്ങുകയെല്ലാം കഴിഞ്ഞത്തിൽപ്പിനെന്നാരിപ്പ തിലോത്തമയെ കണ്ടു് യാതുപറത്തു്:—

“ഈനി തൊൻ പോകട്ട്, ആളുപ്പുമതിയായി ആജന്നം സുമാർലിയായി വാഴുവാൻ നിങ്ങളെ ദേശവം അനുഗ്രഹിക്കുണ്ട്.”

திலோ: “ஏன்ற ஸௌகரியை தொங் ஹனி ஏன் என்னக்?”

அயிஷ்: “காஸ்டாடு எடுத்து காலத்தாய்வும், அம் வா ஹனி என் தமிழ் களிலெழுப்பினாலும் ஏடு கூட நினைவு முறைக்குமோ?”

திலோ: “ஏன்ற எம்முச் சூலைக்கு நக்கிய அயிஷ்கையை தொங் முக்கையைக்கொ?”

அயிஷ்: “நினைவுடை எடுத்து எடுத்துக்கொடித்து” விவா
தித்து “ஸந்தபிக்குதைகின்” நினைவு ஏரிக்கலேபும் ஹ
தயாக்குத்து. அதின் ஏன்ற பேர் குமாரன்
கேட்கக்கூடு : நினைவு உத்திரிக்குதிரைக்கொடுத்தான்;
அக்கிளை வெறுமோ?”

“அதுவும்.”

“ஹனி, தொங் தங்கை ஹுத் அதுதெள்ளுப்பும் குட்டி
யும் ஏன்ற சாம்யூட்டுயி நினைவு ஸ்விகுமிக்கூண்”
ஏன்றுத்தெருஞ்சூலியை பந்துகிற்கிடமாய் ஒரு பெட்டி த
நீர் பால்சாரிக்கைக்கூடு ஹாவிட கூட்டுவதைவி
சூழ்த்து அது துருங் அதிக்கின் ராகை குத்தெண்ணாகவை
கூறுத் திலோதமையை ஒழுவுள் அலுக்கித்து. அது ஏதானு
ப்பாக்கூடிய காரோபாயிடி கோக்கிக்கூடுத் திலோதமை
பூங்களித்து துட்டுக்கூடி. “நினைவுடை மாரிடதை பூங்கோ
தீப்பிக்கை அது கிலூஞ்சூலைதை கோக்கியாக ஹுத் அது
கேள்வுப்பும் ஏடுத் திலூஞ்சூல்” ஏன்ற வாடித்து “திலோதமை
தழுகே அது ஸ்துதிவாக்கு அயிஷ்கையை.. அருள்ளது,

സർവ്വാംഗത്വപ്പീതയും, വരദാന്തസ്വന്നയുമായ തിലോ തമമയെ മുഖകൈകളും പിടിച്ചുകൈകളു് നേരെന്നിന നോക്കി “ചാക്രത്വപിണിയും നീലസ്വന്നയുമായ മുഖ തങ്ങിരതാരതാക്ക എൻ്റെ കമിതാവിഞ്ഞെ ജീവിതം സുഖപൂർണ്ണംതന്നെ” എന്നു് അയിഷ സ്വന്തംകൃതാത്മയാ കയും ചെയ്തു.

“എൻ്റെ മുഖ അഭ്യരണങ്ങൾക്കു പറത്തും, എൻ്റെ ശാസ്ത്രാ, നിങ്ങളുടെ അൽപ്പം സവേച്ചാൽക്കും മായ വിശ്വാസ തന്ത അക്രതും ധരിച്ചുകൊണ്ടു് നിങ്ങൾക്കു സുമംഗലിയായി വാണാലും” എന്നു് ആഗ്നീഘ്നപിച്ചു് അയിഷ പോകുവാൻ തിരിഞ്ഞെ. അദ്ദേഹം അവളുടെ വാക്കു് സഹായം ചെയ്യുന്നതും അനുകൂലപ്പിച്ചിരുന്നുമായി. അതു് തിലോതമ അറിഞ്ഞെ.

“നിങ്ങൾ കയ്യുന്നവല്ലോ” എന്നു് തിലോതമ അവന്താപത്രേണ പറഞ്ഞതിനു് ഉത്തരമെന്നാമുണ്ടായില്ല. അയിഷ വാഹനത്തിൽ കയറി യാത്രയായി.

അവരും സ്വന്തമരതിൽ എത്തി. നേരം രാത്രിയായി. എങ്കും നിറ്റുമ്പും. മനമാത്രത്തിൽ സ്വപ്നങ്ങളും ഡയേഷാ നീലനിലോയ ആകാശത്തിൽ താരാവലിയുടെ നിംബകാന്തിയേണ്ടു, കോട്ടേയ ചുഴുനു് നീർന്നിരഞ്ഞ കിടങ്ങിയവാനിടത്തിൽ പ്രതിച്ഛ്വായയേണ്ടു നോക്കി ക്കൊണ്ടു് അവരും ജനാലിനാരികെ നിന്നു. അവിടെ അവരും അന്നാധമായ ചിന്തയിൽ ആശ്വാസപോയി. ഒടക്കം, എഴുന്നൊന്നു നിയുക്തിച്ചു് അവരും വളരുവച്ചിരുന്നു മോതി

കത്തെ വിരലിൽനിന്ന് “ഉണ്ടിയെടുത്തു”, “ഹതിരെ
കൊണ്ടു” എൻ്റെ ഇംഗ്ലീഷ് പ്രസാരത്തോള്ളേയ ശമിപ്പിക്കു
തോ” എന്ന് അതിൽ ഒന്നു ദേശാക്കി. “വേണ്ടാ, അങ്ങ്
നെ ചെരുഞ്ഞുണ്ടാ. എൻ്റെ ജീവം അങ്ങിനെ മിച്ചുയ
ക്കിളിക്കാ. അതു ഭർബ്ബുലച്ചിത്തയാവയ്ക്കു് എംബു. ആ
തു് കമാരം” സഭനാശമാകയില്ല.” എന്ന് സ്വയ
ദെയൽപ്പെട്ടു് അവർ ആ മോതിരത്തെ വിരലിൽത്തെ
നേര ചേര്ത്തു. പിന്നെയും അവർ ഹിന്താമഹായാഗി.
വീണ്ടും ആ മോതിരം അവർ ഉണ്ടിയെടുത്തു. “മനസ്സ്
നെ അടക്കിവാൻ ഇതു അശക്തയാണു് എംബു എക്കിൽ
ഈ വാഴം എൻ്റെ കൈക്കിൽവെച്ചുകൂടാ” എന്ന്
കുക്കം, നിശ്ചയിച്ചു് അവർ അതിനെ കിടങ്ങിപ്പേഡാണ്
എറിഞ്ഞുകൂട്ടുന്നു.
